65

MADRAS RECORD OFFICE
MADRAS

தமிழ்ப் பூஞ்சோலை

எட்டாம் வகுப்பு

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
11 JAN 1962
MADRAS

65
1-62

TB
031(8)
N61
8 1959

...ராம்சந்தர் & கம்பெனி,
...ல்லிக்கேணி ஹைரோடு, சென்னை-5.

தமிழ்ப் பூஞ்சோலை

(எட்டாம் வகுப்புக்குரியது)

(புதிய பாடத் திட்டத்தை யோட்டியது)

MADRAS RECORD OFFICE
MADRAS

65/162

தொகுத்தவர் :

வித்துவான் ந. சுப்ரமண்யன், எம்.ஏ.

பிரசுரகர்த்தர் :

ராஜா ராம்சந்தர் & கம்பெனி,

520, திருவல்லிக்கேணி ஹைரோடு, சென்னை-5.

முதற் பதிப்பு—1961

24 இராத்தல் வெள்ளைத் தாளில் அச்சிடப் பெற்றது.

87959

உரிமை பிரசுரகர்த்தர்களுடையது

TB
031(8)
N61

விலை ரூ. 1-75 ந.பை.

ராஜாராம்சந்தர் பிரஸ், நெ. 4 நல்லத்தம்பிமுதலி தெரு, சென்னை-5.

முன்னுரை

இந்நூல் எட்டாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் தொகுக்கப் பெற்றது. இது சென்னை கல்வித் துறையினர் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள புதிய பாடத் திட்டத்தை யொட்டி அமைக்கப் பெற்றது.

இந்நூலில் உள்ள பாடங்களுக்கு இறுதியில் சொற் பொருள், கேள்விகள் ஆகியவை தரப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழ் நூல்களின் செய்யுள் மரபையும், தற்காலக் கவிகளின் கவிதை மரபையும், தமிழ் உரைநடையின் தன்மையையும் நன்கு அறிந்துகொண்டு மாணவர்கள் பயன்பெறவேண்டும் என்பதே எமது நோக்கம். ஆதலால் இத்தொகைநூலைக் கல்வித்துறையினர் ஏற்றுக் கொண்டு எம்மை ஊக்கவேண்டுகிறேம்.

தங்கள் செய்யுள்களையும் உரைநடைப் பகுதிகளையும் இத்தொகை நூலிற் சேர்த்துக்கொள்ள இசைவு தந்துள்ள ஆசிரியர்கட்கு எமது நன்றி உரியது.

ஆசிரியன்

செய்யுட் பகுதி

		பக்கம்
I	வாழ்த்து	... 1
	1. கடவுள் வாழ்த்து	... 1
	2. மொழி வாழ்த்து	... 2
	3. நாட்டு வாழ்த்து	... 2
II	அறவுரை	... 4
	1. திருக்குறள்	... 4
	2. நாலடியார்	... 17
	3. பழமொழி நானூறு	... 19
	4. அறநெறிச்சாரம்	... 21
III	தொடர்நிலைச் செய்யுள்	... 22
	1. மணிமேகலை	... 22
	2. நளவெண்பா	... 28
	3. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்	... 34
	4. திருவிளையாடற் புராணம்	... 38
	5. பாஞ்சாலி சபதம்	... 47
IV	பல்சுவைப் பகுதி	... 49
	1. வருணனை	... 49
	2. பிள்ளைத்தமிழ்	... 51
	3. சீட்டுக்கவி	... 53
	4. கலம்பகம்	... 54
	5. சிலேடை	... 55
	6. நகைச்சுவைப் பாடல்	... 56
	7. வழிபாட்டுப் பாடல்கள்	... 56

உரைநடைப் பகுதி

		பக்கம்
1.	தமிழே துணை (டாக்டர் உ. வே. சுவாமிநாதையர்)	... 60
2.	நாடகத் தமிழ் (திரு. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்)	... 66
3.	புறநானூற்றில் பழந்தமிழர் வாழ்க்கை (டாக்டா ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை)	... 70
4.	உறுதியும் நோன்பும் (திரு. வி. கலியாணசுந்தரனுர்)	... 77
5.	தம்பிக்கு (டாக்டர் மு. வரதராசனுர்)	... 83
6.	தேவப்பிரியன் அசோகன் (தமிழாக்கம்: திரு. ஓ. வி. அளகேசன்)	... 89
7.	குமணன் (புலவர் அரசு)	... 96
8.	பொதுநலத் திட்டங்கள் (வித்துவான் ந. சுப்ரமண்யம், எம்.ஏ.)	... 108
9.	பல்பொருள் பண்டசாலை (திரு. தி. மாணிக்கவாசகம்)	... 113
10.	இந்திய நுண்கலைகள் (வித்துவான் ந. சுப்ரமண்யம், எம்.ஏ.)	... 120
11.	அணுவைக் காணுதல் (திரு. டி. பி. நவநீதகிருஷ்ணன், எம்.ஏ.)	... 124
12.	கல்வியின் பெருமை (புலவர் சரவண ஆறுமுக முதலியார்)	... 132
13.	சீவகாருண்ணியம் (வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார், பி.ஓ.எல்.)	... 137
14.	பதிற்றுப்பத்து (டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார்)	... 146
15.	தமிழரசர் செங்கோன்மை (திரு. ந. பலராம ஐயர்)	... 154

மனப்பாடத்திற்குரிய பகுதிகள்

		வரிகள்
1.	கடவுள் வாழ்த்து (திருவாசகம்)	... 4
2.	திருக்குறள் (1, 5, 7, 16, 22)	... 10
3.	நாலடியார் (நான்கு பாடல்கள்)	... 16
4.	நளவெண்பா (18-25)	... 32
5.	திருவிளையாடற் புராணம் (1 முதல் 5 பாடல்கள்)	... 20
6.	கலம்பகம்	... 5
7.	திருமாலை	... 4
8.	தனிப்பாசுரம்	... 9
		100

தேசீய கீதம்

ஜனகண மனஅதி நாயக ஜெயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
பஞ்சாப ஸிந்து குஜராத மராட்டா
த்ராவிட உத்கல வங்கா
விந்திய ஹிமாசல யமுனா கங்கா
உச்சல ஜலதி தரங்கா
தவசுப நாமே ஜாகே
தவசுப ஆசிஷ மாங்கே
காயே தவ ஜய காதா
ஜன கண மங்கள தாயக ஜய ஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
ஜயஹே ஜயஹே ஜயஹே
ஜய ஜய ஜய ஜயஹே !

நாட்டு வணக்கம்

இந்தியாவின் சுகதுக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற நீ தான்
மக்கள் எல்லாருடைய மனத்திலும் ஆட்சி
செலுத்துகிறாய்

நின் திருநாமம், பஞ்சாப்பையும் சிந்துவையும்
குஜராத்தையும் மஹாராஷ்டிரத்தையும்
திராவிடத்தையும் ஒரிஸாவையும் வங்காளத்தையும்
உள்ளக் கிளர்ச்சியடையச் செய்கிறது.

அது விந்திய ஹிமாலய மலைகளில் எதிரொலிக்கிறது.
யமுனை, கங்கை நதிகளின் இன்ப நாதத்தில் கலக்கிறது.
இந்தியக் கடல் அலைகளால் ஜபிக்கப்படுகிறது.

அவை நின் ஆசியை வேண்டுகின்றன; நின் புகழைப்
பாடுகின்றன;

இந்தியாவின் சுகதுக்கங்களை நிர்ணயிக்கிற உனக்கு

வெற்றி ! வெற்றி ! வெற்றி !

செய்யுட் பகுதி

I. வாழ்த்து

1. கடவுள் வாழ்த்து

திருவாசகம் (திருக்கோத்தும்பி) :

நாஞரென் னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார்
வானேர்பி ரானென்னை யாண்டிலனேல் மதிமயங்கி
யூஞருடை தலையி லுண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேஞர் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

[இப்பாடல் மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகத்தில் கண்டது. மாணிக்கவாசகர் சைவசமய குரவர் நால்வரில் ஒருவர். இவர் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டினர் என்றும் பிறவாறும் கூறுவர். இவரது அன்பும் பக்தியும் ததும்பும் பாடல்கள் சைவசமயத்திற்கும் தமிழிலக்கியத்திற்கும் அழகு செய்வன. 'திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்' என்பது பழமொழி.]

சொற்பொருள் :

கோத்தும்பி - பெரியவண்டு. வண்டினையழைத்து இறைவனிடம் சென்று தனது குறையைக் கூறும்படி அடியார் பாடும் ஒருவகைப் பாடல் 'திருக்கோத்தும்பி' என்பது. வானேர்பிரான் - இங்கு, சிவபிரான். ஆண்டிலனேல் - ஆட்கொள்ளாவிட்டால். ஊஞருடைதலை - பிரம்மகபாலம். அம்பலவன் - திருச்சிற்றம்பலமான தில்லையில் எழுந்தருளியுள்ள நடராசப் பெருமான். ஆர் - பொருந்துதல். கமலம் - தாமரை. 'மதிமயங்கி ஊதாய்' என்று கூட்டுக.

கேள்விகள் :

1. மாணிக்கவாசகர் கோத்தும்பியிடம் கூறுவது என்ன ?
2. கீழ்க்காண்பவை யாரைக் குறிக்கின்றன ?
   வானேர்பிரான், அம்பலவன்.

2. மொழிவாழ்த்து

மனோன்மணீயம் :

நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டமதில்
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறுந் திலகமுமே
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திரவிட நற் றிருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழணங்கே.

[இப்பாடல் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை என்பவர் (1855-1897). இயற்றிய 'மனோன்மணீயம்' என்னும் நாடக நூலில் உள்ளது. இவ்வாசிரியர் திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரியில் தத்துவ நூல் பேராசிரியராக இருந்தவர். இவர் தத்துவம், வரலாறு, தமிழிலக்கியம் முதலிய துறைகளில் சிறந்த ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார்.]

சொற்பொருள் :

பூமியாகிய பெண், கடலாகிய உடையுடுத்தியுள்ளதாக உருவகம். எழில் - அழகு. வதனம் - முகம். பிறைநுதல் - பிறை போன்ற நெற்றி; உவமைத் தொகை. திலகம் - பொட்டு. நறு - மணமுள்ள. தமிழ் அணங்கு - தமிழ் மொழியாகிய பெண்.

கேள்விகள் :

1. ஆசிரியர் பரதகண்டத்தை வருணித்துள்ளதை எடுத்துக் கூறுக.
2. பொருள் கூறுக : எழில்; பிறை; திலகம்; அணங்கு.

3. நாட்டுவாழ்த்து

பாரதியார் பாடல் :

மன்னு மிமய மலை எங்கள் மலையே,
மாநில மீததுபோற்பிறி திலையே !
இன்னறு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே,
இங்கிதன் மாண்பிற் கெதிரெது வேறே !
... ...
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக்கில்லை யீடே.

[இப்பாடலைப் பாடியவர் தேசியகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் (1882-1921). இவர் நம் நாட்டின் விடுதலை இயக்கத்தின்போது பாடிய பாடல்களும் பிறபாடல்களும் மிகவும் அருமையானவை. இவருக்கு நாட்டுப்பற்று, தமிழ்மொழிப்பற்று முதலியன சிறப்பாக அமைந்திருந்த அரிய பண்புகள். எட்டயபுரத்தைச் சார்ந்த இப்புலவர் சில காலம் சென்னையிலும் பலகாலம் புதுச்சேரியிலும் வாழ்ந்திருந்து நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் அரிய தொண்டாற்றினர்.]

சொற்பொருள் :

மன்னும் - நிலைபெற்ற. பிறிது - வேறு. இன் - இனிய. நறு - மணமுள்ள. யாறு - ஆறு. மாண்பு - பெருமை. ஒளிர் - விளங்கும். ஈடு - நிகர்.

கேள்விகள் :

1. 'மன்னு மிமயமலை' என்று தொடங்கும் 'நாட்டு வாழ்த்து'ப் பாடலைப் பாடிய ஆசிரியரைப்பற்றி இரண்டு, மூன்று வரிகளில் குறிப்பு எழுதுக.
2. கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் 'எமக்கிலையீடே' என்று கூறுவதன் காரணங்களைக் குறிக்கவும்.

II. அறவுரை

1. திருக்குறள்

கடவுள் வாழ்த்து

1. வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க்(கு)
யாண்டும் இடும்பை இல.

வான் சிறப்பு

2. விசும்பின் துளிவீழின் அல்லால்மற் றுங்கே
பசும்புல் தலைகாண் பரிது.

நீத்தார் பெருமை

3. இருமை வகைதெரிந்து ஈண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற்று உலகு.

அறன் வலியுறுத்தல்

4. சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூ உங்(கு)
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு.

5. ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்.

இல்வாழ்க்கை

6. அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றின்
போஒய்ப் பெறுவ தெவன்.

வாழ்க்கைத் துணை நலம்

7. பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.

8. சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை.

புதல்வரைப் பெறுதல்

9. தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.

அன்புடைமை

10. அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

விருந்தோம்பல்

11. இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

இனியவை கூறல்

12. இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.
13. அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின்.

செய்ந்நன்றி அறிதல்

14. செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்ற லரிது.

நடுவு நிலைமை

15. கெடுவல்யான் என்ப தறிகதன் நெஞ்சம்
நடுவொரீஇ யல்ல செயின்.

அடக்கமுடைமை

16. காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூங் கில்லை உயிர்க்கு.
17. எல்லார்க்கு நன்றும் பணிதல் அவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து.

பொறையுடைமை

18. ஒறுத்தாரை யொன்றுக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து.

அழுக்காறாமை

19. அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார் இழுக்காற்றின்
ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து.

வெஃகாமை

20. அஃகாமை செல்வத்திற்கு யாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்.

ஈகை

21. இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள.

ஒப்புரவறிதல்

22. ஒப்புரவி ஞல்வருங் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோள் தக்க துடைத்து.

ஈகை

23. வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகை மற்றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

24. அற்ருர் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்ருன் பொருள்வைப் புழி.

புகழ்

25. ஒன்ரு உலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற்
பொன்ருது நிற்பதொன் றில்.

26. வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசை [யென்னும்
எச்சம் பெருஅ விடின்.

புலால் மறுத்தல்

27. தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊனுண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்.

தவம்

28. வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலால் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்.

கூடாவொழுக்கம்

29. மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்தது ஒழித்து விடின்.

வாய்மை

30. வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை இலாத சொலல்.

வெகுளாமை

31. தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்.

இன்னுசெய்யாமை

32. நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலவா நோய்
[செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

நிலேயாமை

33. நெருநல் உளனெருவன் இன்றில்லே என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு.

அறிவுடைமை

34. எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

மெய்யுணர்தல்

35. காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்.

கல்லாமை

36. கல்லா ஒருவன் தகைமை தலேப்பெய்து
சொல்லாடச் சோர்வு படும்.

ஊழ்

37. நன்ருங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்ருங்கால்
அல்லற் படுவ தெவன்.

இறை மாட்சி

38. காட்சிக் கெளியன் கடுஞ் சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறு மன்னன் நிலம்.

கல்வி

39. எண்ணென்ப ஏனே எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.

40. உவப்பத் தலேக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனேத்தே புலவர் தொழில்.

கல்லாமை

41. விலங்கொடு மக்கள் அனேயர் இலங்குநூல்
கற்ருரோடு ஏனே யவர்.

கேள்வி

42. நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
வாயின ராதல் அரிது.

அறிவுடைமை

43. எவ்வ துறைவது உலகம் உலகத்தோடு
அவ்வ துறைவது அறிவு.

பெரியாரைத் துணைக் கோடல்

44. தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்
வன்மையு ளெல்லாந் தலை.
45. இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும்.

தெரிந்து செயல்வகை

46. ஆக்கம் கருதி முதலிழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடை யார்.
47. நன்றாற்ற லுள்ளுந் தவறுண்டு அவரவர்
பண்பறிந் தாற்றாக் கடை.

வலியறிதல்

48. நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந் தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி யாகி விடும்.
49. ஆகாறு அளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை
போகாறு அகலாக் கடை.

காலமறிதல்

50. அருவினை யென்ப வுளவோ கருவியாற்
கால மறிந்து செயின்.
51. கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து.

இடனறிதல்

52. அஞ்சாமை அல்லால் துணைவேண்டா வெஞ்சாமை
யெண்ணி யிடத்தாற் செயின்.

தெரிந்து வினையாடல்

53. அன்பறிவு தேற்றம் அவாவின்மை இந்நான்கும்
நன்குடையான் கட்டே தெளிவு.

சுற்றந்தழால்

54. பற்றற்ற கண்ணும் பழமைபா ராட்டுதல்
சுற்றத்தார் கண்ணே யுள.

பொச்சாவாமை

55. அச்ச முடையார்க் கரணில்லை; ஆங்கில்லை
பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.

செங்கோன்மை

56. கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனொடு நேர்.

வெருவந்த செய்யாமை

57. அருஞ்செவ்வி யின்னா முகத்தான் பெருஞ்செல்வம்
பேஎய்கண் டன்ன துடைத்து.

கண்ணோட்டம்

58. கண்ணோட்டத்து உள்ளது உலகியல்அஃ திலார்
உண்மை நிலக்குப் பொறை.

ஊக்கமுடைமை

59. உரமொருவற்கு உள்ள வெறுக்கைஅஃ தில்லார்
மரமக்க ளாதலே வேறு.

ஆள்வினையுடைமை

60. தாளாண்மை யென்னுந் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே
வேளாண்மை யென்னுஞ் செருக்கு.

61. தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.

அமைச்சு

62. அறிகொன்று அறியான் எனினும் உறுதி
உழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

வினைத்தூய்மை

63. ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

வினைத்திட்பம்

64. எனைத்திட்பம் எய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்பம்
வேண்டாரை வேண்டாது உலகு.

குறிப்பறிதல்

65. அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்.

படைச்செருக்கு

66. விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம் வழுக்கினுள்
வைக்கும்தன் நாளை எடுத்து.

நட்பு

67. நவிற்றொறும் நூனயம் போலும் பயிற்றொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

நட்பாராய்தல்

68. ஊதியம் என்பது ஒருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை ஒரீஇ விடல்.

பழமை

69. பேதைமை ஒன்றோ பெருங்கிழமை என்றுணர்க
நோதக்க நட்டார் செயின்.

சூது

70. சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குஞ் சூதின்
வறுமை தருவதொன் றில்.

மானம்

71. புகழ்இன்றால் புத்தேள்நாட்டு உய்யாதால் என்மற்று
இகழ்வார்பின் சென்று நிலை.

சான்றாண்மை

72. கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

73. இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.

நாணுடைமை

74. அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்கு
[அஃ தின்றேல்
பிணியன்றோ பீடு நடை.

குடி செயல்வகை

75. குற்ற மிலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாச் சுற்று முலகு.

உழவு

76. இலமென்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்.

நல்குரவு

77. நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும் நல்
[கூர்ந்தார்
சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

இரவச்சம்

78. இரவுள்ள உள்ளம் உருகும் கரவுள்ள
உள்ளதூஉம் இன்றிக் கெடும்.

கயமை

79. தேவ ரனையர் கயவர் அவருந்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான்.

80. அறைபறை யன்னர் கயவர்தாங் கேட்ட
மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க லான்.

[திருக்குறள் என்னும் நூல் திருவள்ளுவர் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பெற்றது. இப்புலவர் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தவர் என்று கருதப்படுகிறது. இந்நூல் 1330 இரண்டடிப் பாடல்களையுடையது. எந்நாட்டவர்க்கும், எக்காலத்திற்கும் பயன்படக்கூடிய பல அரிய அறக் கொள்கைகளை இந்நூல் அழகாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. இந் நூல் உலகிற் பல மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.]

சொற்பொருள் :

1. வேண்டுதல் - விருப்பம். வேண்டாமை-விரும்பாமை; வெறுப்பு. இலான் - இல்லாதவனாகிய இறைவன்; 'குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்'. யாண்டும் - எப்பொழுதும். இடும்பை - துன்பம். பிறவியாலாகிய துன்பம்; 'பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்'.

2. விசும்பு - ஆகாயம். இது இங்கு மேகத்தைக் குறிப்பதால் 'ஆகுபெயர்'. துளி - மழை. காண்பு - காணுதல். அரிது - இயலாது.

3. இருமை வகை - இன்பதுன்பங்களின் வகை. இல்லறம், துறவறங்கள் என்றும், இம்மை, மறுமை என்றும் சிலர் இருமையை விளக்குவார்கள். அறம் - துறவறம். பூண்டார் - மேற்கொண்டவர்கள்; 'வினையாலணையும் பெயர்'. பிறங்கிற்று - உயர்ந்தது.

4. சிறப்பு - வீடுபேறு. ஊங்கு - விட. ஆக்கம் - மேன்மேலும் (ஆதல்). எவன் - எஃது. உயிர் - படைக்கப்பட்ட சீவன்.

5. ஒல்லும் - இயலும். ஓவாது - ஒழியாமல். செல்லும்வாய் - இயன்ற வழிகள். செயல் - செய்க. 'முன்னிலை வியங்கோள்'.

6. அறத்தாற்றின் - அறவழியில். ஆற்றின் - செய்தால்; இயக்கினால். புறத்தாறு-பிற வழிகள்; துறவறம் முதலியவை. எவன்-என்ன.

7. பெண்ணில் - பெண்ணைவிட. பெருந்தக்க - பெருமை பொருந்திய. யா-எவை. திண்மை - மனவுரம், உள்ளங்கலங்காத நிலைமை.

8. காப்பு - காவல். எவன் - என்ன. நிறை - மனத்தை நிலையில் நிறுத்தும் கற்பு. தலை - யாவற்றிலும் சிறந்தது.

9. மன் - நிலைபெற்ற. தம்மில் - தம்மைவிட.

10. சார்பு - துணை. மறம் - அறம் அல்லாதது, தீமை. அஃதே - அவ்வன்பே; ஏகாரம் 'தேற்றம்'.

11. இல் இருந்து - வீட்டின்கண் இருந்து. ஓம்பி - பாதுகாத்து. வேளாண்மை - கைம்மாறு எதிர்பாராத உதவி.

12. ஈரம் - அன்பு. அளைஇ - கலந்து; 'சொல்லிசை அளபெடை'. படிறு-குற்றம்; வஞ்சனை. செம்பொருள் - அறம்.

13. அல்லவை-பாவங்கள். நல்லவை-நல்ல சொற்களை(ப் பொறுக்கி). நாடி-ஆராய்ந்து. இனிய-இனிய சொற்களை.

14. வையகம்-பூவுலகம். ஆற்றல்-கைம்மாறு அளித்தல். அரிது - நிகராயிருத்தல் அரிது.

15. கெடுவல்-கெட்டுப்போவேன். 'தன்மை ஒருமை வினை முற்று'. நடுவு-நடுவு நிலைமை. ஒரீஇ-நீங்கி, 'சொல்லிசை அளபெடை'. அல்ல-நடுநிலைமையல்லாதவை.

16. ‘அடக்கத்தைப் பொருளா காக்க’ என்று மாற்றிக்கொள்ளவும். காக்க - ‘வியங்கோள் வினைமுற்று’. ஆக்கம்-செல்வம். பொருளா-உறுதிப் பொருளாகக் கொண்டு.

17. பணிதல்-அடக்கமுடைமை. தகைத்து-தகுதியுடையது.

18. ஒறுத்தாரை-ஒருவர் செய்த தீமையைப் பொருமல் அதற்குத் தண்டனையளித்தவர்களை. ஒன்ருக-ஒரு பொருளாக. வையார் - கருத மாட்டார்கள். பொதிந்து - போற்றி.

19. அழுக்காறு - பொருமை. அல்லவை - அறங்கள் அல்லாதவை. இழுக்காறு - தீய வழி. ஏதம்-தீமை; துன்பம். படுபாக்கு - உண்டாதல்.

20. அஃகாமை - சுருங்காமலிருத்தல். வெஃகாமை - வேண்டாமை.

21. இலன்-இல்லாதவன்; ஏழை. எவ்வம்-இளிவரவு. உரையாமை-பிறரிடம் சொல்லாதிருக்குமாறு. குலன்-உயர் பிறவி; நற்குடி.

22. ஒப்புரவு - உலக நடையை அறிந்து அதற்கேற்ப ஒழுகுதல். விற்று-தன் கைப்பொருளை விற்ருலும். கோள் - கொள்ளுதல்; ‘முதல் நீண்ட தொழிற்பெயர்’. தக்கது - தகுதியுடையது.

23. குறியெதிர்ப்பை - அளவு குறித்து வாங்கி அவ்வளவே எதிர் கொடுப்பது. நீரது-தன்மையுடையது. உடைத்து - உடையது.

24. அற்ருர் - வறியவர். அழிபசி - மிகுந்த பசி. ‘பொருள் பெற்ருன் வைப்புழி’ என்க. வைப்புழி - வைக்குமிடம்.

25. ஒன்ரு-பிறிதொன்று தனக்கு நிகரில்லையாகத் தான் ஒன்றே யாகி. பொன்ருது-கெடாமல்.

26. இசை-புகழ். வசை-பழிக்கப்படுவது. பெருஅ-‘செய்யுளிசையளபெடை’.

27. ஊன் - உடம்பு. பிறிதுஊன் - வேருேருயிரின் இறைச்சி. ஆளும்-ஆள்வான்; அஃறிணை வாய்பாடான இச்சொல்(உயர்திணை) ஆண்பாலிற்கு வந்தது.

28. எய்தலால்-அடைதலால். செய்தவம்-‘வினைத்தொகை’. ஈண்டு-இப்பிறவியிலேயே.

29. மழித்தல் - தலையை மொட்டையடித்துக்கொள்ளுதல். நீட்டல்-சடையாக மயிரை வளர்த்தல். உலகம் - சான்ருேர்; ‘ஆகுபெயர்’.

30. தீமை இலாத சொலல் - தீமையைப் பயவாத சொல்.

31. காக்கில்-காக்க விரும்பினுல். சினங்காக்க - சினம் வராமற் காக்க. காவாக்கால் - காவாவிடில்.

32. நோய் - பிறருக்குச் செய்யும் துன்பம்.

33. நெருநல் - நேற்று.

34. யார்யார் வாய் - இரட்டித்தது பன்மையைக் கருதி.

35. காமம்-விருப்பம். வெகுளி-வெறுப்பு. மயக்கம்-உண்மையை உணரமாட்டாத அறியாமை. நாமம் - பெயர். நோய் - பிறவித் துன்பங்கள்.

36. சொல்லாட-உரையாட. சோர்வுபடும்-கெட்டுப் போகும்.

37. நன்றுங்கால் - நல்வினைப் பயன் விளையும்போது. நல்லவாக் காண்பவர் - இனிது என்று கொள்பவர். அன்றுங்கால்-தீவினைப் பயன் விளையும்போது. அல்லல்-துயரம். எவன்-என்ன.

38. காட்சிக்கு - காண்பதற்கு. மன்னன் - மன்னனை. நிலம் - உலகத்தவர். மீக்கூறும்-உயர்த்திக் கூறுவர்.

39. எண் - கணிதம். எழுத்து - இலக்கியம். என்ப - என்று கூறுவார்கள்; 'பலர்பால் வினைமுற்று'. கண் - இன்றியமையாதவை.

40. உவப்ப - உவகை யடையும்படி. தலைக்கூடி-சேர்ந்து. உள்ள - மீண்டும் என்று சேருவோம் என்று நினைக்குமாறு. புலவர் - கற்றறிந்தோர்; புலமையையுடையவர் புலவர்.

41. இலங்கு - விளங்குகின்ற. ஏனையவர்-கல்லாதவர்.

42. நுணங்கிய - நுண்ணிதான. கேள்வியர்-கேள்வியறிவைப் பெற்றவரின். வாயினர் - மொழியினையுடையவர். அரிது - இயலாது.

43. எவ்வது - எவ்வகையில். அவ்வது - அங்ஙனம். உறைவது - ஒழுகுதல்.

44. தம்மின் - தம்மைக்காட்டிலும். தமர் - தம்மவர். வன்மை - வலிமை.

45. இடிப்பார் - இடித்து நல்லது கூறுபவர். இல்லாத - தமக்கு அமைச்சர்களாகப் பெறுத. ஏமரா - ஏமம் அற்ற, காவலற்ற. கெடும் - கெடுவான்.

46. ஆக்கம் - பயன்; ஊதியம்; இலாபம். ஊக்கார்-மேற்கொள்ளார்.

47. நன்று - நன்மை; நல்லவை. ஆற்றல் - செய்தல். அவரவர் - 'அடுக்குத் தொடர்'. ஆற்றுக்கடை - செய்யாதவிடத்து. கடை - 'வினையெச்ச உருபு'.

48. நுனிக் கொம்பர்-கொம்பின் நுனி; 'ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை முன்பின்னாக நின்றது'. கொம்பர் - 'ஈற்றுப்போலி'. ஏறினர்-'வினையாலணையும் பெயர்'. அஃது - அவ்வாறு ஏறுதலை. இறந்து - மிகுதியாக; அளவிறந்து. ஊக்கின் - மேலும் செய்ய முயன்றால்.

49. ஆகாறு - வருமாறு; வருமானம். இட்டிது - மிகச் சிறியது. போகாறு - செலவு. அகலாக்கடை - மிகாமலிருக்குமாயின், வருமா

னத்தை விடச் செலவு மிகாமலிருந்தால், அவ்வருவாய் எவ்வளவு குறைவாயினும், துன்பம் உண்டாகாது.

50. அருவினை - செயற்கரிய வினைகள். கருவியால்- அவ்வினைகளைச் செய்தற்கு ஏற்ற கருவிகளோடு.

51. கூம்பும் பருவம் - ஒரு காரியத்தை மேற்கொள்ளாமல் அமைதியாக இருக்கும் காலம். கொக்கொக்க - மீனுக்காகக் காத்திருக்கும் கொக்கைப்போன்று அசைவற இருக்க. சீர்த்தவிடத்து - வினையை மேற்கொள்ளவேண்டிய காலத்தில். அதன்குத்தொக்க - அது மீனைச் சரேலென்று குத்தி எடுப்பதைப் போன்று வினைசெய்க.

52. எஞ்சாமை - எஞ்சாமல்; குறையாமல். இடத்தால் - இடத்தைக் கருதி. அஞ்சாமை - மனத்திட்பம் குறையாமை.

53. தேற்றம் - துணிவு. உடையான் - 'குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்'. தெளிவு - வினையை விட்டிருக்கும் தெளிவு.

54. சுற்றந்தழால் - சுற்றம் தழுவுதல். பற்று - செல்வம். பழமை - பழைய உறவு.

55. பொச்சாவாமை - சோர்வு அடையாமலிருத்தல். அரண் - பாதுகாவல்.

56. கொலையிற் கொடியார் - கொலையினும் கொடியர், கொலை செய்தலிற் கொடியர்; இவர் கள்வர் முதலியவர்கள். வேந்து - மன்னன். ஒறுத்தல் - தண்டித்தல். பைங்கூழ் - பசுமை கூழ், பச்சைப் பயிர். களைகட்டுதல் - பயிரோடு கூட அதன் அருகே முளைத்திருக்கும் பயனற்ற, தீமைபயக்கக்கூடிய வேறு சில தாவரங்களை நீக்கிவிடுதல்.

57. அருஞ்செவ்வி-கண்டு பேசமுடியாமை. இன்னா-இனியவல்லாத, 'ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம்'. கண்டன்று-கண்டது போன்றது.

58. கண்ணோட்டம் - பழகியவரிடம் எஃதொன்றையும் மறுக்க முடியாமல் இருத்தல்; தாட்சணியம். உண்மை - இருத்தல்; வாழ்தல். நிலக்கு - நிலத்துக்கு. 'அத்து' சாரியை குறைந்தது. பொறை - பாரம்.

59. உரம்-மனத்திட்பம். வெறுக்கை-செல்வம். மரம்-(அவ்வுரம் இல்லாதவர்கள்) மரத்திற்கு நிகர். மக்களாதலே - மக்கள் வடிவினராயிருத்தல்தான். வேறு - (அவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையே) வேறுபாடு.

60. தாளாண்மை - முயற்சி. தகைமை - சீரிய பண்பு. செருக்கு - மேம்பாடு.

61. தெய்வம் - ஊழ்வலி.

62. அறிகொன்று - (நன்மையை நாடிக் கூறியவர்களின்) அறிவையழித்து. உறுதி - நல்லவை. உழையிருந்தான் - அமைச்சன்.

63. செய்யற்க - 'எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்று'.

64. எனைத்திட்பம் - (வினைத்திட்பம் அல்லாத) ஏனைய உறுதிகள். வினைத்திட்பம் - வினை முடித்தற்கு வேண்டும் என வுறுதி. உலகு - சான்றோர். 'ஆகுபெய'ரால் உலகினரைக் குறித்தது, சிறப்பாகச் சான்றோரை குறித்தது.

65. அடுத்தது - அருகிலிருக்கும் பொருள். கடுத்தது - மிகவும் கருதியது.

66. விழுப்புண் - வேள் வீரனது முகத்திலும் மார்பிலும் பட்ட புண். வழுக்கினுள் - வீணாகக் கழிந்த நாளாக. வைக்கும் - கருதுவான்.

67. நவிறொறும் - கற்குந்தோறும். நலம் - இன்பம். பயிறொறும் - பழகும் தோறும். தொடர்பு - உறவு.

68. ஊதியம் - பேறு; இலாபம். கேண்மை - உறவு. ஒரீஇவிடல் - நீக்கிவிடுதல். ஒரீஇ - ஒருவி; 'சொல்லிசை அளபெடை'.

69. பெருங்கிழமை - மிக்கஉரிமை. நோதக்க - வெறுக்கத்தக்கவை. நட்டார் - நண்பர்கள். உணர்க - 'வியங்கோள் வினைமுற்று'.

70. சிறுமை - துன்பங்கள். சீர் - பெருமை; புகழ். சூதின் - சூதைப் போல.

71. புத்தேள் - தேவர். இகழ்வார் - தம்மை அவமதிப்பவர். தம்மை இகழ்வார் பின்னால் சென்று நிற்கும் நிலை புகழையும் தராது; தேவருலகத்திலும் உய்க்காது; அங்ஙனமாயின் அதனாலாய பயன் என்ன ? ஒன்றுமில்லை.

72. நோன்மை என்பது கொல்லாமை; சால்பு-நற்குணங்கள் நிரம்பியிருத்தல்.

73. இன்னா - துன்பம்தரக்கூடியவை; இன்னா, இனிய—எதிர்ச்சொற்கள். செய்யாக்கால் - செய்யாவிடில். கால் - 'வினையெச்ச உருபு'. பயத்தது - பயனையுடையது.

74. பீடு - பெருமிதம். நாணமில்லாதவர்கள் நிமிர்ந்து நடத்தல் ஒரு பிணியேயாகும்.

75. குடிசெய்து - தன் குடியை மேலும் மேலும் வளரச்செய்து. உலகு - உலகத்தவர்; 'இடவாகுபெயர்'.

76. இலம் - யாம் வறுமையுடையேம்; அசைஇ - சோம்பி; நகும் - சிரிக்கும். உழவர்கள் நிலத்தைக்கவனித்து வேளாண்மை செய்யாவிடில், அந்நிலமே அவர்களைக்கண்டு நகும்.

77. நல்கூர்ந்தார் - வறியவர்கள். நற்பொருள் - நூல்களில் கண்ட உண்மைப்பொருள்.

78. இரவு - யாசித்தல்; 'தொழிற்பெயர்'. உள்ள-நினைக்கும்போது. (உள்ளுதல் - நினைத்தல்); உள்ளம் - மனம். கரவு - இரப்பவரிடம் இல்லை என்று சொல்லும் சொல். இரத்தலால் உள்ளம் உருகும்; இரப்பவரிடம் இல்லை என்று சொல்லுதல் அவ்வுருக்கமும் இல்லாமல் உள்ளத்தைவாடச் செய்யும்.

79. மேவன - விரும்புகின்றவற்றை. தேவரனையர் - தேவர்களைப் போன்றவர். கயவர் - தீப்பண்புடையர்; கீழ்மாக்கள். இது 'வஞ்சப் புகழ்ச்சி'யுரை.

80. அறைபறை-அறையப்படும்பறை. மறை-இரகசியம். உய்த்து - அவ்வவ்விடங்களுக்குச் சென்று.

கேள்விகள் :

1. கடவுளுடைய தன்மையை எங்ஙனம் வள்ளுவர் விளக்குகிறார் ?
2. 'அறத்தினூஉங்காக்கம் இல்லை' என்று கூறுதற்குக் காரணமென்ன ?
3. இன்சொல்லால் ஆகும் பயன் யாது ?
4. அடக்கமுடைமைபற்றி வள்ளுவர் கூறுவது யாது ?
5. ஈகையின் பெருமையை எங்ஙனம் வள்ளுவர் எடுத்துக் கூறுகிறார் ?
6. பிறவிநோய் எப்போது கெடும் ?
7. கல்வியின் பெருமையும், கல்லாமையின் சிறுமையும் எவ்வாறு விளக்கப்பட்டுள்ளன ?
8. பிறர் வலியறிதலும், செயலுக்குக் காலம் அறிதலும் எவ்வளவு தேவை என்பது எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள வகை யாது ?
9. நட்பின் பெருமை யாது ?
10. கயவர்களை வள்ளுவர் எவ்வாறு வருணிக்கிறார் ?
11. இலக்கணக் குறிப்பு எழுதுக: போஒய்ப்பெறுவது, ஈரமிலை இப் படிறிலவாம், அடிசேர்ந்தார், ஊனுண்பான் எங்ஙனமாளும், கொம்பர்.

2. நாலடியார்

செல்வம் நிலையாமை

1. உடாஅது முண்ணாதுந் தம்முடம்பு செற்றுங்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்–கொடாஅது
வைத்தீட்டி னாரிழப்பர் வான்றோய் மலைநாட
வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி.

சினமின்மை

2. கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினு ரீங்கில்லை - நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்கள் தம்வாயான் மீட்டு.

தீவினையச்சம்

3. பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும் - வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலும் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு.

கல்வி

4. குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு(ம்)
மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.

[நாலடியார் என்பது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுவது; நான்கு அடிகளைக் கொண்ட வெண்பாக்கள் நானூறு இந்நூலில் உள்ளன. இது பல சமண முனிவர்கள் செய்த பாடல்களின் தொகை என்பர். 'ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி, நாலும் (நாலடியாரும்) இரண்டும் (திருக்குறளும்) சொல்லுக்கு உறுதி' என்பது இந்நூலின் பெருமையை உணர்த்தும் பழமொழி.]

சொற்பொருள் :

1. உடாஅதும்-உடுக்காமலும். செற்றும்-வருத்தியும். கொடாது - ஏழைகளுக்குக் கொடாமல். ஈட்டினுர்-மேலும்மேலும் சம்பாதித்தவர்கள். தேனீக்கரி-தேனீயே சான்று. தேனீ பல பூக்களிலிருந்தும் தேனைச் சேர்த்துவைத்துப் பிறகு வேடர்களிடம் இழந்துவிடுதல் போல, ஏழைகளுக்குக் கொடாமல், தாமும் பயன் எய்தாது செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்தவர்கள் அதனை இழந்தே விடுவர்; 'உவமையணி'. உடாஅது, கெடாஅத, கொடாஅது - 'செய்யுளிசையளபெடை'. வான்றோய் மலைநாட - 'ஆடுஉ முன்னிலை'.

2. கூர்த்து-சினந்து. ஈங்கு-இவ்வுலகில். நீர்த்தன்றி-பண்பாடு உடைய சொற்களையன்றி. கீழாய-தாழ்வாகிய சொற்களை. சொல்பவோ-சொல்வார்களோ; (சொல்லார் என்பது).

3. கேண்மை - உறவு. நந்தும்-வளரும். வானூர் - வானத்தில் நகர்ந்து செல்லும். வைகலும்-நாள்தோறும். வரிசை வரிசை-'அடுக்குத் தொடர்'.

4. குஞ்சி-மயிர்முடி. கொடுந்தானைக் கோடு-மடிப்புள்ள ஆடையினது கரை. மஞ்சள் - இங்குக் கலவைச் சாந்து. நல்லம் - 'குறிப்பு வினை முற்று'. அழகே - ஏ, 'பிரிநிலை ஏகாரம்'.

கேள்விகள் :

1. தாமும் துய்க்காமல் பிறருக்கும் தராமல் இருப்பவர்களை எங்ஙனம் உவமிக்கிறார் ?
2. கீழோர் தீங்கிழைப்பினும் அவர்கட்குத் திரும்பித் தீங்கிழைத்தலாகாது என்பது எவ்வாறு விளக்கப்பட்டது ?
3. பெரியவர் நட்பிற்கும் சிறியவர் நட்பிற்கும் உள்ள வேறுபாடு யாது ?
4. 'கல்வியழகே யழகு' என்ற புலவர் பிற யாவற்றையெல்லாம் அழகல்ல என்றார் ?
5. இலக்கணம் கூறுக: உடாஅதும், வான்றோய் மலைநாட, வரிசை வரிசை, கல்வி அழகே அழகு.

3. பழமொழி நானூறு

சான்றோர் செய்கை

1. சிறியவர் எய்திய செல்வத்தின் மாணப்
பெரியவர் நல்குரவு நன்றே—தெரியின்
மதுமயங்கு பூங்கோதை மாணிழாய்! மோரின்
முதுநெய்தீ தாகலோ வில்.

முயற்சி

2. தம்மால் முடிவதனைத் தாமாற்றிச் செய்கல்லார்
பின்னை ஒருவரால் செய்வித்து மென்றிருத்தல்,
சென்னீ ரருவி மலைநாட! பாய்பவோ
வெந்நீரு மாடாதார் தீ.

ஊழ்

3. அங்கண் விசும்பின் அகனிலாப் பாரிக்கும்
திங்களும் தீங்குறுதல் காண்டுமால்—பொங்கி
அறைப்பாய் அருவி அணிமலை நாட!
உறற்பால யார்க்கு முறும்.

அறஞ் செய்தல்

4. மாய்வதன் முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை
ஆய்வின்றிச் செய்யாதார் பின்னை வழிநினைந்து
நோய்காண் பொழுதின் அறஞ்செய்வார்க் காணுமை
நாய்காணின் கற்காணு வாறு.

[இச்செய்யுட்கள் பழமொழி நானூறு என்னும் நூலில் உள்ளவை; இதுவும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று. இதன் ஆசிரியர் முன்றுரை அரையனார். இந்நூற் செய்யுட்களின் இறுதி அடிகள் பழமொழிகளைக் கொண்டு முடிதலால், இது 'பழமொழி நானூறு' என்று பெயர் பெற்றது.]

சொற்பொருள் :

1. மாண - பெருமை பொருந்திய; மிகவும். நல்குரவு - ஏழ்மை. கோதை - மாலை. மாணிழாய் - மாட்சிமை பொருந்திய அணிகளைப் பூண்ட பெண்ணே. இது 'மகடூஉ முன்னிலை'.

2. செய்கல்லார் - செய்யமாட்டாதவர்கள். செய்வித்தும் - செய்வித்துக் கொள்வோம்; 'தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று'. மலைநாட - 'ஆடூஉ முன்னிலை'. 'வெந்நீருமாடாதார் தீப்பாய்பவோ' என்று மாற்றிக்கொள்க. பாய்ப-பாய்வார்கள்; 'படர்க்கைப் பன்மை வினை முற்று'.

3. ஊழ்-விதி. அங்கண் = அம் + கண் = அகன்ற இடத்தை யுடைய. பாரிக்கும் - பரப்பும். அணிமலை-அழகிய மலை. நாட-'ஆடூஉ முன்னிலை'. உறற்பால-நிகழவேண்டுவன. உறும்-நிகழும். திங்களும்- உம் 'உயர்வு சிறப்பு'.

4. மாய்வதன் - இறத்தற்கு. ஆய்வின்றி - சிந்தித்துப் பாராமல். பின்னை-பிறகு. நோய்காண்பொழுதின்-தமக்கு வியாதி வந்து இறக்குந் தறுவாயில். அறஞ்செய்வார்க் காணுமை-தாங்கள் செய்யும் அறத்தினை ஏற்பாரைக் காணுமை. காணுமை-'தொழிற் பெயர்'. 'நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணேம்' என்பது பழமொழி.

கேள்விகள் :

1. வறுமையும் எதைவிடச் சிறந்தது என்ருர் ?
2. 'வெந்நீரும் ஆடாதார் தீப்பாய்பவோ' என்று எதற்கு உதாரணம் கூறினர் ?
3. திங்களுக்கும் தீங்குறும் என்று கூறியதன் கருத்து யாது ?
4. 'நாய்காணின் கற்காணுவாறு' என்னும் பழமொழி எந்த உண்மையை விளக்க மேற்கொள்ளப்பட்டது ?

4. அறநெறிச்சாரம்

அறன்வலியுறுத்தல்

1. இன்றுளார் இன்றேயும் மாய்வர் ; உடையதூஉம்
அன்றே பிறருடைய தாயிருக்கும்;—நின்ற
கருமத்த தல்லாத கூற்றின்கீழ் வாழ்வார்
தருமம் தலைநிற்றல் நன்று.

ஈகை

2. பரப்புநீர் வையத்துப் பல்லுயிர்கட் கெல்லாம்
இரப்பவரின் வள்ளல்கள் இல்லை—இரப்பவர்
இம்மைப் பயனும் இனிச்செல் கதிப்பயனும்
கொண்மின் எனக்கொடுத்த லால்.

[அறநெறிச்சாரம் என்னும் இந்நூலை இயற்றிய புலவர் திருமுனைப் பாடியார் என்பவர். அவர் சைவர். இந்நூலின் பெயர் 'ஒழுக்கத்தின் நெறியைப் பற்றி முக்கியமான கருத்துக்களையுடையது' என்று பொருள் படும்.]

சொற்பொருள் :

1. அறன்வலியுறுத்தல்-அறத்தின் பெருமையை வற்புறுத்துதல். இன்றுளார்-இன்று வாழ்வார். உடையதூஉம்-அவர்களுடைய உடைமைப் பொருள்களும். கூற்று-யமன்.

2. வையம்-உலகம். பல + உயிர் = பல்லுயிர். இரப்பவரின்-யாசகர்களைப் போல. வள்ளல்கள் இரப்பவர்களுக்குச் செல்வத்தைத் தருகின்றனர். இரப்பவர்கள் வள்ளல்களுக்கு இம்மையிற் புகழும், மறுமையில் வீடுபேறும் அளிக்கின்றனர். ஆதலால் இரப்பவர்களைப்போலச் சிறந்த வள்ளல்கள் இல்லை.

கேள்விகள் :

1. தருமத்தை மேற்கொள்ளுதல் நல்லது என்பதற்குப் புலவர் கூறும் காரணம் என்ன ?
2. இரப்பவர்களே சிறந்த வள்ளல்கள் என்றமைக்குக் காரணம் யாது ?

III. தொடர்நிலைச் செய்யுள்

1. மணிமேகலை

ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை

ஈங்கிவள் செய்தி கேளென விஞ்சையர்
பூங்கொடி மாதர்க்குப் புகுந்ததை யுரைப்போ(ள்)
ஆதிரை கணவன் ஆயிழை கேளாய்
சாதுவன் என்போன் தகவில னாகி
அணியிழை தன்னை அகன்றனன் போகிக்
கணிகை யொருத்தி கைத்தூ ணல்க
வட்டினுஞ் சூதினும் வான்பொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகே டுறுதலிற்
பேணிய கணிகையும் பிறர்நலங் காட்டிக்
காண மிலியெனக் கையுதிர்க் கோடலும்
வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன்
தங்கா வேட்கையில் தானுஞ் செல்வுழி
நளியிரு முந்நீர் வளிகலன் வௌவ
ஓடிமரம் பற்றி யூர்திரை யுதைப்ப
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மைய னாயின(ன்)
நாவாய் கேடுற நன்மரம் பற்றிப்
போயினன் தன்னோ டுயிருயப் போந்தோ(ர்)
இடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கட(ல்)
உடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்
சாதுவன் தானும் சாவுற் றானென
ஆதிரை நல்லா ளாங்கது தான்கேட்(டு)
ஊரீ ரேயோ வொள்ளழ லீமந்
தாரீ ரோவெனச் சாற்றினள் கழறிச்
சுடலைக் கானிற் றொடுகுழிப் படுத்து
முடலை விறகின் முளியெரி பொத்தி
மிக்கவென் கணவன் வினைப்பய னுய்ப்பப்

புக்குழிப் புகுவே னென்றவள் புகுதலும்
படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியு(ம்)
உடுத்த கூறையு மொள்ளெரி யுரூஅ(து)
ஆடிய சாந்தமும் அசைந்த கூந்தலிற்
சூடிய மாலையும் தொன்னிறம் வழாது
விரைமலர்த் தாமரை யொருதனி யிருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றினி திருப்பத்
தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்கே னென்றவ ளேங்கலு(ம்)
ஆதிரை கேளுன் அரும்பெறற் கணவனை
ஊர்திரை கொண்டங் குய்ப்பப் போகி
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சேர்ந்தனன் பல்லியாண் டிராஅன்
சந்திர தத்த னெனுமோர் வாணிகன்
வங்கந் தன்னொடும் வந்தனன் தோன்றும்
நின்பெருந் துன்ப மொழிவாய் நீயென
அந்தரந் தோன்றி அசரீரி அறைதலும்
ஐயரி உண்கண் அருதுயர் நீங்கிப்
பொய்கைபுக் காடிப் போதுவாள் போன்று
மனங்கவல் வின்றி மனையகம் புகுந்தென்
கண்மணி யனையான் கடிதீங் குறுகெனப்
புண்ணிய முட்டாள் பொழிமழை தரூஉ(ம்)
அரும்பெறல் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்
விரும்பினர் தொழூஉம் வியப்பினள் ஆயினள்
ஆங்கவள் கணவனு மலைநீ ரடைகரை
ஓங்குயர் பிறங்க லொருமர நீழல்
மஞ்சுடை மால்கடல் உழந்தநோய் கூர்ந்து
துஞ்சுதுயில் கொள்ளவச் சூர்மலை வாழு
நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றிப்
பக்கஞ் சேர்ந்து பரிபுலம் பினனிவன்
தானே தமியன் வந்தனன் அளியன்
ஊனுடை யிவ்வுடம்(பு) உணவென் றெழுப்பலும்
மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரபிற்
கற்றன னாதலின் கடுந்தொழில் மாக்கள்

சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி
ஆங்கவ ருரைப்போ ரருந்திறல் கேளா
யீங்கெங் குருமக னிருந்தோ னவன்பாற்
போந்தரு(ள்) நீயென அவருடன் போகிக்
கள்ளடு குழிசியும் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென்(பு) உணங்கலும் விரவிய இருக்கையில்
எண்குதன் பிணவோடு இருந்தது போலப்
பெண்டுட னிருந்த பெற்றி நோக்கிப்
பாடையிற் பிணித்தவன் பான்மைய னாகிக்
கோடுயர் மரநிழற் குளிர்ந்த பின்னவ(ன்)
ஈங்குநீ வந்த காரணம் என்னென
ஆங்கவற் கலைகட லுற்றதை யுரைத்தலும்
அருந்துத லின்றி அலைகடல் உழந்தோன்
வருந்தின னளியன் வம்மின் மாக்கா(ள்)
நம்பிக் கிளையளோர் நங்கையைக் கொடுத்து
வெங்களும் ஊனும் வேண்டுவ கொடுமென
அவ்வுரை கேட்ட சாதுவ னயர்ந்து
வெவ்வுரை கேட்டேன் வேண்டேன் என்றலும்
பெண்டிரும் உண்டியும் இன்றெனின் மாக்கட்
குண்டோ ஞாலத் துறுபய னுண்டெனிற்
காண்குவம் யாங்களுங் காட்டுவா யாகெனத்
தூண்டிய சினத்தினன் சொல்லெனச் சொல்லு
மயக்குங் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்
நல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுலகு அடைதலும்
அல்லறஞ் செய்வோர் அருநரகு அடைதலும்
உண்டென உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்

... ...

என்றவனுரைத்தலும் எரிவிழி நாகனும்
நன்றறி செட்டி நல்லடி வீழ்ந்து
கள்ளும் ஊனும் கைவிடின் இவ்வுடம்(பு)
உள்ளுறை வாழுயி ரோம்புத லாற்றேன்

தமக்கொழி மரபிற் சாவுறு காறும்
எமக்காம் நல்லறம் எடுத்துரை யென்றலும்,
நன்று சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்குவை
யுன்றனக் கொல்லு நெறியற முரைக்கேன்
உடைகல மாக்கள் உயிருய்ந் தீங்குறி
னடுதொழி லொழிந்தவ ராருயிரோம்பி
மூத்துவிளி மாவொழித் தெவ்வுயிர் மாட்டுந்
தீத்திற மொழிகெனச் சிறுமக னுரைப்போ
னீங்கெமக் காகு மிவ்வறஞ் செய்தே
மாங்குனக் காகு மரும்பொருள் கொள்கெனப்
பண்டும் பண்டுங் கலங்கவிழ் மாக்களை
யுண்டே மவர்த முறுபொரு ளீங்கிவை
விரைமர மென்றுகில் விழுநிதிக் குப்பையோ(டு)
இவையிவை கொடுகென வெடுத்தனன் கொணர்ந்து
சந்திர தத்த னென்னும் வாணிகன்
வங்கஞ் சேர்ந்ததில் வந்துட னேறி
யிந்நகர் புகுந்தீங் கிவளொடு வாழ்ந்து
தன்மனை நன்பல தானமுஞ் செய்தன
னுங்கன மாகிய ஆதிரை கையாற்
பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென
மனையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான்
புனையா வோவியம் போல நிற்றலுந்
தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதரப்
பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுகென
ஆதிரை யிட்டனள் ஆருயிர் மருந்தென்.

[இச்செய்யுட்பகுதி மணிமேகலை என்னும் நூலுட்கண்டது. இதன் ஆசிரியரான மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் என்பவர், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலை என்பாளின் வரலாற்றைக் கூறுவது இக்காப்பியம். இஃது ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்று. சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பவை பிற காப்பியங்கள். இந்நூலில் பௌத்த சமயக் கொள்கைகள் பல கூறப்பட்டுள்ளன.]

சொற்பொருள் :

அமுதசுரபி என்னும் பாத்திரத்தைக் கொண்டு, பசித்தோர்க்கு அமுதளிக்கப் புறப்பட்ட மணிமேகலையிடம் அவளது தோழியான காய சண்டிகை என்பாள் 'ஆதிரை என்னும் கற்புடைய மாது ஒருத்தி இருக்கிறுள்; அவள் இடும் பிச்சையை நாம் ஏற்பதே தகுதி' என்று கூறினுள்; அங்ஙனமே மணிமேகலை செய்தபோது ஆதிரையின் வரலாற்றைக் காயசண்டிகை கூறிய பகுதி இது.

1-5 : இவள் - ஆதிரை. விஞ்சையர் பூங்கொடி - காயசண்டிகை. மாதர்க்கு - மணிமேகலைக்கு. புகுந்ததை - ஆதிரைக்கு நிகழ்ந்ததை. ஆதிரை கணவன் - சாதுவன் என்போன். தகவிலனுகி - பண்பில்லாதவனுகி. அகன்றனன் போகி - அகன்றுபோகி, 'முற்றெச்சம்'.

6-10 : கணிகை - வேசை. கைத்தூண் - (தீய) ஒழுக்கத்தால் வந்த உணவு; கை - ஒழுக்கம். வட்டு - வட்டாடுதல். பொருளின் கிளை - பொருளின் பகுதிகள். காணமிலி - பொன்னில்லாதவன். கையுதிர்க் கோடலும் - அவனைக் கையுதறிவிடுதலும்.

11-15 : வங்கம் - கப்பல். தங்காவேட்கை - ஓரிடத்தில் தங்காமல் பலவிடங்களுக்கும் செல்லவேண்டும் என்னும் விருப்பம். வளி - காற்று. கலன் - கப்பல். காற்றுல் கப்பல் கவிழ்ந்தது. ஒடிமரம் - பாய்மரத்தின் ஒடிந்த துண்டம். ஊர் திரை-ஊர்கின்றஅலைகள்;'வினைத்தொகை'.உதைப்ப-செலுத்த. நக்க சாரணர் நாகர் - ஆடையின்றித்திரிபவராகிய நாகர் என்னும் சாதியர்.

16-20 : நாவாய் - கப்பல். சாதுவன் சாவுற்முன் என்று கேள்விப்பட்ட ஆதிரையின் செய்தியை இனிக் கூறுவார். உடைகலப்பட்டு - உடைந்த கலத்தில் அகப்பட்டு.

21-25 : ஈமம் - பிணம் சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகு. சுடலைக்கான் - மயானம். படுத்து- செய்து.

26-30 : முடலைவிறகு - முறுக்குண்ட விறகு. பொத்தி - மூட்டி. 'என்கணவன் புக்குழிப்புகுவேன்.' அவள் - ஆதிரை. பாயற்பள்ளி - படுக்கையிடம். உருது - உருமல்.

31-35 : ஆடிய - பூசிய; வழாது - தவருமல்; விரை - வாசனை; திருவின் செய்யோள் - இலக்குமி.

36-40 : அரும்பெறற் கணவன் - பெறுதற்கரிய கணவன்.

41-45: வந்தனன் தோன்றும்- வந்துதோன்றுவான். அந்தரம் - ஆகாயம். அசரீரி - உருவமின்றி எங்கும் நிறைந்துள்ள கடவுள்.

46-50: பொய்கைபுக்காடிப் போதுவாள் போன்று - 'உவமை யணி'. கவல்வு- கவலையடைதல்,'தொழிற்பெயர்'. 'கடிது ஈங்கு உறுகென'. புண்ணியமுட்டாள் - புண்ணியம் குறையாதவள்.

51-55: விரும்பினர் தொழூஉம் - விரும்பி வணங்கும்; 'முற்றெச்சம்'. தொழூஉம் - 'செய்யுளிசையளபெடை'. பிறங்கல் - மலை. நிழல் - நிழலில். மஞ்சு - மேகம். துஞ்சுதுயில் - மிகுந்த நித்திரை. சூர் - அச்சம்.

56-60: 'நயமிலராகிய நக்கசாரணர்' என்று மாற்றிக் கொள்க. பரிபுலம்பினன் - மிகவும் வருந்தினுன். ஊனுடை இவ்வுடம்பு உணவு - இறைச்சியை யுடைய இவனது உடம்பு நமக்கு உணவு. மயக்கறுமரபில் - ஐயமின்றி.

61-65: அருந்திறல் - பெறுதற்கரிய திறலையுடையாய்; 'அன் மொழித் தொகை'.

66-70: குழிசி - பானை. முடைநாற்றம் - புலால் நாற்றம். உணங்கல் - வற்றல். எண்கு - கரடி. பிணவு - பெண்கரடி.

71-75: கோடு - மரக்கிளை. அளியன் - அன்பு செய்யத் தக்கான்.

76-80: அயர்ந்து - கவலையுற்று.

81-85: காண்குவம் - அறிந்து கொள்வோம்.

86-90: உரவோர் - அறிவுடையோர். களைந்தனர் - நீக்கினர்.

96-100: ஒல்லும் - பொருந்தும்; சாத்தியமாகும்.

101-105: பண்டும் பண்டும் - முன்பு பன்முறையும்; 'அடுக்குத் தொடர்'. கலங்கவிழ் மாக்கள் - கலங் கவிழ்ந்ததால் இங்கு வந்தடைந்தவர்கள்.

106-110: விரைமரம் - சந்தனம், அகில் முதலியன.
எடுத்தனன் கொணர்ந்து - 'முற்றெச்சம்'.

116-120: துயரறு கிளவி - துன்பமில்லாத சொற்கள்,
ஆருயிர் மருந்து - உணவு.

கேள்விகள் :

1. ஆதிரையிடம் முதற்பிச்சை ஏற்குமாறு காயசண்டிகை மணிமேகலைக்குக் கூறியதன் காரணம் என்ன ?

2. ஆதிரை கற்பிற் சிறந்தவள் என்பது எவ்வாறு பெறப்படுகின்றது ?

3. சாதுவனைக் கணிகை ஏன் நீக்கி விட்டாள் ?

4. சாதுவன் நாகர்குருமகனோடு நிகழ்த்திய உரையாடலைச் சுருக்கி வரைக.

5. நாகர்குருமகன் சாதுவனுக்கு அளித்த வெகுமதி யாது ?

6. நாகர் குருமகனுக்குச் சாதுவன் ஓதிய அறம் யாது ?

7. பொருள்கூறுக: கைத்தூண், காணமிலி, ஒடிமரம், நக்க சாரணர், ஈமம், முடலை, பொத்தி, அந்தரம், குழிசி, உணங்கல், எண்கு, பிணவு, அளியன், ஒல்லும், விரைமரம், கிளவி.

8. இலக்கணம் கூறுக: அகன்றனன் போகி, ஊர் திரை, கவல்வு, தொழுஉம், அருந்திறல், பண்டும் பண்டும்.

9. அணி கூறுக: பொய்கைபுக்கு ஆடிப்போதுவாள் போன்று.

10. விளக்குக: தீயுங் கொல்லாத் தீவினையாட்டி, பொழிமழை தருஉம் அரும்பெறல் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிர்.

2. நளவெண்பா

1. வாங்குவளைக் கையார் வதன மதிபூத்த
பூங்குவளைக் காட்டிடையே போயினான்—
[தேங்குவளைத்
தேனாடி வண்டு சிறகுலர்த்தும் நீர்நாடன்
பூநாடிச் சோலை புக.

2. நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பெயர நீடியதன்
தாணிறத்தாற் பொய்கைத் தலஞ்சிவப்ப—
[மாணிறத்தான்
முன்னனப்புள் தோன்றும் முளரித் தலைவைகும்
அன்னப்புள் தோன்றிற்றே யாங்கு.

3. பேதை மடவன்னந் தன்னைப் பிழையாமல்
மேதிக் குலமேறி மென் கரும்பைக்—கோதிக்
கடித்துத்தான் முத்துமிழுங் கங்கைநீர் நாடன்
பிடித்துத்தா வென்றான் பெயர்ந்து.

4. நாடிமட அன்னத்தை நல்ல மயிற்குழாம்
ஓடி வளைக்கின்ற தொப்பவே—நீடியநல்
பைங்கூந்தல் வல்லியர்கள் பற்றிக் கொடுபோந்து
தங்கோவின் முன்வைத்தார் தாழ்ந்து.

5. "அஞ்சல் மட அனமே! உன்றன் அணிநடையும்
வஞ்சி அனையார் மணிநடையும்—விஞ்சியது
காணப் பிடித்ததுகாண்" என்றான் களிவண்டு
மாணப் பிடித்ததார் மன்.

6. "எழுஅடுதோள் மன்னா! இலங்கிழையோர் [தூண்டக்
கொழுநுதியிற் சாய்ந்த குவளை—உழுநர்
மடைமிதிப்பத் தேன்பாயும் மாடொலிநீர் நாடன்
கொடைவிதர்ப்பன் பெற்றதோர் கொம்பு.

7. "நாற்குணமும் நாற்படையா ஐம்புலனும் [நல்லமைச்சா,
ஆர்க்குஞ் சிலம்பே அணிமுரசா—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணா வதன மதிக்குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு".

8. "இவ்வளவில் செல்லுங்கொல் இவ்வளவில் [காணுங்கொல்
இவ்வளவில் காதல் இயம்புங்கொல்—இவ்வளவில்
மீளுங்கொல்" என்றுரையா விம்மினான் மும்மத [நின்(று)
ஆளுங்கொல் யானை அரசு.

9. மன்னன் விடுத்த வடிவில் திகழ்கின்ற
அன்னம்போய்க் கன்னி அருகணைய—நன்னுதலும்
தன்ஆடல்விட்டுத் தனியிடம் சேர்ந்(து) [ஆங்கதனை
"என்நாடல் சொல்" என்றாள் ஈங்கு.

10. "செம்மனத்தான் தண்ணளியான் செங்கோலான்
[மங்கையர்கள்
தம்மனத்தை வாங்குந் தடந்தோளான்—மெய்ம்மை
நளனென்பான் மேனிலத்தும் நானிலத்தும் மிக்கான்
உளனென்பான் வேந்தன் உனக்கு.

11. "அறங்கிடந்த நெஞ்சும், அருள்ஒழுகு கண்ணும்,
மறங்கிடந்த திண்தோள் வலியும்—திறம்கிடந்த
செங்கண்மால் அல்லனேல் தேர்வேந்தர் ஒப்பரோ
அங்கண்மா ஞாலத்(து) அவற்கு!"

12. "வாவி உறையும் மடஅனமே! என்னுடைய
ஆவி உவந்தளித்தாய் ஆதியால்—காவினிடைத்
தேர்வேந்தற்(கு) என் நிலைமை சென்றுரைத்தி!"
[என்றுரைத்தாள்
பார் வேந்தன் பாவை பதைத்து.

13. "மங்கை சுயம்வரநா ளேழென்று வார்முரசம்
எங்கும் அறைகென்" றியம்பினான்—பைங்கமுகின்
கூந்தன்மேற் கங்கைக் கொழுந்தோடு நன்னுடன்
வேந்தர்மேல் தூதோட விட்டு.

14. புள்ளுறையுஞ் சோலைகளும் பூங்கமல வாவிகளும்
உள்ளும் புறமும் இனிதுறைந்தார்—தெள்ளரிக்கண்
பூமகளைப் பொன்னைப் பொருவேல் விதர்ப்பன்றன்
கோமகளைத் தம்மனத்தே கொண்டு.

15. முகம்பார்த் தருள்நோக்கி முன்னிரந்து செல்வர்
அகம்பார்க்கு மற்றோரைப் போல—மிகுங்காதல்
கேளா விருந்திட்டான் அன்னத்தைக் கேளாரை
வாளான் விருந்திட்ட மன்.

16. வையம் பகலிழப்ப வானம் ஒளியிழப்பப்
பொய்கையும் நீள்கழியும் புள்ளிழப்பப்—பையவே
செவ்வாய் அன்றில் துணையிழப்பச் சென்றடைந்
[தான்
வெவ்வாய விரிகதிரோன் வெற்பு.

17. மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டூத வான்கருப்பு
வில்லி கணைதெரிந்து மெய்காப்ப—முல்லையெனும்

மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மாலை யந்திப் பொழுது.

18. மன்னர் விழுத்தா மரைபூத்த மண்டபத்தே
பொன்னின் மடப்பாவை போய்ப்புக்காள்—
[மின்னிறத்துச்
செய்யதாள் வெள்ளைச் சிறைஅன்னம் செங்கமலப்
பொய்கைவாய்ப் போவாதே போன்று.

19. மன்னர் குலமும் பெயரும் வளநாடும்
இன்ன பரிசென்(று) இயல் அணங்கு—முன்னின்று
தார்வேந்தன் பெற்ற தனிக்கொடிக்குக் காட்டினாள்
தேர்வேந்தர் தம்மைத் தெரிந்து.

20. காவலரைத் தன்சேடி காட்டக்கண்(டு) ஈரிருவர்
தேவர் நளன்உருவாச் சென்றிருந்தார்—பூவரைந்த
மாசிலாப் பூங்குழலாள் மற்றவரைக் காணாநின்(று)
ஊசலா டுற்றாள் உளம்.

21. பூணுக் கழகளிக்கும் பொற்றொடியைக் கண்டக்கால்
நாணுக்கு நெஞ்சுடைய நல்வேந்தர்—நீணிலத்து
மற்றேவர் வாராதார் வானவரும் வந்திருந்தார்
பொற்றேர் நளனுருவாய்ப் போந்து.

22. "மின்னுந்தார் வீமன்தன் மெய்ம்மரபில் செம்மைசேர்
கன்னியான் ஆகில் கடிமாலை—அன்னந்தான்
சொன்னவனைச் சூட்ட அருள்" என்றாள்
[சூழ்விதியின்
மன்னவனைத் தன்மனத்தே வைத்து.

23. கண் இமைத்த லால்அடிகள் காசினியில்
[தோய்தலால்
வண்ண மலர்மாலை வாடுதலால்—எண்ணி
நறுந்தா மரைவிரும்பும் நன்னுதலே அன்னாள்
அறிந்தாள் நளன்தன்னை ஆங்கு.

24. விண்ணரசர் எல்லோரும் வெள்கி மனம்சுளிப்பக்
கண்ணகல் ஞாலம் களிகூர—மண்ணரசர்
வன்மாலை தம்மனத்தே சூட, வயவேந்தைப்
பொன்மாலை சூட்டினாள் பொன்.

25. திண்டோள் வயவேந்தர் செந்தாமரை முகம்போய்
வெண்டா மறையாய் வெளுத்தவே—ஒண்டாரைக்
கோமாலை வேலான் குலமாலை வேற்கண்ணாள்
பூமாலை பெற்றிருந்த போது.

[இச்செய்யுட்கள் புகழேந்திப் புலவர் இயற்றிய நளவெண்பா என்னும் நூலிற் கண்டவை. அப்புலவர் தொண்டைநாட்டுப் பொன் விளைந்த களத்தூரைச் சேர்ந்தவர்; 12ஆம் நூற்றாண்டினர். 'வெண் பாவிற் புகழேந்தி' என்று புகழப்பட்டவர். இந்நூல் நளனது வரலாற்றை வெண்பாவிற் கூறுகின்றதாதலின் 'நளவெண்பா' என்னும் பெயர் பெற்றது.]

சொற்பொருள் :

1. வாங்கு - வளைந்த. வளைக்கையார் - வளையல்களையணிந்த கையினராகிய மகளிர். வதனமதி - வதனமாகிய மதி. வதனம்-முகம். மதி-சந்திரன். குவளைக்காடு-மகளிர், கண்களுக்கு குவளைப்பூ உவமை; இது 'உருவக அணி'. போயினான் - போனவன் நளன் என்னும் நிடத நாட்டு மன்னன். தேங்குவளை - தேன்பொதிந்துள்ள குவளைமலர். நாடி-விரும்பி. பூநாடி-பூப்பறித்தலை விரும்பி.

2. பெயர - மாற. 'தாள்நிறம்' என்க; அம்பு + உள் = அப்புள்; அம்பு-நீர். முளரி - தாமரை. வைகும் - தங்கும். புள் - பறவை.

3. மேதிக் குலம் - எருமைக் கூட்டம். கரும்பிலுள்ள முத்தினை உமிழும். 'மடவன்னந்தன்னைப் பிழையாமல் பிடித்துத்தா என்றான் கங்கை நீர் நாடன்'.

4. குழாம் - கூட்டம். பைங்கூந்தல் - பசுமை + கூந்தல். வல்லியர் - கொடிபோன்றவர்கள்; கொடுபோந்து - கொண்டுபோந்து; கோ - மன்னன்; மயிற்கூட்டத்தை மகளிர்க்கு ஒப்புமை கூறியது 'உவமையணி'.

5. அஞ்சல்-அஞ்சேல்; பயப்படாதே. அனம்-அன்னம்-'தொகுத்தல் விகாரம்'. விஞ்சிய - உயர்ந்த; மன் - மன்னன்.

6. எழு - தூண். அடு - பொருதுவென்ற. இலங்கிழை - விளங்குகின்ற அணிகள்; ஏர் - கலப்பை. மாடு - இடம். விதர்ப்பன் - விதர்ப்ப நாட்டு மன்னனான வீமன். கொம்பு - ஈண்டு விதர்ப்பன் மகளான தமயந்தி.

7. நாற்குணம் - மகளிர்க்குரிய நாற்குணமான அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு. ஐம்புலன்-மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பொறிகளின் உணர்வு. வேற்படையும் வாளும் கண்ணுக்குவமை.

'தமயந்தியாகிய பெண் தனது முகமாகிய வெண்கொற்றக் குடைக்கீழ் தன் கண்களையே வேலும் வாளுமாகக் கொண்டு, தன் காற்சிலம்பையே முரசமாகவும் நாற்குணங்களை நாற்படைகளாகவும், ஐம்புலன்களை ஐம்பெருங் குழுவினரான அமைச்சராகவும் கொண்டு அரசாள்வாள்' என்று அவள்பெருமையை அன்னம் நளனுக்கு விளக்கியது. இது 'உருவகம்'.

8. விம்மினன் - கவலையடைந்தான். இயம்பும்-கூறும். உரையா-உரைத்து.'உடன்பாட்டு வினையெச்சம்'.கொல்யானை-'வினைத்தொகை'.

9. கன்னி தமயந்தி. நன்னுதல்-நல்லநெற்றியை யுடையவளாகிய தமயந்தி; 'அன்மொழித்தொகை'. ஆடல் - விளையாட்டு. நாடல் - நாடி வந்த காரணம்.

10. தடம் - அகன்ற.

11. மறம் - வீரம். அவற்கு - அவனுக்கு. செங்கண்மால்-திருமால்.

12. வாவி - குளம். பாவை-பாவைபோன்றுளாகிய தமயந்தி; 'உருவகம்'. உரைத்தி - கூறுவாயாக.

13. அறைக - அறிவிக்கவும். பசுமை + கமுகு = பைங்கமுகு. கொழுந்து - நீர்த்திவலைகள்; வேந்தர் மேல் - வேந்தரிடம்.

14. பூமகள், பொன், கோமகள்: தமயந்தி.

15. கேளாரை - பகைவர்களை. வாளால் - வாளிற்கு; 'உருபு மயக்கம்'. அற்றூர் - வறியவர். ஏழைகள் செல்வருடைய அகத்தையே பார்ப்பது போல, நளன் அன்னத்தைப் பார்த்தான்; 'உவமையணி'.

16. கழி - உப்பங்கழி. பையவே - மெதுவாக. செவ்வாய - சிவந்த வாயினையுடைய. அன்றில் - ஒருபறவை. வெற்பு - மலை; இங்கு அத்தமனகிரி (சூரியன் மறையும் மலை).

17. கருப்பு வில்லி - கரும்பினை வில்லாகக் கொண்ட மன்மதன். முல்லை - முல்லைப்பூ; 'தற்குறிப்பேற்ற அணி'.

18. விழித்தாமரை - தாமரை போன்ற விழிகள்; 'உருவகம்.' பின்னிரண்டடிகள் 'உவமையணி'.

19. பரிசு - விதம். இயல் அணங்கு - தோழி. தனிக்கொடி - தமயந்தி.

20. சேடி - தோழி. ஈரிருவர் தேவர் - நான்கு தேவர்கள். தேவர்களும் நளன் உருவிலேயே வந்திருந்தமையின் தமயந்தி மனம் ஊசலாடலுற்றது.

21. பூண் - அணி. நாண் + உக்கு = நாணுக்கு; நாணுக்கு - நாணத்தை விட்டு. பொற்றொடி - தமயந்தி; 'அன்மொழித்தொகை'.

22. கடிமாலை - மணமாலை; விதியின் மன்னவன் - தருமதேவதை.

23. காசினி - பூமி. தேவர்களுக்குக் கண் இமைத்தலும், காசினியில் கால் தோய்தலும், மாலைவாடுதலும் இல்லையாதலால் அவர்களினின்றும் நளனை எளிதிற் பிரித்து அறிந்து கொண்டாள்.

24. விண்ணரசர் - தேவர். சுளிக்க கோபிக்க. வன்மாலை - வலிய மயக்கத்தை. வயவேந்து - நளன். பொன் - தமயந்தி.

25. வேலான் - நளன். வேற்கண்ணாள் - தமயந்தி. தமயந்தி நளனுக்கு மாலை சூட்டியபோது ஏனையவேந்தர்களுடைய முகங்கள் சிவப்பிழந்து வெண்மை யெய்தின.

கேள்விகள் :

1. மகளிர் அன்னத்தைப் பிடிக்கப் போனதைக் கவி எங்ஙனம் வருணிக்கிறார் ?
2. தமயந்தியின் பெண்மையின் பெருமையை அன்னம் எடுத்துக் கூறுமாறு யாது ?
3. தமயந்தி தேவர்களுக்கும் நளனுக்கும் எங்ஙனம் வேறுபாடு கண்டறிந்தாள் ?
4. நளன் கழுத்தில் தமயந்தி மாலையிட்டபோது மற்ற மன்னவர்கள் முகம் எங்ஙனம் மாறிற்று ?
5. 'புன்மாலை அந்திப்பொழுது மெல்ல நடந்தது' எவ்வாறு வருணிக்கப்பட்டது ?
6. பொருள் கூறுக : வாங்குவனை, முன்னப்புள் தோன்றும் முளரி, கொழுந்து, கருப்புவில்லி.

3. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

சூதுபோர்ச் சருக்கம் :

யாதொரு கருமமேனு மெண்ணியே துணிகவென்றுங்
காதலிற்றுணிந்து செய்தால் எண்ணுதல் கடனன்றென்று
மோதுநூற் புலவர் சொன்னார் உமக்குள வுணர்வற்றன்றே
பேதுற வடர்த்தும் பின்னையுருகிநீர் பிழை செய்தீரே. 1

தீயினாற் சுட்ட செம்புண்ணாறு மத்தீயிற்றீய
வாயினாற் சுட்ட மாற்ற மாறுமோ வடுவேயன்றோ
பேயினாற் புடையுண்டாரே மறப்பரோ பெரியோரென்றான்
வீயினாற் றொடுத்த தண்டார் வேந்தர்க்கு வேந்தன் [மாமன். 2

சகுனி சொல் மருகன் கேட்டுத்தம்பியும் அங்கர் கோவும்
முகமுகநோக்கி யெண்ணி யெம்பிநீ மொழிக வென்ருன்
துகிலினை யுரிந்தவன்கைச் சூரனுந் தருமராசன்
மகனுடன் வெகுளிதோன்ற வழக்குற மொழிதலுற்ருன். 3

சரதமென்றுண்மையாகச் சபையினீ யிசைந்துதோற்ற
இரதமும் களிறும் மாவும் யாவையும் ஈண்டுதாரோஞ்
சுரதமென் கொடியு நீருந் தொண்டொழிந்துரியீராமின்
விரதமுன்னறத்துக் கென்றும் பொய்கொலோ
[மெய்யேயன்ருே. 4

தந்தை தன் அருளாற்பெற்றீருரிமையுந்தம்பி மாரும்
பைந்தொடி தானும் நீயும் பதிபெயர்ந்துயர்ந்த வேயின்
வெந்தழலார்ந்த கானின் வெளிப்படாதுறை மினின்றே
யிந்த மாதரணிகை விட்டேகுமின் எழுமின் என்ருன். 5

என்றலுந் தந்தைமைந்தனியம்பிய வாய்மை கேட்டு
நின்றவா நில்லாவஞ்ச நெஞ்சினனுகி மீண்டும்
வென்றி கொளரசனேடும் வெஞ்சிலை விதுரனேடும்
ஒன்றிய அமைச்சரோடும் உறுவனவு சாவலுற்ருன். 6

மேல்வருகருமமெண்ணு வெகுளியான் மிக்கவீரர்
நால்வருமெம் மனேர்கள் நவின்றன சிறிதுங் கேளார்
சேல்வரும் பழனநாட செயலறிந்தெண்ணி வேத
நூல்வரு முறைசொல்லென்ருனேன் சிலைநூலின்
[மிக்கோன். 7

வின்மகனுரைக்க ஏனையமைச்சரும் விதுரன்ருனும்
மன்முறைதவறினின்றேவசையும் வந்திசையும்
[என்ருர்
கன்மனநெடுங்குன்றன்னுன் கருதியக்கணத் தேமீளத்
தன்மனையாவர் நெஞ்சுஞ்சருகெனத் தழைக்கச்
[சொன்னுன். 8

உன்னுணர்வுனக் கேயுள்ளதுன் பெருந்துணைவரான
கொன்னுனைவேலோர் வென்று கொண்டன கொடுத்த
[லொல்லார்
பின்னுறவுரிமையாவும் பெறுதிநின் பெருமைக் கேற்ப
முன்னுளோர் பலருஞ் செய்தமுறைமையே முன்னு
[கென்ருன். 9

அரசன் மற்றுரைத்த மாற்றம் அந்தணன் உணர்ந்து
செல்வ
முரசதிரயோத்தி மூதூர் முன்னவன் கதையுங்கூறி
யுரைசெய்தபடியேயுங்களுலகினையிழந்து சின்னாள்
வரைசெறி கானில்வைகி வருவதே வழக்கும் என்றான். 10

அரிவையோடகன்று நீவிரைவரு மடவியெய்திச்
சுரர்தின மீராறங்கட்டுன்னுதிர் மன்னு நாட்டின்
ஒருவருமறியாவண்ணம் ஒருதினம் உறைதிருங்கள்
பெருவிறலரசும் வாழ்வும் பின்னுறப்பெறுதி ரென்றான். 11

... ...

வென்றுதன்னிளைஞரோடு மேதகுபுதல்வரோடு
மன்றலந் தெரிவையோடு மற்றுளோர் தங்களோடு
மன்றுதன் குரவர்பொற்றாள் அன்புடன் வணங்கிக்கானஞ்
சென்றன னென்ப மன்னோ செழுநிலமுடைய
கோமான். 12

... ...

நாட்டிடையெல்லை பொற்றாள் நறுமலர் சிவக்கவேகிக்
காட்டிடைபுகுந்தபோதுங் கலக்கமற்றுவகைகூர்ந்தான்
கூட்டிடை யின்பத்துன்பக்கொழும் பயன்றுய்த்துமாறி
வீட்டிடை புகுதும்போது மெய்ம் மகிழ்விபுதர்போல்
[வான். 13

[இச்செய்யுட்கள் வில்லிபுத்தூராழ்வார் என்னும் புலவர் இயற்றிய 'மகாபாரதம்' என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றவை. இவர் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டினர். வில்லிபுத்தூரார் திருமுனைப்பாடி நாட்டைச் சேர்ந்த சனியூரிற் பிறந்தவர். இப்பாடல்கள் அந்நாலின் சபாபர்வம், சூது போர்ச் சருக்கத்தின் பகுதி. வில்லிபுத்தூரார் வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த வராயினும், அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்தில் சிவபிரானைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளமையால் இவரது சமயப் பொதுநோக்குப் புலனாகும். இவர் வரபதியாட்கொண்டான் என்பவரால் ஆதரிக்கப்பெற்றவர்.]

சொற்பொருள் :

1. 'எண்ணித்துணிக கருமம்' என்பது கருத்து. அற்றன்று - அத்தன்மையதன்று. பேதுற அடர்த்தும் - ஏங்கும்படியாக வருத்தியும். உருகி - மனமுருகி.

2. தீயிற்றீய - தீயைவிடத்தீய. மாற்றம் - (கடுஞ்) சொல். புடையுண்டார் - அடிபட்டவர்; 'வினையாலணையும் பெயர்'.

3. மருகன் - துரியோதனன். தம்பி - துச்சாதனன். அங்கர்கோ - கர்ணன். சூரன் - பெண்துகிலையுரிந்தவனைச் 'சூரன்' என்று புகழ்ந்தது போல் இகழ்ந்தார்.

4. 'உனது விரதம் மெய்யாயின், தோற்ற பொருள்களை மீளக் கொள்ளமாட்டாய்' என்பது ஈற்றடியின் கருத்து.

5. உரிமை - சுதந்திரம். கானின் வெளிப்படாது - காட்டை விட்டு வெளிவராமல்.

6. உறுவன - மேல் நிகழ்வன. உசாவலுற்றான் - கேட்டு ஆராயத் தொடங்கினான். ஒன்றிய அமைச்சர் - மனம் பொருந்திய மந்திரிகள்.

7. மேல்வரு கருமம் - இனி நிகழப்போவன. எண்ணு - எண்ணி. பழன நாட என்றது இங்குத் திருதிராட்டிரனை.

8. வசை - பழி. தன்மனை - தருமனுக்கு. தழைக்க - வாட்ட முண்டாக.

9. உன் உணர்வு உனக்கேயுள்ளது - ஆய்ந்தறியத் தக்க வுணர்ச்சியுனக்கேயுண்டு. ஒல்லார் - இசையார்.

10. அயோத்திமூதூர் மன்னவன் கதை - இராமாயணம். இராமனும் பதினான்கு ஆண்டுக் கானகம் சென்றான் என்னும் வரலாற்றை இப்பொழுது கூறினான்.

11. அடவி - காடு. துன்னுதிர் - பொருந்துவீராக. சுரர்தினம் - ஓராண்டு. சுரர் - தேவர். விறல் - வெற்றி.

12. தெரிவை - திரௌபதி.

13. விபுதர் - மகாஞானிகள். புகுதும்போது - புகும்போது.

கேள்விகள் :

1. முதலிரண்டு பாட்டுக்களில் உள்ள கருத்தை எடுத்துக்கூறும் திருக்குறள்களைக் குறிக்கவும்.

2. பொருள் கூறுக: பேதுற, அங்கர்கோ, உசாவலுற்றான், பழன நாடன், தழைக்க, ஒல்லார், அடவி, துன்னுதிர், சுரர், விறல், விபுதர்.

3. இச்சருக்கத்தில் கண்ட கதையைச் சுருக்கி வரைக.

4. சூதாட்டத்தில் தோற்ற பாண்டவர்களுக்குத் துரியோதனாதியர் இட்ட தண்டனை யாது?

4. திருவிளையாடற் புராணம்

மாமனாக வந்து வழக்குரைத்த படலம்

1. கன்னிநான் மாடக் கூடற் கடிநகர் வணிக மாக்கள்
தன்னின்மா நிதிக்கோ னன்னான் தனபதி யென்னும்
[பேரான்
மன்னினா னனையான் கற்பின் மடவரல் சுசீலை
[என்பாள்
பொன்னினுண் முளரிச் சேக்கைப் புண்ணியத்
[திருவினன்னாள்.

2. எனவிவர் தமக்கு மைந்தற் பேறின்றி யிரங்கு
[நாளில்
தனபதி மருகன் தன்னைத் தகவுசால் மகவாக்
[கொண்டு
மனமகிழ் சிறப்பால் நல்க மனைவியும் தொழுது
[வாங்கிப்
புனைவன புனைந்து போற்றிப் பொலிவுற வளர்த்துக்
[கொண்டாள்.

3. தனபதி மகப்பே றற்றானாயினுந் தணவாக் காதல்
மனைவிமேல் வைத்த ஆசை மயக்கினால் வருந்தி
[யீன்ற
தனையனை மகவாத் தந்த தங்கைமேல் தீராப் பூசல்
வினைவிளைத் தொழுக வோர்நாள் இளையளும்
[வெகுண்டு சொல்வாள்.

4. பெருமித முனக்கேன் பிள்ளைப் பேறற்ற பாவி
[நீயென்
அருமைநன் மகனாலன்றோ இருமையும் அடைவாய்
[என்னப்
பெரிதுநா ணடைந்து மேலைக் காயினும் பிள்ளைப்
[பேறு
தருதவம் புரிவே னென்னாத் தனபதி தவமேற்
[செல்வான்.

5. தன்பெருஞ் செல்வ மெல்லா மருமகன் தனக்கே
[ஆக்கி
அன்புகொள் மனைவி யோடும் அருந்தவ நெறியிற்
[சென்றான்
பின்பவன் வரவு தாழ்ப்ப மருமகன் பெற்றவெல்லாம்
வன்பினால் வழக்குப் பேசி வெளவினர் தாய
[மாக்கள்.

6. விளைநில னடிமை பைம்பூண் வெறுக்கைநன் பசுக்க
[ளேனை
வளனுமாற் றவர்கைக் கொள்ள வன்சிறையிழந்த
[புட்போல்
தளர்வுறு மகனுந் தாயும் சார்பிலாத் தம்மனோர்க்
[கோர்
களைகணா யிருக்குங் கூடற் கடவுளே சரணம் என்னா.

7. வந்து வானகடு போழ்ந்த மணிமுடி விமானக்
[கோயிற்
சுந்தரநாதன் பாதந் துணைதொழு திறைஞ்சி
[யார்க்குந்
தந்தையும் தாயும் ஆகும் தம்பிரான்நீரே
[எங்கட்(கு)
எந்தையும் யாயும் என்னாஇரங்கி நின்றினைய
[சொல்வாள்.

8. என்மகன் தன்னை மைந்தன் இன்மையால் எவருங்
[காணத்
தன்மக னாகக் கொண்டு தகுதியாலன்றே காணி
பொன்மனை பிறவு நல்கிப் போயினான் என்முன்
[இப்பால்
வன்மையால் தாயத் தார்களவையெலாம் வெளவிக்
[கொண்டார்.

9. ஒருத்திநா னொருத்திக் கிந்தவொருமக னிவனுந்
[தேருங்
கருத்திலாச் சிறியன் வேறு களைகணுங் காணேனைய
அருத்திசா லறவோர் தேறு மருட்பெருங் கடலே
[யெங்கும்
இருத்திநீ யறிவாய் கொல்லோ வென்றுபார் படிய
[வீழ்ந்தாள்.

10. மாறுகொள் வழக்குத் தீர்க்க வல்லவரருளினுலே
சீறுகொள் வடிவேற் கண்ணுள் சிறுதுயி லடைந்
[தாள் மெய்யில்
ஊறுகொள் கரண மைந்து முற்றறி கனவிற் கங்கை
யாறுகொள் சடையார் வேதச் செல்வரா யடுத்துச்
[சொல்வார்.

11. புலர்ந்தபின் தாயத் தோரைப் புரவலனுணை யாற்ருல்
வலந்தரு மன்றத் தேற்றி மறித்தனையிருத்தி
[யாம்போந்
தலந்தரு மறிவான் மூத்தோ ரனைவரு மிசைய வந்தச்
சலந்தரு வழக்குத் தீர்த்துத் தருகுவம் போதி
[யென்ருர்.

12. வேரியங் குவளை யுண்கண் விழித்தனள் வியந்து
[கெட்டேன்
ஆருமில் லார்க்குத் தெய்வந் துணையென்ப தறிந்தே
[னென்னுக்
காரிருங் கயலுண் கண்ணுள் கணவனைத்தொழுது
[வாழ்த்திச்
சீரிளங் குமரனேடுந் தெரிவைதன் மனையிற்
[சென்ருள்.

13. சென்றவள் கங்குலெல்லை தெரிந்தபினெழுந்து
[வெள்ளி
மன்றவன் கோயில் வாயில் வந்துவந்தனைசெய்தம்
[பொற்
குன்றவ னுரைத்த வாற்ருற் கொடுமைசால்
[வழக்குப் பூட்டி
வென்றவரிருக்கை யெய்தி விளம்புவாள் பலருங்
[கேட்ப.

14. அட்டில்வாய் நெருப்பிடேலோ ரடியிடே லறத்தா
[றன்றிப்
பட்டிமை வழக்கால் வென்று போகொட்டேன்
[பலருங் கேட்க
இட்டன னரசனுணை யறத்தவி சேறியான்ருேர்
ஓட்டிய படிகேட்டெங்க ளூரிப்பொருள்தந்து
[போமின்.

15. என்றனள் மறித்த லோடு மிழுக்குரை யாடி வைது
வன்றிறல் வலியார் தள்ளி யடித்தனர் மைந்த
[னேடுஞ்
சென்றனள் முறையோ என்னுத் திருந்தறத் தவிசி
[னோர்முன்
நின்றுரையாடி னுள்கேட் டறிந்தனர் நீதி நூலோர்.

16. அறத்தவி சிருப்போ ரேவ லாடவ ரோடும் போந்து
மறித்தவைக் களத்திற் கூட்டிவந்தனள் வந்த எல்லை
அறக்கொடி பாகர் வெள்ளி யம்பல வாணர் தாமத்
திறத்தன பதியே யென்னத் திருவுருக் கொண்டு
[செல்வார்.

17. அரசனிங் கில்லை கொல்லோ வான்றவ ரில்லை
[கொல்லோ
குரைகழல் வேந்தன் செங்கோல் கொடியதோ
[கோதி னூல்கள்
உரைசெயுந் தெய்வந் தானு மில்லைகொலுறுதியான
தருமமெங் கொளித்த தோகொ லென்றறத் தவிசிற்
[சார்வார்.

18. தனபதி வரவு நோக்கி வஞ்சனைத் தாயத் தார்கள்
இனைவுறு மனத்தராகி விம்மித மெய்தி வெல்லும்
மனவலி யிழந்து பண்டு வழக்கலா வழக்கால்
[வென்ற
வினை நினைந் துள்ள மச்ச நாணினுல் விழுங்கப்
[பட்டார்.

19. மாதுல ராகி வந்தோர் மருகனைத் தம்பின் வந்த
தாதுலராத கோதை தன்னெடுந் தழீஇத்தங் கண்ட
மீதுல ராத சாம வேதமார்ப் பவர்போல் வாய்விட்
டாதுல ரானீ ரந்தோ வையவென் றழுது நைந்தார்.

20. குடங்கையி னெடுங் கணுளுங் குமரனும் வணிகர்
[தாளிற்
றடங்கணீ ராட்ட வீழ்ந்தார் தடக்கையா லெடுத்துப்
[புல்லி

மடங்கலே றனையார் தாமு மற்றவர் தமைத்தங்
[கண்ணீர்
நெடுங்கடல் வெள்ளத் தாழ்த்திக் குமரனை நேர்ந்து
[நைவார்.

21. ஐம்படை மார்பிற் காணேன் சிறுசிலம் படியிற்
[காணேன்
மொய்ம்பிடை மதாணி காணேன் முகத்தசை சுட்டி
[காணேன்
மின்படு குழைகள் காணேன் வெற்றுடல் கண்டே
[னப்பா
என்பெறு மென்று பிள்ளைப் பணிகளுங் கவர்ந்தா
[ரென்னு.

22. அனைவரு மிரங்க வாய்விட் டழுதவ ரினையாள்
[தன்னைத்
தனையனைக் கண்ணீர் மாற்றித் தடக்கையான் முதுகு
[தைவந்
தினையன் மினென்முன் வேறென் றெண்ணன்மி
[னெண்ணு வஞ்ச
வினைஞர்வல் வழக்குச் சோர்ந்து விடுவதுங்
[காண்மி னென்று.

23. மங்கலமாட மோங்கு மதுரைநா யகனை நோக்கிச்
செங்கரஞ் சிரமேற் கூப்பி மாணிக்கந் தேற்றி
[விற்கும்
எங்குல வணிக ரேறே யெம்மனோர் வழக்கை யிந்தப்
புங்கவ ரிடனுத் தீர்த்துத் தருகெனப் புலம்பி
யார்த்தார்.

24. ஆவலித் தழுத கள்வர் வஞ்சரை வெகுண்டு
[நோக்கிக்
காவலன் செங்கோல் நுண்நூல் கட்டிய தருமத்
[தட்டில்
நாவெனுந் துலைநா விட்டெம் வழக்கையு நமராய்
[வந்த
மேவலர் வழக்குந் தூக்கித் தெரிகென விதந்து
[சொன்னார்.

25. நரைமுது புலியன் ஞன்சொற் கேட்டலு நடுங்கிச்
[சான்ருேர்
இருவர்சொல் வழக்கு மேற்கொண் டநுவதித்
[திரண்டு நோக்கித்
தெரிவழியிருக்கு ஞாதி வழக்கெனச் செப்பக் கேட்டு
வெருவினர் தாயத் தார்கள் வலியரின் வேறு
சொல்வார்.

26. தவலருஞ் சிறப்பி ஞன்ற தனபதி வணிக ரல்லர்
இவரென வவையங் கேட்ப விருகையும் புடைத்து
[நக்குக்
கவளமானுரித்துப் போர்த்த கண்ணுதல் வணிகர்
[கோமான்
அவரவர் குடிப்பேர் பட்டங் காணிமற் றனைத்துங்
[கூறும்.

27. தந்தைதாய் மாமன் மாமி தாயத்தா ரவரை யீன்ருர்
மைந்தர்க ளுடன் பிறந்தார் மனைவியர் கிளைஞர்
[மற்றும்
அந்தமில் குணங்கள் செய்கை யாதிய வடையா
[ளங்கள்
முந்தையின் வழுவா வண்ண முறையினுன் மொழிந்
[தான் முன்னேன்.

28. அனையது கேட்ட ஆன்ருேர் அனைவரும் நோக்கி
[அந்தத்
தனபதி வணிகர்தாமே யிவரெனச் சாற்ற லோடும்
மனவலித் தாயத் தார்தம் வழக்கிழுக் கடைந்த தீது
நனைவழி வேம்பன் தேரிற் றண்டிக்கு நம்மை
[யென்னு.

29. இல்லினுக் கேகி மீள்வன் யானென்றுங் குளத்திற்
[கேகி
ஒல்லையில் வருவேனென்று மொவ்வொரு வார்த்தை
[யிட்டு
வல்லெழு வனைய தோளா ரனைவரும் வன்கா றள்ளச்
செல்லெழு முகில்போற்கூட்டஞ் சிதைந்தன ரொளித்
துப் போனுர்.

30. அனையவர் போக நின்றஅறநவில் மன்றத் துள்ளோர்
தனபதி வணிகர் தந்த தனமெலாந் தத்த மைந்தற்
கெனமனை யெழுதி வாங்கி யீந்தன ரீந்தவெல்லை
மனமொழி கடந்த நாய்கர் மறைந்துதங் கோயில்
[புக்கார்.

31. இம்மெனப் பலருங் காண மறைந்தவ ரிருந்தண்
[கூடற்
செம்மலென் றறிந்து நாய்கச் சிறுவனுக் குவகை
[தூங்க
விம்மித மடைந்து வேந்தன் வரிசைகள் வெறுப்ப
[நல்கிக்
கைம்மறி வணிகர் கோயில் புதுக்கினான் கனகங்
[கொண்டு.

[திருவிளையாடற்புராணம் என்னும் நூல் மதுரையில் சிவபெருமான் செய்த அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களைக் கூறும் செய்யுள் நூல். மேலே காணும் செய்யுட்கள் பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற்புராணத்தில் உள்ளவை. அம்முனிவர் 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். அப்புராணத்தில் உள்ள பாடல்கள் சொல்லழகும் பொருளழகும் பெற்று விளங்குவதோடு பக்திச்சுவை ததும்பவும் நிற்கின்றன.]

சொற்பொருள்

1. நான்மாடக்கூடல் - மதுரைக்கு இது ஒரு பெயர். கடிநகர் - காவலையுடைய நகர். மாநிதிக்கோன் - குபேரன். மன்னினான் - இருந்தான். முளரிச்சேக்கை - தாமரையாகிய தவிசு. திரு - இலக்குமி. மாநிதிக்கோனன்னான்; திருவின் அன்னாள் - 'உவமையணி'.

2. இரங்கும் - வருந்தும். மருகன் - தங்கை மகன்.

3. தணவா - நீங்காத; 'ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்'. பூசல் - சண்டை. வெகுண்டு - சினந்து.

4. பெருமிதம் - செருக்கு. மேலை - அடுத்த பிறவி.

5. வௌவினர் - கவர்ந்து கொண்டனர். தாயமாக்கள் - பங்காளிகள்.

6. வெறுக்கை - செல்வம். களைகண் - பற்றுக்கோடு. 'ஏனை வளன்' என்றது மனை, தோட்டம் முதலியவற்றை.

7. அகடு - வயிறு. இறைஞ்சி - வணங்கி.

8. இச்செய்யுளிலும், அடுத்த செய்யுளிலும் உள்ள கருத்துக்கள் தனபதியின் சகோதரி கூற்று. காணி - விளை நிலம். வன்மையால் - வலிய. அருத்திசால் - அன்பு நிறைந்த.

10. கரணம் ஐந்து - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து பொறி வழிகளாக உணரப்படுவன. கங்கையாறு கொள்சடையார் - சிவபிரான். வேதச்செல்வர் - அந்தணர்.

11. புலர்ந்தபின் - பொழுது விடிந்தபின். வலந்தருமன்றம் - அறங்கூறவையம். மறித்தனை யிருத்தி - ஏற்றி இருப்பாயாக; மறித்தனை - 'முற்றெச்சம்'. சலம் - பொய். போதி - போவாயாக; த் - 'எழுத்துப்பேறு'.

12. வேரி - தேன். காரிருள் கயலுண்கண்ணாள் - மீனாட்சியம்மை.

13. கங்குல் - இரவு. அம்பொன்குன்றவன் - மேரு மலையை (வில்லாக) உடையவன், சிவன். வென்றவர் - பங்காளிகள்.

14. அட்டில்வாய் நெருப்பிடேல் - அடுக்களையில் நெருப்பு மூட்டாதே. ஓர்அடி இடேல் - ஓர்அடியும் பெயர்த்துவையாதே. இவை ஆணையிடுவோர் மறித்துக்கூறும் மரபுக் கூற்றுக்கள். உரிப்பொருள் - உரியபொருள்.

15. அறத்தவிசினோர் - அறக்களத்து அந்தணர்; நீதிபதிகள்.

16. அறக்கொடிபாகர், வெள்ளியம்பலவாணர் என்பவை சிவபெருமானைக் குறிக்கும்.

17. ஆன்றவர் - சான்றோர். குரை - ஒலிக்கும். குரைகழல் - 'வினைத்தொகை'. செங்கோல் கொடியதோ - செங்கோல் வளைந்ததோ. கோதுஇல் - குற்றமில்லாத. முதலிரண்டு 'கொல்' அசை.

18. இனைவுறு - வருத்தம் மிக்க. விம்மிதம் - வியப்பு. வழக்கு அலா வழக்கு - பொய் வழக்கு.

19. மாதுலர் - மாமன். ஆதுலர் - வறியர். நைந்தார் - வருந்தினர். அந்தோ, ஐய - இரக்கப்பொருளில் வந்த 'இடைச்சொற்கள்'.

20. குடங்கை - உள்ளங்கை. புல்லி - தழுவி. மடங்கல் - சிங்கம். நேர்ந்து - பார்த்து.

21. ஐம்படை - காவற்கடவுளாகிய திருமாலின் சக்கரம், தனு, வாள், தண்டு, சங்கம் என்னும் பஞ்சாயுதங்களின் உருவமைக்கப் பெற்றதோர் அணி. மொய்ம்பு - தோள். மதாணி - தோளணி. என் பெறும் என்று - என்ன விலை பெறும் என்று கருதி. என்னா - என்று; 'செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்'.

22. தைவந்து - தடவி. எண்ணுவஞ்சர் - (இன்னது செய்தால் இன்னது விளையும் என்று) எண்ணிப்பார்க்காத வஞ்சகர்கள்.

23. மாணிக்கந்தேற்றி விற்கும் எங்குல வணிகரேறே - சிவ பெருமான் மாணிக்கம் விற்ற திருவிளையாடலை எண்ணிக்கூறியது. புங்கவர் - அறமன்றத்தவர்.

24. ஆவலித்து - அவலங்கொட்டி, வாயில் அடித்துக்கொண்டு அழுது. கள்வர் - பொய்வேடம் புனைந்துவந்த இறைவர். நமர் - பங் காளிகள். மேவலர் - பகைவர்கள்.

25. நரைமுது புலியன்னுன் - நரைத்த முதிய புலியையொத்த வணிகன்; 'உவமையணி'. சான்ருேர் - அறக்களத் தந்தணர். ஞாதி - தாயத்தார். வெருவினர் - அஞ்சினர். வலியரின் - வலியாரைப் போல.

26. தவலரும் - கெடுதலில்லாத. நக்கு - சிரித்து. கவளமான் - கவளமாகிய உணவினையுடைய யானை. கண்ணுதல் - சிவபெருமான். நுதலின்கண் கண்ணையுடையர் என்று முன்பின் வந்த ஏழாம் வேற் றுமைத்தொகை. குடிப்பேர் - கோத்திரப் பேர். பட்டம் - சிறப்புப் பேர்.

27. கிளைஞர் - உறவினர்.

28. என்ன - என்று; 'உடன்பாட்டு வினையெச்சம்'. நணைவழி வேம்பன் - தேன்வழியும் வேப்பமலர் மாலையையுடைய பாண்டியன். தண்டிக்கும் - தண்டிப்பான்.

29. இல் - வீடு. ஏகி - சென்று. ஒல்லையில் - விரைவில். எழு அணைய தோளார் - தூணையொத்த தோளினையுடைய ஞாதிகள். முகில் - மேகம். சிதைந்தனர் போனர் - 'முற்றெச்சம்'.

30. அறம் நவில் - தருமத்தைக்கூறும். ஈந்தனர் - கொடுத்தனர். மனமொழி கடந்த நாய்கர் - உள்ளத்தையும் உரையையும் கடந்த வணிகர் வேடத்தில் வந்த இறைவர்.

31. இம்மென - விரைவில். கூடற்செம்மல் - மதுரையம்பதியில் கோயில்கொண்டுள்ள சிவபெருமான். நாய்கச்சிறுவன் - வாணிகச் சிறுவன். தூங்க - விஞ்ச. கைம்மறிவணிகர் - கையில் மானை யுடைய வணிகராய்வந்த இறைவர். புதுக்கினன் - புதிதாக்கினன். கனகம் - பொன்.

கேள்விகள் :

1. தனபதி காட்டிற்குத் தவஞ்செய்ய ஏகிய காரணம் யாது?

2. தனபதி தவஞ்செய்யச் சென்றபின் அவன் சகோதரி மைந் தனுக்கு நிகழ்ந்தது யாது?

3. தனபதியின் சகோதரி தன் மகனுடைய உரிமையைத் திரும்பப் பெற யாது செய்தாள்?

4. தனபதி யுருவில் வந்த சிவபெருமான் மைந்தனைக் கண்ணுற்றுக் கூறியது யாது?

5. 'தனபதி வணிகரல்லர் இவர்' என்று தாயத்தார்கள் கூறியதை இறைவன் எவ்வாறு மறுத்தார்?

6. தங்கள் வழக்குத் தோற்றுவிட்டதை யுணர்ந்த பங்காளிகள் என்ன செய்தனர்?

7. தாம் இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடைந்தவர் இறைவனுக்குச்செய்த திருப்பணி யாது?

8. மாநிதிக்கோன், முளரிச்சேக்கைத்திரு, காரிருள் கயலுண்கண்ணுள், அறக்கொடிபாகர், கவளமானுரித்துப் போர்த்த கண்ணுதல், நனைவழி வேம்பன், மனமொழிகடந்த நாய்கர்—இவற்றிற்குப் பொருள் கூறி இவை யாரைக் குறிக்கின்றன என்று கூறுக.

9. இலக்கணம் கூறுக: தணவா, போதி, குரைகழல், அந்தோ, சிதைந்தனர் போனார்.

10. ஐம்படை, கரணம் ஐந்து என்பவை யாவை?

5. பாஞ்சாலி சபதம்

[துரியோதனனின் துயரத்தைச் சகுனி திருதிராட்டிரனுக்குக் கூறுதல்.]

1. மற்றதன் பின்ன ரிருவரும்—அரு
மந்திரக் கேள்வி யுடையவன்—பெருங்
கொற்றவர் கோன்திரி தாட்டிரன்—சபை
கூடிவணங்கி யிருந்தனர்—அருள்
அற்ற சகுனியுஞ் சொல்லுவான்—ஐய,
ஆண்டகை நின்மகன் செய்திகேள்—உடல்
வற்றித் துரும் பொத்திருக்கின்றான்—உயிர்
வாழ்வை முழுதும் வெறுக்கின்றான்.

2. உண்ப சுவையின்றி உண்கின்றான்—பின்
உடுப்ப திகழ வுடுக்கின்றான்—பழ
நண்பர்களோடுற வெய்திடான்—இள
நாரியரைச் சிந்தை செய்திடான்—பிள்ளை

கண்பசலை கொண்டுபோயினன்—இதன்
காரணம் யாதென்று கேட்பையால்—உயர்
திண் பருமத் தடந்தோளினய்—என்று
தீய சகுனியுஞ் செப்பினன்.

3. தந்தையுமிவ்வுரை கேட்டதால்—உளஞ்
சாலவும் குன்றிவருந்தியே—என்றன்
மைந்த நினக்குவருத்தமேன்—இவன்
வார்த்தையிலேதும் பொருளுண்டோ—நினக்
கெந்தவிதத்துங் குறையுண்டோ?—நினை
யாருமெதிர்த் திடுவாருண்டோ?—நின்றன்
சிந்தையிலெண்ணும் பொருளெலாங்—கணந்
தேடிக் கொடுப்பவ ரில்லையோ?

4. இன்னமுதொத்த வுணவுகள்—அந்த
இந்திரன் வெஃகுறுமாடைகள்—பலர்
சொன்ன பணிசெய்யு மன்னவர்—வருந்
துன்பந்தவிர்க்கு மமைச்சர்கள்—மிக
நன்னலங் கொண்ட குடிபடை—இந்த
நானிலமெங்கும் பெரும்புகழ்—மிஞ்சி
மன்னுமப் பாண்டவச் சோதரர்—இவை
வாய்ந்து முனக்குத் துயருண்டோ?

[இப்பாடல்களை இயற்றியவர் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் அவர்கள். இவர் வரலாற்றை நாட்டு வாழ்த்துப் பாடலின் அடிக் குறிப்பிற் காண்க.]

சொற்பொருள்:

1. மந்திரம் - சூழ்ச்சித்திறன். கொற்றவர் - மன்னவர். ஆண் + தகை = ஆண்டகை.

2. உண்ப - உண்ணப்படுபவை; 'குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்'. நாரியர் - மகளிர்.

3. பொருள் - உண்மை.

4. வெஃகுறும் - விரும்பும். சோதரர் - உடன் பிறந்தார்.

கேள்விகள்:

1. துரியோதனனைப்பற்றிச் சகுனி திருதிராட்டிரனிடம் கூறியது யாது?
2. வருத்தத்தால் துரியோதனன் இருந்த நிலை யாது?
3. சகுனி கூறியதற்குத் திருதிராட்டிரன் கூறிய விடை யாது?

IV. பல்சுவைப் பகுதி

1. வருணனை

(அ) தாமரை

1. தாமரையி னுண்மலரே தக்க நினதெழிலை
யேமுறயான் காண்டோறு மென்னுளத்தி
[ன்றேகையெழூஉம்
பாமருவும் பல்கருத்துப் பண்பி னுதித்திடுமாற்
காமருநின் றன்னையென்றுங் கண்ணிலொற்றிக்
[கொள்வலரோ.

2. திருமகணின் செவ்வி தெரிந்துன்னைப் பேணி
வருமுறைமை யாய்ந்துமணி வாசகப்பேர் வள்ளல்
திருவளர் தாமரைப்பாச் செப்பினரென் றுனின்
அருமையழ கிற்றென் றறைவாரா ரம்புயமே ?

3. கலைமகளே நின்சீர்த்தி கண்டுன்னை மேவி
நிலைபெறலா லன்றோ நிமிர்வான் புலவோர்
மலரென்ன நின்னை வறிதியம்பி னுர்காண்
இலரே யிவண்பே ரெழிற்கழகு செய்வாரே.

4. பூவுக் கருங்கலஞ்சீர் பொங்கு மரையென்று
நாவுக் கரசர்நினை நாடிப் புகழ்ந்தனர்தம்
பாவுக் குருகிறைவர் பாதம் நிகர்ப்பைவிழை
வோவாப் பொருளைநினைப் பூட்டினெவ ரேபுகழார் ?

(ஆ) குயில்

1. மாம ரக்கிளை தன்னின் மகிழ்ந்துவாழ்
கோம ளக்குயி லேயிசை கூவுவாய்
சாமி தந்த தனிக்குரல் காட்டினுற்
றீமை யொன்றுள தோவினிச் செப்புவாய்.

2. மன்னி யோங்கும் வசந்தமும் வந்தது
மின்னி யெங்கு மலர்கள் விரிந்தன
இன்னி சைக்குயி லேயினிக் காட்டுவாய்
பொன்ன நாடுடை யார்புகழ் கீதமே.

3. மலர்ம ணந்த மரங்கள்க ணீர்விட
அலரி ளந்தழை யன்பிற் கறித்திடுங்
குலவு பூங்குயில் கூர்கொடு மாரியி
னிலைகு லைந்தெவ ணின்றனை சாற்றுவாய்.

4. மாம ரந்தளிர் விட்டு மலர்ந்திடத்
தேமொ ழிக்குயி லேநினைத் தேடினேன்
பூம ணத்துடன் போதருந் தென்றல்சேர்
காம ரத்திடைக் கண்டு மகிழ்ந்தனென்.

[இவ்வருணனைப் பாடல்கள் 'தாமரை நாண் மலர்' என்னும் இனிய செய்யுள் நூலில் கண்டவை. அந்நூலை இயற்றியவர் தமிழ்ப்புலவர் ந. பலராம ஐயர் (1875-1943). இவர் பல செய்யுள் நூல்களையும் நாடகங்களையும் இயற்றியுள்ளார். 'யௌவநாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்' என்னும் நூல் இவரது செய்யுள் நூல்களில் சிறந்தது.]

சொற்பொருள் :

தாமரை :

1. நாண்மலர் - அன்றலர்ந்த மலர். ஏமுற - ஏமம் உற; மன அமைதியடைய. காண்டோறும் - காணும்தோறும். ஓகை - உவகை. பாமருவும் - செய்யுளிற்பொருந்தும். காமம் + மருவு = காமரு - அழகுடைய. அரோ - அசை. எழூஉம் - 'செய்யுளிசையளபெடை'.

2. செவ்வி - தன்மை. மணிவாசகப்பேர்வள்ளல் - மாணிக்கவாசகர் என்னும் பெயருடைய சைவ சமயகுரவர். அவர் இயற்றிய 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்' என்னும் நூல் 'திருவளர்தாமரை' என்று தொடங்குகிறது. இற்று - இத்தன்மையது. அம்புயம் - தாமரை; நீரில்வளர்வது.

3. மாமியும் மருகியுமாகிய திருமகளும் கலைமகளும் தாமரையிலேயே பொருந்துதலால், ஏனைய மலர்களிலும் சிறப்புடைய தாமரையை அடைமொழியில்லாமல் 'மலர்' என்று கூறுவர்.

4. மரை - 'தாமரை' என்பதன் முதற்குறை. தம் பாவுக்கு உருகு இறைவர் - திருநாவுக்கரசருடைய தேவாரப் பாடல்களுக்கு உருகுகின்ற

சிவபிரான். ஓவா - நீங்காத; 'ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்'. தாமரை சிவபெருமான் பாதங்களை நிகர்க்கும். இறைவன் பாதங்களை நினைப்பூட்டுதலால் அறிஞர் தாமரையைப் புகழ்வர்.

குயில் :

1. கோமளம் - மென்மைத்தன்மை. சாமி - கடவுள்.

2. பொன்னநாடுடையார் - கந்தருவர் முதலியோர்.

3. மர இலைகளில் பனித்துளிகள் தங்குவது அவை கண்ணீர் விடுவதுபோலும், என்றது 'தற்குறிப்பேற்றவணி'.

4. தேமொழி - தேன்மொழி. காமரம் - சோலையிலுள்ள மரம். போதரும் - போகும்; இதில் தா—துணைவினை. மாரிக்காலத்தில் மறைந்துபோன குயில் மறுபடியும் வசந்தகாலத்தில் சோலைகளிலுள்ள மரங்களில் காணப்படுகிறது.

கேள்விகள் :

1. தாமரையைக் காணுந்தோறும் ஆசிரியர்தம் மனத்தில் எழும் கருத்துக்கள் யாவை?
2. பொருள் கூறுக: ஏமுற, காமரு, செவ்வி, அம்புயம், ஓவா.
3. இலக்கணம் கூறுக: எழூஉம், அரோ, மரை, ஓவா.
4. குயிலை எக்காரணங்கள் கூறி ஆசிரியர் பாட அழைக்கிறார்?
5. 'மலர்மணந்த மரங்கள் கணீர் விட' என்பதில் அமைந்துள்ள அணி யாது?
6. பொருள் கூறுக: கோமளம், தேமொழி, போதரும்.

2. பிள்ளைத்தமிழ்

(மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்)

தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
றொடையின் பயனே நறைபழுத்த
துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுகுநறுஞ்
சுவையே அகந்தைக் கிழங்கைஅகழ்ந்து
எடுக்குந் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே வளர்சிமைய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
இளமென் பிடியே எறிதரங்கம்

உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற
ஒருவன் திருவுள் ளத்தில்அழகு
ஒழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும்
உயிரோ வியமே மதுகரம்வாய்
மடுக்குங் குழற்கா டேந்தும் இள
வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
மலயத் துவசன் பெற்றபெரு
வாழ்வே வருக வருகவே.

[இச்செய்யுள் குமரகுருபர அடிகள் இயற்றிய 'மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமி'ழில் உள்ளது. பிள்ளைத்தமிழ் ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என்று இருவகைப்படும். இது நூறு பாடல்களால் இயற்றப்படும் சிறு நூல். இச்செய்யுள் மதுரையில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள மீனாட்சியம்மையைக் குழந்தையாக வைத்து இயற்றப்பட்டது. ஆசிரியரான குமரகுருபரர் மதுரை மன்னரான திருமலைநாயக்கரால் ஆதரிக்கப்பெற்றவர். இவர் கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டினர்.]

சொற்பொருள் :

கடவுட் பழம்பாடல் - வேதங்கள். அகந்தை - இறுமாப்பு. தொழும்பர் - அடியார். உளக்கோயில் - உள்ளமாகிய கோயில். விளக்கு - 'உருவகம்'. பொருப்பு - மலை. பிடி - பெண்யானை. தரங்கம் - அலை; இங்குக் கடலைக் குறித்தது. புவனம் - உலகம். ஓவியம் - சித்திரம். மதுகரம் - வண்டு. மலயத்துவசன் - இறைவியின் அமிசமான தடாதகைப்பிராட்டியாரை ஈன்ற மலயத்துவச பாண்டியன். இப்பாடல் பிள்ளைத்தமிழின் வருகைப்பருவத்தில் உள்ளது.

கேள்விகள் :

1. ஆசிரியர் மீனாட்சியம்மையை எங்ஙனமெல்லாம் வருணிக்கிறார் ?
2. பொருள் கூறுக : அகந்தை, தொழும்பர், பொருப்பு, பிடி, தரங்கம், மதுகரம்.
3. விளக்குக : கடவுட் பழம்பாடல், மலயத்துவசன்.

3. சீட்டுக்கவி

இனிதினி தெனச்சேர சோழபாண்டியர் மெச்சும்
இச்சித மதுர வாக்கி
ஈழமண்டல மளவுந்திரை கொண்ட கவிவீர
ராகவன் விடுக்கு மோலை
வனிதையர் விகார மன் மதராஜ ரூபன்
மயிலை யாதிபதி சக்கிர
வாளத்தியாகி நங்காளத்தி கிருஷ்ணப்ப
வாணன் எதிர்கொண்டு காண்க
கனதமிழ்த் துறையறி மரக்கலங்
கன்னிகா மாட நன்னூற்
கட்டுபேர் கொட்டாரம் வாணிசிங் காதனம்
கவிநாட கஞ்செய் சாலை
வினவுசிவ காதையிற் சர்க்கரை யெனத்தக்க
வினையேன் உடம்பு நோயால்
மெலியுமோ மெலியாத வகைபால் பெருத்ததொரு
மேதிவர விடவேணுமே.

[இச்சீட்டுக்கவியை இயற்றிய அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் 'திருக்கழுக்குன்றத்துமாலை, சேயூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், திருவாரூர் உலா' முதலிய அரிய நூல்களை இயற்றியவர். இவர் பிறவிக்குருடர். இவர் சீட்டுக்கவி பாடுதலில் வல்லவர். சீட்டுக்கவி என்பது புலவர் ஒருவர் புரவலர் ஒருவருக்குத் தம் பெருமை முதலியன புலப்படுமாறு எழுதி விடுக்கும் பாட்டு.]

சொற்பொருள் :

மதுரவாக்கி - இனிய வாக்கையுடையவன். ஈழமண்டலம் - இலங்கைநாடு. திறைகொண்ட - புலவர்களிடம் கப்பம் பெற்ற. வனிதையர் - மகளிர். 'வனிதையர்' தொடங்கி 'காளத்தி' வரை 'கிருஷ்ணப்பவாண'னுக்கு அடைமொழிகள். 'வீரராகவன் விடுக்கும் ஓலையை, கிருஷ்ணப்பவாணன் எதிர்கொண்டு காண்க' என்பது முடிபு. துறை - துறைமுகம். மரக்கலம் - கப்பல். கொட்டாரம் - சேமிப்பு இடம். வாணி - கலைமகள். மரக்கலம், மாடம், கொட்டாரம், சிங்காதனம், சாலை, சர்க்கரை என்பவை 'உருவகங்கள்'. கவி, சீட்டுக்கவிகளில் தன்னையே புகழ்ந்துகொள்ளுதல் மரபு. மேதி - எருமை. இது பால்

தரும் மேதி யொன்று வேண்டும் என்று கேட்டுப் புரவலரிடம் புலவர் எழுதியனுப்பிய சீட்டுக்கவி.

கேள்விகள் :

1. சீட்டுக்கவியின் இலக்கணத்தைக் கூறுக.
2. இக்கவியின் ஆசிரியரைப்பற்றி நீர் அறிந்தவற்றை நான்கு வாக்கியங்களில் எழுதுக.
3. ஆசிரியர் தனது பெருமைகளை எங்ஙனம் எடுத்துரைக்கிருர் ?
4. புரவலரிடம் இப்புலவர் வேண்டுவது யாது ?

4. கலம்பகம்

(தில்லைக்கலம்பகம்)

தென்புலியூர் அம்பலவர் தில்லைச் சிதம்பரத்தே
வெம்புலியொன் றெந்நாளும் மேவுங்காண் அம்மானை
வெம்புலியொன் றெந்நாளும் மேவுமே ஆமாகில்
அம்பலத்தே விட்டே அகலாதோ அம்மானை
ஆட்டைவிட்டு வேங்கை அகலுமோ அம்மானை.

[தில்லைக்கலம்பகம் என்னும் நூலை இயற்றியவர்கள் இரட்டைப் புலவர்கள்; 15ஆம் நூற்ருண்டினர். இவர்களில் ஒருவர் குருடர், மற்றவர் முடவர். குருடர் தோள்மீது முடவர் இவர்ந்து செல்வது அவர்கள் மரபு. இருவரும் சேர்ந்தே எச்செய்யுளையும் இயற்றுவர். கலம்பகம் பாடுவதில் அவர்க்கு இணையவரேயாதலின் 'கலம்பகத்திற்கு இரட்டையர்கள்' என்று புகழப் பெற்றனர். தில்லை - சிதம்பரம்.]

சொற்பொருள் :

அன்னை - மகளிர் அம்மானை ஆடிக்கொண்டே, ஒருவர் கேட்க ஒருவர் உத்தாரம் சொல்வதுபோல் அமைக்கப்படும் பாடல். இது கலம் பக உறுப்புக்களில் ஒன்று. வெம்புலி - வியாக்ரபாதர் என்னும் முனிவர் தில்லையில் நடராசப்பெருமானது நடனத்தைக்கண்டு களிப்பவர். 'ஆட்டைவிட்டு வேங்கை அகலுமோ?' - நடனமான ஆட்டத்தை விட்டுப் புலியான வியாக்ரபாதர் நீங்குவரோ என்பது உட்பொருள். 'ஆட்டைக் கண்டால் புலி விலகுமோ?' என்பது ஒரு பொருளும் தோன்ற நின்றது.

கேள்விகள் :

1. இப்பாடலில் சிதம்பரத்தைக் குறிக்க வந்துள்ள பிற பெயர்களைக் குறிக்கவும்.
2. இவை யாரை அல்லது எதனைக் குறிக்கும்? அம்பலவர், வெம்புலி, அம்பலம், வேங்கை.

5. சிலேடை

(பாம்புக்கும் எலுமிச்சம்பழத்திற்கும்)

பெரியவிட மேசேரும் பித்தர் முடியேறும்
அரியுண்ணும் உப்புமே லாடும்—எரிகுணமாம்
தேம்பொழியுஞ் சோலைத் திருமலைரா யன்வரையில்
பாம்புமெலு மிச்சம் பழம்.

[சிலேடை - இரு பொருள்படப் பாடுதல். இத்தகைய சிலேடைகளைப் பாடுதலில் வல்லவர் காளமேகப் புலவர். மேகம் மழை பொழிவதுபோல் அவர் பாடல்களைப் பொழியவல்லாராதலின் அப்பெயர் பெற்றார். மேற்காணும் செய்யுளை இயற்றியவர் அப்புலவரே. அவர் 15ஆம் நூற்றாண்டினர்.]

சொற்பொருள் :

1. பாம்பு : பெரிய விடமே (விஷம்) பெறும்; பித்தரான சிவபிரான் தலைமேல் விளையாடும்; காற்றையே உட்கொள்ளும்; உப்பும்; (படம் விரிக்கும்) தலைதூக்கி ஆடும்; எரிச்சலைத்தரும் பண்புடையதாம்.
2. எலுமிச்சம்பழம் : பெரிய இடமே சேரும்; பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் தலையில் தேய்க்கப்பெறும்; வெட்டுப்(அரியப்) படும்; (ஊறுகாயிடும்போது) உப்பின் மேல் கிடக்கும்; (சாறு பட்டால்) கண்ணுக்கு எரிச்சல் உண்டாக்கும்.

தேம் - தேன். வரை - மலை.

கேள்விகள் :

1. பாம்புக்கும் எலுமிச்சம்பழத்திற்கும் உள்ள சிலேடையை விளக்குக.
2. பொருள் கூறுக: அரி, உப்பும், வரை, எரிகுணம்.

6. நகைச்சுவைப் பாடல்

(சிவனூர் நஞ்சுண்டதைக் குறித்தது)

கல்லா லடித்ததற்கோ காலால் உதைத்ததற்கோ
வில்லா லடித்ததற்கோ வெட்கினீர்—சொல்வீரால்
மஞ்சுதனைச் சூழும் மதிலானைக் காவாரே
நஞ்சுதனைத் தின்றதென்முன் னுள்.

[இப்பாடலைப் பாடியவர் காளமேகப்புலவர். இது திருவானைக் காவிலுள்ள சிவனைக்குறித்து இகழ்வது போற்புகழ்ந்து நகைச்சுவை ததும்பப் பாடியபாடல்.]

சொற்பொருள்:

கல்லாலடித்தவர் - சாக்கிய நாயனுர். காலால் உதைத்தவர் - கண்ணப்ப நாயனுர். வில்லாலடித்தவர் - அர்ச்சுனன். மஞ்சு - மேகம். ஆனைக்கா - திருஆனைக்கா என்னும் சிவத்தலம். நஞ்சு - விடம். தேவர்கள் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது உண்டான 'ஆலகாலம்' என்னும் விடத்தைச் சிவபெருமான் தாமே உட்கொண்டு கழுத்தில் நிறுத்திக்கொண்டார். அருள் மேலீட்டால் இறைவன் செய்ததை, அவர் வெட்கிச் செய்ததாகக் கவி நகைச்சுவைபடக்கூறினுர். இது 'தற்குறிப்பேற்றவணி'.

கேள்விகள்:

1. சிவபிரான் நஞ்சுண்டதற்குக் கவி என்ன காரணம் கற்பிக்கிருர்?
2. கல்லாலடித்தவர், வில்லாலடித்தவர், காலால் உதைத்தவர் ஆகியோர் யார்?

7. வழிபாட்டுப் பாடல்கள்

(அ) தேவாரம் [திருத்தாண்டகம்]

திருவேயென் செல்வமே தேனே வானோர்
செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதீ மிக்க
உருவேயென் னுறவேயென் னூனே யூனி
னுள்ளமே யுள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற
கருவேயென் கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற்
கருமணியே மணியாடு பாவாய் காவாய்
அருவாய வல்வினைநோ யடையா வண்ணம்
ஆவடுதண் டுறையுறையு மமர ரேறே.

[இப்பாடலைப் பாடியவர் அப்பர் எனப்படுபவரான வாகீசர் அல்லது திருநாவுக்கரசர். இவர் சைவசமயகுரவர்கள் நால்வரில் ஒருவர். இவர் பல்லவ மகேந்திரவர்மர் Iஐச் சைனத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றியவர்.]

சொற்பொருள் :

திரு - செல்வம். மணியாடுபாவை - கண்ணிலுள்ள மணியில் ஆடும்நிழல். காவாய் - காப்பாயாக; 'வியங்கோள்'. வினைநோய் - வினையாகிய நோய்; 'இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை'. ஆவடுதுறை - திருவாவடுதுறை என்னும் சிவத்தலம். அமரர் ஏறு - தேவர்கள் தலைவன்; செல்வமே, தேனே, கற்பகமே முதலியன 'உருவகங்கள்'.

கேள்விகள் :

1. திருநாவுக்கரசர் கடவுளை எங்ஙனம் விளக்கினர்?
2. இலக்கணங் கூறுக: காவாய், வினைநோய், கற்பகமே.

(ஆ) நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் [முதலாயிரம்]

(திருமாலை)

பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச்
[செங்கண்
அச்சுதா! அமரரேறே! ஆயர்தம் கொழுந்தே!
[என்னும்
இச்சுவை தவிரயான் போய் இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகரு
[ளானே!

[இச்செய்யுளை இயற்றியவர் வைணவ ஆச்சாரியரான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் என்பவர். இவரது பாடல்கள் பக்திச்சுவை ததும்ப நிற்கின்றன. இவ்வாழ்வார் திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டுள்ள திருமாலுக்கு அடிமை செய்து வாழ்ந்த பெரியார்.]

சொற்பொருள் :

மா - பெருமை பொருந்திய. அமரர்ஏறு - தேவர்கள் தலைவன்.
ஆயர் - இடையர். என்னும் - என்று வாழ்த்தும்.
சுவை - இன்பம். அரங்கமாநகர் - திருவரங்கம்.
நகருளான் - அரங்கநாதர்.

பச்சைமாமலை போல் மேனி - 'உவமையணி'.

அமரர் ஏறு, ஆயர்தம் கொழுந்து - 'உருவகம்'.

கேள்விகள் :

1. இப்பாடலின் ஆசிரியர் இறைவனை எப்படி வருணிக்கிறார் ?
2. பச்சைமாமலை போல் மேனி, ஆயர்தம் கொழுந்து : இவற்றிலுள்ள அணியை விளக்குக.

(இ) தனிப்பாசுரம்

கடவுள்

எங்கணும் விளங்குறு மிறைவனே ! எண்குணந்
தங்கிய வொருபெருந் தலைவனே ! ஒப்புயர்
வில்லா தோங்கிய வீசனே ! என்றும்
எல்லாந் தானா யிலகிடும் பொருளே !
இன்பமோ டெழிலு மன்புட னருளும்
நண்ணிய நாதனே ! புண்ணிய முதலே !
... ...
வணங்குமா றறியேன்; வாழ்த்துமா றறியேன்.
இணங்கி யென்னையு மெடுத்துக்
காத்தல் வேண்டும் பூத்துநின் னருளே.

[இக் கடவுள் வழிபாட்டுப் பாடலைப் பாடிய புலவர் வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார் (1870-1903). இவர் 'பரிதிமாற் கலைஞர்' எனவும்படுவார். இவர் பல நாடகநூல்களையும் செய்யுள்நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். 'தமிழ்மொழிவரலாறு' என்னும் நூல் இவர் இயற்றிய சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலாகும். நாடக இலக்கணங்களைத் தொகுத்து 'நாடகவியல்' என்பதோர் அரிய நூலையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். தனிப்பாசுரம் - பதினான்கு அடிகளில் இயலும் ஒரு புது வகைச் செய்யுள்.]

சொற்பொருள் :

எண்குணம் - தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்பவை.

இலகிடும் - விளங்கும். எழில் - அழகு. நண்ணிய - பொருந்திய. ஆறு - வழி. பன்னுதல் - பேசுதல். இணங்கி - மனம்பொருந்தி. 'நின் அருள்பூத்துக் காத்தல்வேண்டும்' என்று சொற்களை மாற்றிக் கொள்க.

கேள்விகள் :

1. கடவுளுடைய பலவகைக் குணங்களை ஆசிரியர் எங்ஙனம் விளக்குகிறார் ?
2. பொருள் கூறுக : எண்குணம், இலகிடும், எழில், நண்ணிய.
3. ஆசிரியர் கடவுளை வேண்டுவது யாது ?

உரைநடைப் பகுதி

1. தமிழே துணை

(மகாமகோபாத்தியாய தாட்சிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சுவாமிநாதையர் இயற்றிய 'என் சரித்திர'த்தில் கண்டது.)

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரிடம் நான் சங்கீதப் பயிற்சி செய்துவருவது என் ஆசிரியருக்கு முதலில் தெரியாது. அதை நானும் தெரிவிக்கவில்லை. பிள்ளையவர்களுக்கும் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாருக்கும் பழக்கமுண்டு. பாரதியார் பெரிய பக்தர் என்ற நினைவினால் அவரிடத்து என் ஆசிரியர் மதிப்பு வைத்திருந்தார்; அவரது சங்கீதத் திறமைக்காக அன்று. தமிழறிவு போதிய அளவு அவர்பால்இல்லையென்ற எண்ணம் பிள்ளையவர்களுக்கு இருந்தது. பாரதியார் இயற்றிய நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனத்தில் இலக்கணப் பிழைகள் உள்ளன என்ற காரணத்தால் என் ஆசிரியர் அச்சரித்திரத்தைப் பாராட்டுவதில்லை. ஆனாலும் அதிற்கனிந்து ததும்பும் பக்திரசத்தில் ஈடுபட்டு அதற்கு ஒரு சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் அளித்திருக்கிறார்.

இரகசியம் வெளிப்பட்டது :

எப்பொழுதேனும் இவ்விருபெரியாரும் சந்திப்பதுண்டு. ஒரு முறை அவ்வாறு சந்தித்தபோது, பிள்ளையவர்கள் பாரதியாருக்கு உவப்பாக இருக்குமென்று கருதி, "என்னிடம் ஒரு பிராமணச்சிறுவர் பாடம் கேட்க வந்திருக்கிறார்; இராகத்தோடு பாடல் வாசிக்கிறார். தாங்கள் ஒருமுறை அவர் படிப்பதைக் கேட்டு ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்" என்றார். இசையுடன் படிப்பது ஒருபெரிய காரியம் என்றும், அதைக் கேட்டால் பாரதியார் திருப்தி அடைவாரென்றும் அவர் எண்ணினார்.

"அந்தப் பிள்ளையாண்டானை எனக்கு நன்ருகத் தெரியுமே. என்னிடமும் வந்து காலைவேளைகளில் சிட்சை சொல்லிக்கொள்ளுகிருன். நல்லசாரீரம் இருக்கிறது. தங்களிடம் அவன் பாடம் கேட்டுவருவதும் எனக்குத் தெரியும். சங்கீதத்தோடு தமிழ் கலந்தால் நன்ருகத்தான் இருக்கும்" என்று கூறினர் பாரதியார். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் பிள்ளையவர்களிடம் வெறும் தமிழ்மாத்திரம் இருப்பது ஒருகுறையென்று தொனிக்கும்படி இருந்தன.

பிள்ளையவர்கள் அச்செய்தியைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டார். உடனே பாரதியாரிடம் விடைபெற்று நேரே தம் வீட்டுக்குவந்து சேர்ந்தார். வீட்டின் ஒருபக்கத்தில் நண்பர்களுடன் நான் எதையோ படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் வேகமாக என் அருகில் வந்து, "நீர்முடிகொண்டான் பாரதியாரிடம் இசைப் பயிற்சி செய்து வருகிறீராமே!" என்று கேட்டார். அக்கேள்வி என்னைத் திகைக்க வைத்தது. நான் அவரிடம் சொல்லாமல் இசைப்பயிற்சி செய்துவந்தது பிழைதான். பிழையென்று தெரிந்தாலும் நான் உடனே சொல்வதற்கு அஞ்சினேன். பாரதியார் பிள்ளையவர்களை முன்பே சங்கீத விரோதி என்று சொல்லியிருந்ததனுலும், நான் பழகின அளவில் சங்கீதத்தில் அவருக்கு விருப்பம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையாகையாலும், அந்த அச்சம் எனக்கு உண்டாயிற்று. 'நின்றவரையிலும் நெடுஞ்சுவர்' என்ற எண்ணத்துடன் சங்கீததெய்வத்தை மறைவாக உபாசனை செய்து வந்தேன்.

இந்த நிலையில் என் இரகசியம் வெளிப்பட்டபோது நான் திகைப்படையாமல் என்ன செய்வேன்? என்ன பதில் சொல்வது? "பழக்கம் விட்டுப்போகாமல் இருப்பதற்காக அவரிடம் கற்றுக்கொள்ளும்படி என் தகப்பனுர் சொன்னுர்" என்றுவாய் குழறிக்கொண்டே சொன்னேன். இயற்றமிழை மாத்திரம் தனித்து விரும்பும் அப்புலவர் தலைவர், "எனக்கு இதுவரையில் அந்த விஷயம்

தெரியாது. இசையில் அதிகப் பழக்கம் வைத்துக் கொண்டால், இலக்கண இலக்கியங்களில் தீவிரமாகப் புத்தி செல்லாது'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தம் வேலையைக் கவனிக்கச்சென்ருர்.

'அவர் சொன்னது உண்மை'

அவர் கூறிய செய்தி எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்பதை ஆராய நான் முற்படவில்லை. பாரதியார் அவரைப்பற்றிச் சொன்னது மாத்திரம் உண்மையென்று அன்று உணர்ந்தேன். ''இனிமேல் சங்கீதத்தைக் கட்டிவைக்கவேண்டியதுதான்'' என்ற முடிவிற்கு வந்தேன். மறுநாள் முதல் பாரதியாரிடம் சங்கீதப் பயிற்சிக்காகச் செல்வதை நிறுத்திக்கொண்டேன்.

இந்நிகழ்ச்சியால் எனக்கு அதிகமான வருத்தம் உண்டாகவில்லை. சங்கீதம் எங்கள் பரம்பரைச் சொத்து. அதற்காக அதிக சிரமப்படவேண்டியதில்லை. தமிழறிவோ கிடைத்தற்கரிய பெரும்பேருக எனக்கு இருந்தது. ஆதலில் அதற்கு முன்னே வேறு எந்தப் பொருளும் எனக்குப் பெரியதாகவே தோற்றவில்லை.

அப்பால் நான் பாரதியாரிடம் சென்று, ''படிக்க வேண்டிய பாடங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் தினந் தோறும் இங்கே வந்து அப்பியாசம் செய்யமுடியாதென்று தோன்றுகிறது. அவகாசமுள்ள வேளைகளில் வந்து தரிசனம் செய்துவிட்டுப் போகிறேன்'' என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

சீகாழிக் கோவை:

த்மிழ்ப்பாடம் தினந்தோறும் நடைபெற்றுவந்தது. பிரபந்தங்கள் பலவற்றை முறையே கேட்டுவந்தேன். ஒரு நாள் என் ஆசிரியர் பாடம் சொல்லிவரும்போது, ''காஞ்சிப்புராணத்தை நீர் பாடம் கேட்கலாம்; நல்லநூல்; பலஅரிய விஷயங்களை அதனல் தெரிந்துகொள்ளலாம்'' என்ருர்கள். அவருக்கு அப்புராணத்தில் அதிக விருப்ப முண்டு. என்ன காரணத்தாலோ பின்பு அதைத் தொடங்கவில்லை.

"கோவை நூல் ஏதாவது நீர் வாசித்திருக்கிறீரா?" என்று பின்பு பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்கள்.

"திருக்கோவையாரும் தஞ்சைவாணன் கோவையும் படித்திருக்கிறேன்" என்று விடை கூறினேன்.

"இப்போது சீகாழிக்கோவை பாடம் கேட்கலாம்" என்று அவர் சொன்னார்.

"அக்கோவையில் ஒரு செய்யுள் எனக்கு முன்பே தெரியும்" என்றேன்.

"எப்படி உமக்குத் தெரியும்?"

"என் சிறிய தந்தையார் முன்பு ஒருமுறை இவ்வூருக்கு வந்தபோது ஐயா அவர்களைப் பார்க்க வந்தாராம். அப்பொழுது ஐயா அவர்கள் சிலருக்குச் சீகாழிக்கோவையைப் பாடம் சொல்லி வந்ததை அவர் சிறிது நேரம் இருந்து கவனித்தாராம். ஐயா அவர்கள் பாடம் சொல்லிய போது 'சற்றேமலர்க்குழல்' என்ற செய்யுளைச் சொல்ல என் சிறிய தந்தையாருக்கு அது மனப்பாடமாகி விட்டது. அவர் ஊருக்கு வந்து என்னிடம் இச் செய்தியைச் சொல்லியதோடு செய்யுளையும் சொன்னார். நான் அதை அப்போதே பாடம்செய்து கொண்டேன்" என்று சொல்லி அச்செய்யுளையும் கூறினேன்.

"அப்படியா! அந்நூல் முழுவதையும் நீர் பாடம் கேட்டுவிடலாம்" என்று கூறினார்.

நான் பாடம் கேட்பதற்கு அக்கோவையின் பிரதி கிடைக்கவில்லை. பிள்ளையவர்களிடம் இருந்த பிரதி வேறொருவர் வசம்இருந்தது; "கூறைநாட்டுக் கனகசபை ஐயரிடம் பிரதி இருக்கிறது; ஆனால் அதைஅவர் எளிதில் கொடுக்கமாட்டார். வேறு யாரிடமாவது இருக்கும், வாங்கித் தருகிறேன்" என்று அவர் சொன்னார். அன்று என் ஆசிரியர் வழக்கம்போல் மத்தியான்ன போஜனம் ஆனபிறகு படுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

கூறைநாடு மாயூரத்திலிருந்து இரண்டு மைல் தூரமிருக்கும். அவர் துயிலும் சமயமறிந்து நான் கூறை நாட்டுக்கு மிகவும் வேகமாக ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றேன். எப்படியாவது கனகசபை ஐயரிடமிருந்து சீகாழிக்கோவைப் பிரதியை வாங்கிவந்து விடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு சென்றேன். அவரிடம் நயந்து கேட்டு அதை வாங்கினேன். பிள்ளையவர்கள் விழித்துக் கொள்வதற்குள் வந்துவிடவேண்டுமென்று ஒரே ஓட்ட மாக மாயூரம் வந்துவிட்டேன். அப்போது ஒரு மணி யிருக்கும். அந்த வெயிலின் வெம்மையும், இரண்டு மைல் தூரம் வேகமாகப் போய்வந்த களைப்பும் கோவைப்பிரதி கிடைத்த சந்தோஷத்தில் தோற்றவில்லை.

பிள்ளையவர்கள் விழித்துக்கொண்டபோது நான் சுவடியும் கையுமாக எதிரில் நின்றேன். "என்ன புத்தகம் அது!" என்று கேட்டார் அவர்.

"சீகாழிக் கோவை."

"ஏது?"

"கனகசபை ஐயருடையது."

"எப்போது வாங்கி வந்தீர்?"

"இப்போதுதான்."

"இந்த வெயிலில் ஏன் போகவேண்டும்? அவர் இலேசில் தரமாட்டாரே! என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் நான் வருவித்துக் கொடுத்திருப்பேனே."

அக்கோவையைப்பாடம் கேட்கவேண்டுமென்றிருந்த வேகம் என்னை அவ்வாறு செய்யத்தூண்டியதென்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். ஆதலின் அதை உடனே பாடம் சொல்லத் தொடங்கினர்.

சீகாழிக்கோவையென்னும் பிரபந்தம் பிள்ளையவர் களாலே இயற்றப்பெற்றது. அவர்களுடைய நண்பராகிய வேதநாயகம்பிள்ளை சீகாழியில் முன்சிபாக இருந்தகாலத் தில் என் ஆசிரியர் அங்கே சென்று சிலகாலம் வசித் தார். அப்போதுதான் அக்கோவையை அவர் இயற்றினர்.

மற்றக்கோவைகளைக் காட்டிலும் அது சிறிது விரிந்த அமைப்புடையது.

... ...

பிள்ளையவர்கள் தம் வீட்டிற்குப் பின்புறத்திலுள்ள குளத்தின் படித்துறையில் இருந்து பிற்பகலில் பாடம் சொல்லுவார். மேலே ஓடுவேயப்பட்டிருந்தமையின் வெயிலின் கடுமையிராது. அப்படித்துறையில் குளிர்ந்த நிழலில் இருந்து பாடம் சொல்வதில் அவருக்கு விருப்பம் அதிகம். சீகாழிக்கோவையைப்பெரும்பாலும் அங்கேயே பாடம் கேட்டேன். அது சில தினங்களில் முடிவடைந்தது. அதைக் கேட்டபோது என் ஆசிரியர் கூறிய செய்திகள் பிற்காலத்தில் என் தமிழாராய்ச்சிக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தன.

சங்கீத முயற்சியைக் கைவிட்டுத் தமிழே துணையாக இருந்த எனக்கு அக்காலத்தில் சங்கீதத்தொடர்பு அற்றுப் போனது ஒருகுறைவாகத் தோன்றவில்லை. என் கவனத்தை இரண்டு திசைகளிற் பகிர்ந்து செலுத்தாமல் ஒரே திக்கில் செலுத்தியது நல்லதுதானென்ற எண்ணமும் வரவர உறுதியாயிற்று.

சொற்பொருள் :

உபாசனை - வழிபாடு. அப்பியாசம் - பயிற்சி. காஞ்சிப்புராணம் - இதை இயற்றியவர் சிவஞானமுனிவர். திருக்கோவையார் - இதை இயற்றியவர் மாணிக்கவாசகர். தஞ்சைவாணன் கோவை - இதை இயற்றியவர் பொய்யாமொழிப்புலவர். சீகாழிக்கோவை - இதை இயற்றிய புலவர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை. ஐயா - என்றது இங்கு மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களை. கூறைநாடு - மாயூரத்திற்கு அருகில் உள்ளது.

கேள்விகள் :

1. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இசைத்தமிழில் விருப்பமில்லாதவர் என்பதை விளக்குக.
2. சுவாமிநாத ஐயரவர்களுக்கு இசைப் பயிற்சி செய்வித்தவர் யார்?
3. ஐயரவர்கள் சீகாழிக்கோவைப் பிரதியை எங்ஙனம் பெற்றார்?
4. சீகாழிக்கோவை எங்கிருந்து, எவ்வாறு பாடஞ் சொல்லப் பட்டது?

2. நாடகத்தமிழ்

(வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் இயற்றிய 'தமிழ்மொழியின் வரலாறு' என்னும் நூலிற் கண்டது.)

நாடகத்தமிழ் என்பது, கையில் நூலெடுத்துப் படித்தற்குரிய அவகாசமில்லாத வேலைக்காரர்களுக்கும், படிக்கத்தெரியாதவர்களுக்கும், நல்லறிவு புகட்டும் நோக்கத்தோடு வகுக்கப்பட்டது; அது கேட்போர்க்குங் காண்போர்க்கும் இன்பம் பயவாவிடின், சாமானிய சனங்கள் அதனை விரும்பிச் செல்லாராதலின் அஃது இன்பச் சுவையோடியல்வதாயிற்று. உலகத்தினியல்பினை உள்ளதை யுள்ளவாறே புனைந்து காட்டுவது நாடகத்தமிழேயன்றிவேறில்லை. இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் சேர்ந்த வழியே நாடகத்தமிழ் பிறந்ததெனினும் நாடகத்திற்கு வேறுதனிப்பெருஞ் சிறப்புளது. முன்னையன இரண்டும் கேள்வியின்பம் மட்டிலே பயப்பனவாய் நிற்கின்றன. இவ்விரண்டினடியாகப் பிறந்த நாடகத்தமிழோ கேள்வியின்பம் பயப்பதேயன்றிக் காட்சியின்பமும் உடன்பயக்கின்றது. இச்சிறப்புப்பற்றியே பிறநாடுகளிலுள்ள பிறமொழிப் புலவர்கள் நாடகங்களை மிக்க மேன்மையுடையனவாக மதிக்கின்றனர்.

இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த நாடகத்தமிழின் தோற்றமென்னை? "தமிழ் நாடகம் முதலிலுண்டானது மதவிடயமாகவே யென்பது துணியப்படும். அது கடவுளர் திருவிழாக் காலங்களில் ஆடல் பாடல்களிரண்டையுஞ் சேர நிகழ்த்துவதினின்றும் உண்டாயிற்று. சிலகாலத்தின் பின்னர்க் கதை நடையான மனப்பாடங்களும் உடன்கூடின; அதன் மேல் முதலிற் பாடலாயுள்ள சம்பாஷணைகளும் பின்னர் வசனமாயுள்ள சம்பாஷணைகளும் அவற்றுடன் சேர்க்கப்பட்டன. பிற்பாடு நாடகத்தமிழ் 'வேத்தியல், பொதுவியல்' என்று இரு பிரிவினதாகி

அரசர்களாலும் ஏனையோரானும் ஆதரித்து வளர்க்கப் பட்டது. கி. மு. மூன்று நூற்றாண்டினுதல் அல்லாக்கால் அதனினுஞ் சற்று முற்காலத்தினுதல் நாடகத்தமிழ் உயர் நிலையுற்றிருந்திருத்தல் வேண்டும். நாமுணர்ந்த பழமை யான நாடகத்தமிழ் நூல்கள் அனைத்தும் அக்காலத்தே நின்று நிலவினவாதலி னென்க. ஆகவே அது குற்றங் குறைவு இல்லாது உண்டானதொரு தொழிலென்றே ஆதியின் மதிக்கப்பட்டது'' என்று நாடகவியலின் முக வுரைக்கட் கூறிய கூற்றையுங் காண்க.

இவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்த நாடகத்தமிழ் வீழ் நிலையை யடையப் புகுந்தது. அதற்குற்ற காரணம் யாது? ஒழுக்கநிலை வகுக்கப் புகுந்த ஆரியருஞ் சைனரும் நாடகக் காட்சியாற் காமமே அறிவினும் மிகப்பெருகு கின்றதென்ற போலிக் கொள்கையுடையராய்த் தமது நூல்களிற் கடியப்படுவற்றுள் நாடகத்தையுஞ் சேர்த்துக் கூறினர். அக்காலத்திருந்த அரசர்களுக்குத் துர்ப்போதனை செய்து நாடகத்தமிழைத் தலையெழவொட்டாது அடக்கி வந்தனர். ஔவையாருந் திருவள்ளுவரும் ஒருங்கே புகழ்ந்த இல்லறவாழ்க்கையையே தீவினை யச்சத்தின் பாற்படுத்துக் கூறுஞ் சைனர்கள் நாடகத்தமிழைக் கடிந்தது ஓராச்சரியமன்று. இவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுக் கிடையில் நாடகத்தமிழ் எவ்வாறு தலையெடுத்து ஓங்கப் போகின்றது? ஆதலின் நாளாவட்டத்தில் அது சிறிது சிறிதாக வீழ்ந்துகொண்டே வாரா நின்றது. அதன்மேல் இயற்றமிழ்க் காப்பியங்கள் நாடெங்கும் மலிந்து சிறந்து நாடகத்தமிழை வளரவொட்டாது தடுப்பனவாயின.

இவ்வாறு நாடகத்தமிழுக்கு நாற்புறத்தினுந் தடைகள் அமைக்கப்பட்டமையின் அஃது அழிநிலையடையத் தலைப்பட்டது. பண்டிதராயினுர் கடிந்து நாடகத்தமிழைக் கைவிடவே, அது பாமரர் கையகப்பட்டு இழிவடைந்து தெருக்கூத்தளவிலே நிற்கின்றது. அக்காலத்துச் சங்கப் புலவர்கள் செய்த 'பரதம்', 'அகத்தியம்', 'முறுவல்', 'சயந்தம்', 'குண நூல்,' 'செயிற்றியம்',

'மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல்', 'கூத்தநூல்', 'நூல்' என்ற நாடகத்தமிழ் நூல்களெல்லாம் யாண்டுப் போயொளிந்தன? 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் நாடகக் காப்பியம் மட்டிலே தப்பித்தவறி வெளியேறிவிட்டது. அதனை வெளிப்படுத்திய பண்டித சிகாமணி சாமிநாதையரவர்களுக்குத் தமிழுலகம் செய்யக் கடவ கைம்மாறென்னே!

இனிப் பரத சாஸ்திரமும் காமக்கணிகையர் வயப்பட்டுத் தாழ்வடைந்து நிற்கின்றது. அதனையும் அறவொழிக்கப்புகுந்து முழங்குகின்றனர் சிலர். எனினும் கி. பி. பதினேழா நூற்றாண்டினிறுதி தொட்டுக் கூத்து நூல்கள் சில, வேரற்று வீழ்ந்த நாடகத்தமிழினின்றும் கிளைப்பனவாயின. இடையிடையே கவிக்கூற்று மேவி, இழிசினர் நடிக்குமியல்பினவாகிக் கூத்தும் பாட்டுங் கொண்டு நடப்பனவெல்லாம் கூத்துநூல்களாம். சீகாழி அருணாசலக் கவிராயர் செய்த 'இராமநாடக'மும் குமரகுருபர சுவாமிகள் செய்த 'மீனாட்சியம்மை குற'மும், திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் செய்த 'குற்றாலக் குறவஞ்சி' யும் இக்கூத்துநூலின்பாற்படுவனவாம். 'முக்கூடற் பள்ளு' 'பருளைவிநாயகர் பள்ளு' முதலியனவும் கூத்து நூல்களேயாம். இவையெல்லாம் இயற்றமிழ்ப் புலமை சான்றபாவலர் இயற்றியனவாம். 'சுத்தாநந்தப் பிரகாசம்' என்றதோர் பரதநூல் இடைக்காலத்தின் தொடக்கத்திலேற்பட்டுள்ளது வெளிப்படாமலிருக்கின்றது. பின்னர் கி. பி. பதினெட்டா நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்த அரபத்த நாவலர் என்பார் 'பரதசாஸ்திரம்' என்றதோர் நூல் செய்துளார்.

நாடகசாலையை உலகத்தின் பிரதிபிம்பமென்றெண்ணி ஆங்கு நடித்துக் காட்டப்படுவவற்றுள் தமக்கு வேண்டிய நற்பகுதிகளை மட்டிலேற்றுப் போவதே நன்மக்களியல்பு. உழைத்த உள்ளத்திற்கு இன்பந்தந்து ஊக்கம் விளைப்பன நாடகங்களே. சிற்சிலர் அறிவுதிரிந்து வேறுபட்டாராயின் அஃது அவரது இயற்கைத் தன்மை

களுளொன்ருமே யன்றி நாடகத்தால் விளைந்த செயற்கைத் தன்மையன்ரும். தவறுள்ள விடத்திலன்றே திருத்தம் வேண்டும்? புண்ணுள்ள விடத்திலன்றே சிகிச்சை செய்யப்படும்? மக்கள் சிலர் தமது தீக்குணத்தால், நாடகசாலை சென்றும் நாடகங்கள் படித்தும் கெட்டாராக அதனைக் காகதாலியமாய் நாடகத்தின் தலையிலேற்றி, நாடகத்தமிழே தீதென்று கடிதல் எவ்வாறு ஏற்புடைத்தாகும்? காரணமொரு புறத்திலிருப்ப, அதனைக்கண்டு பரிகரிக்கமாட்டாது மயங்கிக் காரணமல்லாதவற்றைக் காரணமென்று கூறுதல் தருக்க நூல் குற்றமன்ரே?

சொற்பொருள் :

வேந்து + இயல் = வேத்தியல் - வேந்தற்கு உரிய பகுதி.

தீவினையச்சம் - தீவினையைக்கண்டு அஞ்சும் அச்சம்.

இழிசினர் - தாழ்ந்தோர்.

காகதாலியம்-காக்கை ஏறப் பனம்பழம் வீழ்ந்தது என்னும் தருக்க வாதம்.

பரிகரித்தல் - மாற்றுதல்.

கேள்விகள் :

1. நாடகநூல்கள் எவ்வகையினர்க்காக ஏற்பட்டவை?
2. இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ்கட்கும் நாடகத்தமிழுக்கும் உள்ள வேறுபாடு யாது?
3. நாடகத்தமிழின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆகியவற்றைக் குறிக்கவும்.
4. நாடகத்தமிழ் வீழ்ச்சியுற்றதற்கான காரணங்கள் யாவை?
5. சங்ககாலத்தில் இயற்றப் பெற்ற நாடக இலக்கண நூல்கள் யாவை?
6. நாடகத்தை நன்மக்கள் எங்ஙனம் பயன்படுத்தல் வேண்டும்?

3. புறநானூற்றில் பழந்தமிழர் வாழ்க்கை

(டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை இயற்றிய
புறநானூறு மகாநாட்டுத்தலைமையுரையினின்று எடுக்கப்பெற்றது.)

பழந்தமிழ் நாட்டின் தன்மையை எடுத்துக்காட்டும் தொகை நூல்களில் தலைசிறந்தது புறநானூறு என்பர். அந்நூலில் படைத்திறம் வாய்ந்த பெருவேந்தரைக்காண லாம்; கொடைத்திறம் வாய்ந்த வள்ளல்களைக் காணலாம்; கற்றறிந்து அடங்கிய சான்றோரைக் காணலாம்; பழந் தமிழ்க்குலங்களையும் குடிகளையும் காணலாம். சுருங்கச் சொல்லின், கலைமகளும் திருமகளும் களிநடம் புரிந்த பழந்தமிழ்நாட்டைப் புறநானூற்றிலே காணலாம்.

கவிதையும் காவலரும் :

முற்காலத்தமிழ் மன்னரிற் பலர் பொன்மலர் மணமும் பெற்றாற்போன்று, புவிச்செல்வத்தோடு கவிச்செல்வமும் உடையராய் விளங்கினார்கள். முத்தமிழ்நாட்டை ஆண்ட சேர சோழ பாண்டியருள் சிலர் பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றிலே காணப்படும். கற்பின் செல்வியாகிய கண்ணகியின் சீற்றத்தால் ஆவி துறந்து அழியாப் புகழ் பெற்ற நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டியன் கவிபாடும் திறம்பெற்ற காவலருள் ஒருவன். மக்களாகப் பிறந் தோரெல்லாம் கல்வி கற்று மேம்படல் வேண்டும் என்ற ஆசையை அம்மன்னன் ஒருபாட்டால் அறிவிக்கின்றான்.

> "உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
> பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே"

என்றபாட்டு, அவ்வார்வத்தைக் காட்டுகின்றது.

இனி, சோழநாட்டு அரசனாகிய கோப்பெருஞ் சோழனைச் சிறிது பார்ப்போம். அவனும் கவிபாடும் திறம் பெற்றவன்; தமிழறிந்த புலவர்களைத் தக்கவாறு போற்றியவன். அச்சோழன், செல்வத்திலே தனக்கு

நிகரான ஒருவரைத் தோழராகக் கொண்டான் அல்லன்; பிசிராந்தையார் என்னும் தமிழ்ப்புலவரையே உயிர் நண்பராகக் கொண்டான். அம்மன்னன் உலகவாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, நாடுதுறந்து, உண்ணுநோன்பை மேற்கொண்டபொழுது அவன் மனம் பிசிராந்தையாரை நாடிற்று. தோழர் வருவார் வருவார்என்று வழிமேல் விழி வைத்து ஆவி காத்திருந்தான் அவன்; எப்படியும் பிசிராந்தையார் வந்தே தீர்வாரென்று அருகேயிருந்த அன்பரிடம் அகம் குழைந்து கூறினான்.

"செல்வக் காலை நிற்பினும்
அல்லற் காலை நில்லலன்"

என்பது அந்நிலையில் அவன் பாடிய பாட்டு.

இங்ஙனம் ஏங்கிநின்ற நல்லுயிர் நீங்கிப்போயிற்று. பிற்பாடு, ஆந்தையார் வந்துசேர்ந்தார்; நிகழ்ந்ததை அறிந்தார்; தாமும் உண்ணு நோன்பிருந்து தம்முயிர் கொண்டு சோழன் நல்லுயிரைத் தேடச் செல்வார் போல ஆவி துறந்தார்.

சேரநாட்டை ஆண்ட மன்னருள்ளும் சிலர் செந்தமிழ்க் கவிபாடும் சிறப்பு வாய்ந்திருந்தனர். அன்னவருள் ஒருவன் சேரமான் இரும்பொறை. அம்மன்னன் செங்கண்ணன் என்ற சோழமன்னனுடன் பெரும் போர் செய்து தோற்றான். வெற்றி பெற்ற சோழன் சேரமானைப் பிடித்துச் சிறைக் கோட்டத்தில் அடைத்தான். சிறையிடைத்தேம்பிய சேரன், ஒருநாள் தாகமுற்று வருந்தினான்; தண்ணீர் தரும்படி சிறைகாப்பாளனை வேண்டினான். அவன் காலம்தாழ்த்து, ஒருகலத்தில் நீர்கொண்டு வந்தான். அத்தண்ணீரைப் பருகி உயிர் வாழ்வதற்கு அம்மானவேந்தன் மனம் இசையவில்லை. "மானம் அழிந்த பின் வாழாமை முன் இனிது" என்றெண்ணி அவன் உயிர் துறக்கத் துணிந்தான்; காவலாளன் கொடுத்த தண்ணீர்க் கலத்தைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு ஒரு கவி பாடினான்; உயிர்துறந்தான்.

முற்காலப் போர்முறை :

பகைமையும் போரும் எக்காலத்தும் உண்டு. முற்காலப் போர்முறைகளிற் சிலவற்றைப் புறநானூற்றிலே காணலாம். அக்காலத்தில், ஓர் அரசன் மாற்றரசனது நாட்டின் மீதுபடையெடுத்தால், அந்நாட்டில் வாழும் நல்லுயிர்களை நாசமாக்கக் கருதுவதில்லை. பசுக்களையும், அறவோரையும், பெண்களையும், பிணியாளரையும், இவர்போன்ற பிறரையும் போர் நிகழும் இடத்தைவிட்டுப் புறத்தே போய்விடும்படி எச்சரித்தபின்னரே படையெடுப்பு நிகழும். இந்த அறப்போர்முறை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியிடம் அமைந்திருந்ததாக நெட்டிமையார் என்ற புலவர் பாராட்டுகின்றார். இன்னும், போர்க்களத்தில், வீரர் அல்லாதார் மேலும், புறங்காட்டி ஓடுவார் மேலும், புண்பட்டார் மேலும், முதியவர் மேலும் படைக்கலம் செலுத்தலாகாது என்பது பழந்தமிழர்கொள்கை. அன்னார்மீது படைக்கலம் விடுத்தபொருநரைப் ‘படைமடம்பட்டோர்’ என்று தமிழர் உலகம் பழித்துரைத்தது.

கோட்டை கொத்தளங்கள் :

முற்காலத்தில் தமிழரசர்கள் கட்டிய கோட்டைகளும் கொத்தளங்களும் புறநானூற்றிலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பாண்டிநாட்டிலே, கானப்பேர் என்ற ஊரில் ஒருபெரிய கோட்டை இருந்தது. ஆழ்ந்த அகழியும், உயர்ந்த மதிலும், நிறைந்த ஞாயிலும், செறிந்த காடும் அக்கோட்டையின் உறுப்புக்கள்.

“கதிர்நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை
அருங்குறும் புடுத்த கானப்பேர் எயில்”

என்று அதன் பெருமையைப் பாடினார் ஐயூர் மூலங்கிழார். எயில் என்பது கோட்டை. கானப்பேர் எயில், வேங்கை மார்பன் என்ற வீரனுக்குரியதாக இருந்தது. அக்கோட்டையைத்தாக்கி வேங்கையை வென்றான் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி; அவ்வெற்றியின் காரணமாகக் “கானப்பேர் எயில் கடந்த உக்கிரப்பெரு

வழுதி'' என்று பாராட்டப்பெற்றான். இந்நாளில், கானப்பேர் என்பது காளையார் கோவில் என வழங்குகின்றது.

கானப்பேர் எயிலுக்கு அருகே ஏழெயில் என்ற கோட்டையும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஒருகால் அக்கோட்டையைக் கைப்பற்றினான் நலங்கிள்ளி என்ற சோழன்.

''தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டுள்ளும்
ஏழெயிற் கதவம் எறிந்துகைக் கொண்டுநின்
பேழ்வாய் உழுவை பொறிக்கும் ஆற்றலை''

என்று கோவூர்கிழார் அவனைப் புகழ்ந்துள்ளார். இக்காலத்தில் 'ஏழுபொன்கோட்டை' என வழங்கும் ஊரே பழைய ஏழெயில் என்று கருதப்படுகின்றது.

தொண்டைநாட்டில் முற்காலத்திருந்த இருபத்து நான்கு கோட்டங்களில் ஒன்று 'அயிற்கோட்டம்' என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. அக்கோட்டத்தைச் சேர்ந்ததே காஞ்சிமாநகரம். எயிற்பதி என்று அந்நகரைச் சேக்கிழார் குறித்துப் போந்தார். இன்னும், சோழநாட்டின் ஆதித் தலைநகராகிய திருவாரூருக்கு அருகே பேரெயில் என்ற பெயருடைய ஊர் ஒன்று உள்ளது. அது தேவாரப்பாடல் பெற்ற பழம்பதி. சோழமன்னர்கள் அவ்விடத்தில் பெருங்கோட்டை கட்டியிருந்தார்கள் என்று தோற்றுகிறது. அவ்வூர் ஓகைப்பேரையூர் எனவும் வழங்கும்.

கோட்டையின் பல கூறுகளும் உறுப்புக்களும், புறப்பாடல்களால் புலனாகின்றன. கோட்டையின் சிறந்த அங்கம் மதில். மதிலைக் குறிக்கும் தமிழ்ச்சொற்கள் பலவாகும். அவற்றுள் ஆரை, எயில், இஞ்சி, நொச்சி, புரிசை என்பன புறநானூற்றில் வழங்குகின்றன. மதில்களில் செப்புத்தகடுகளைச் செறித்துத் திண்மைசெய்யும் முறை முற்காலத்தில் கையாளப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இலங்கைமாநகரின் திண்ணிய மதில்களின் திறத்தினையும், அம்மதிலாற் சூழப்பட்ட நகரத்தின் செழுமையையும் 'செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித்திருநகர்' என்று கூறிப்

போந்தார் கம்பர். தென்பாண்டிய நாடாகிய திருநெல் வேலியில், பாண்டிய மன்னர் கட்டியிருந்த கோட்டை யின் குறிகள், பல இடங்களில் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று பொருனை ஆற்றின் கரையில் அமைந்த செப்பறை யாகும். செப்பறை என்பது செம்பினால் செய்த அறை என்ற பொருளைத்தரும். செப்பறை என்ற இடத்தில் இக் காலத்தில் குடிபடை ஒன்றுமில்லை; அழகிய கூத்தர் கோவில் ஒன்றே காணப்படுகின்றது. ஆயினும், அக் கோயிலைச் சுற்றிச் சிதைந்த மதில்களும், மேடுகளும் உண்டு. செப்பறைக்கு எதிரே, ஆற்றின் மறுகரையில், மணற்படைவீடு என்ற ஊர் அமைந்துள்ளது. படை வீடு என்பது அரசனது படை தங்கி இருக்கும் பாசறையாகும். பாண்டியமன்னன் சேனை தங்கிய படைவீட்டுக்கு அண் மையில் செப்பறை அமைந்திருத்தலை நோக்கும்பொழுது, அவ்விடம் பாண்டியனார்க்குரிய கோட்டைகளுள் ஒன்றாக இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

மதிலுறுப்புக்களில் ஞாயில் இன்றியமையாத தொன்றென்பது தமிழ்நாட்டார் கருத்து. படையெடுத்து வரும் பகைவன்மீது, மறைந்து நின்று அம்பு எய்வதற் குரிய நிலையங்களே ஞாயில்கள் எனப்படும். மதிலுக்கு ஞாயிலே சிறந்த உறுப்பென்பது புறநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்றால் விளங்குகின்றது.

“மதிலும் ஞாயில் இன்றே; கிடங்கும்
நீர்இன் மையின் கன்று மேய்ந்து உகளும்;
ஊரது நிலைமையும் இதுவே”

என்று ஒரு புலவர் கோட்டையின் நிலையைக் கூறுகின்றார். பாழாய்க்கிடந்த ஒரு பழங்கோட்டையின் தன்மையை இப் பாட்டு நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ‘கோட்டையைச் சூழ்ந்த அகழியில் தண்ணீர் இன்றிப் புல்லும் புதரும் செறிந்திருக்கின்றன. மதில்கள் ஞாயில் இன்றிப்பாழ் பட்டிருக்கின்றன என்பது இப்பாட்டின் கருத்து.

அகழி சூழ்ந்த இடத்தைக் கிடங்கில் என்று கூறுவர். முற்காலத்தில், கிடங்கில் என்னும் கோட்டை, கோடன்

என்ற சிற்றரசனுக்கு உரியதாக இருந்தது. பத்துப் பாட்டுள் ஒன்ருகிய சிறுபாணுற்றுப்படையில் பாராட்டப் படுகின்ற தலைவன் இவனே. இவ்வரசனை நன்ணுகனுர் பாடிய பாட்டுப் புறநானூற்றிலே தொகுக்கப்பட்டிருக் கின்றது. கிடங்கில் என்னும் கோட்டை, இப்பொழுது திண்டிவனத்திற்கருகே அழிந்து கிடக்கின்றது. சிதைந்த அகழியும், இடிந்த மதிலும் அதன் பழம் பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றன. 'திண்டிவனம்' என்ற சொல் புளியங்காடு என்ற பொருளைத்தரும். அவ்வனம், முற்காலத்திலிருந்த கிடங்கிற் கோட்டையின் காட்டரணுக இருந்ததுபோலும்! அக்காடு நாளடைவில் நாடாயிற்று. பழைய கோட்டையும் ஊரும் அமைந்திருந்த இடம் பாழ்பட்டது.

திண்டிவனத்திற்கு மேற்கே பதினேழு மைல் தூரத் தில் செஞ்சிக்கோட்டை அமைந்திருக்கின்றது. செஞ்சி என்ற சொல்லின் பொருள் செவ்வையாக விளங்காவிடி னும் கோட்டை மதிலைக் குறிக்கும் 'இஞ்சி' என்பது அவ்வூர்ப் பெயரிலே குழைந்து கிடப்பதாகத் தோன்று கின்றது.

தரையில் அமைந்த கோட்டைகளேயன்றி, வானத் தில் ஊர்ந்து செல்லும் கோட்டைகளையும் முற்காலத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர். ஆகாயக் கோட்டைகளைத் 'தூங்குஎயில்' என்று குறித்தார்கள். ஆகாயவழியாகப் போந்த மூன்று பெரியகோட்டைகளை ஒரு சோழமன்னன் தகர்த்தெறிந்த செய்தி, புறநானூறு முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களால் விளங்கும். பகைவரை அழிக்கும் பகைத்திற மைக்கு, அவன்செயலையே எடுத்துக் காட்டாகப் புலவர் கள் பாடினர்.

இத்தகைய அருஞ்செயல் புரிந்த சோழனது இயற் பெயர் தெரியவில்லை. அவன், எப்படையைக் கொண்டு ஆகாயக்கோட்டையைத் தகர்த்தான் என்பதும் துலங்க வில்லை. ஆயினும், அவனுக்கு அமைந்துள்ள சிறப்புப் பெயரைப் பார்க்கும்பொழுது, அவன் தோள்வலிமையை

அக்காலத்தினர் பெரிதும் பாராட்டினர் என்பது புலனாகும். "தூங்குளயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்" என்பது அவனது சிறப்புப் பெயராக வழங்கிற்று.

சொற்பொருள் :

தொகைநூல் - பலபுலவர்களால் அவ்வப்போது இயற்றப் பெற்ற செய்யுட்களைத் தொகுத்து ஆக்கிய நூல்.

சீற்றம் - வெகுளி.

பிற்றைநிலை - ஆசியரிருக்குப் பணிந்து நிற்கும் நிலை.

செல்வக்காலை - செல்வம் படைத்திருந்த பொழுது.

அல்லற்காலை - துன்பம் வந்தடைந்த காலை.

கதிர்நுழைகல்லா - சூரியகிரணங்கள் நுழைய முடியாத.

குறும்பு - காடு.

பொருப்பன் - மலைக்கு உரியவன். கதவம் - கதவு. பேழ்வாய்-பிளந்த வாய். உருவை - புலி (இலச்சினை)

கேள்விகள் :

1. புலமையிற் சிறந்து விளங்கிய சில புலவர்கள் பெயர்களைக் கூறுக.
2. கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையாருக்கும் இடையே எழுந்த நட்பு எத்தன்மையது ?
3. சேரமான் இரும்பொறை மானத்தைப் பெரிதாகக் கருதியவன் என்று எங்ஙனம் புலனாகின்றது ?
4. 'படைமடம் பட்டோர்' என்போர் யார் ?
5. சங்ககாலத் தமிழரின் கோட்டைகளைப்பற்றிப் புறநானூறு கூறுவது யாது ?

4. உறுதியும் நோன்பும்

(திரு. வி. கலியாண சுந்தரனுர் இயற்றிய
'முருகன் அல்லது அழகு' என்னும் நூலிற்கண்டது)

முருகனைவழிபடுவோர்க்கு முருகனிடத்து இடையருத உறுதியிருத்தல் வேண்டும். உறுதியின்றிச் செய்யப்படும் வழிபாடுகள் போலியாகவே முடியும். கடல் பொங்கி வரினும், மலை குலைந்து சாயினும், வானிடிந்து வீழினும் 'முருகன் காப்பான்' என்னும் உறுதி முருகன் வழி பாட்டிற்கு அடிப்படையானது. இவ்வுறுதியுடையார் விரும்பும் எல்லா நலங்களையும் பெறுவர். இன்றியமை யாத அருட்செல்வம் முதலிய எல்லாச் செல்வங்களையும் முருகன் அவர்க்கு அளிப்பன். முருகப்பெருமான் தன்னை வழிபடும் அன்பர்கட்குத் தோன்ருத்துணையாய் நின்று செய்துவரும் பேருதவி, அவன் அடியவர்க்குத் தெரியும். உறுதியால் முருகனிடத்து எல்லாம் பெறலாம்.

ஒன்றனிடத்தில் உறுதி எல்லார்க்கும் உருது. உறுதி சிலர்க்கு எளிதிலும் சிலர்க்கு அரிதிலும் உறும். சிலர்க்கோ எளிதிலாதல் அரிதிலாதல் உறுதி உறுவதில்லை.

உறுதிப் பேற்றிற்கு ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சி வேண் டும் என்னும் நியதியில்லை. சிலவேளைகளில் ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சி முதலியன உறுதிக்கு இடையூறு நிகழ்த்து வனவாகவும் முடிகின்றன. சிலபோழ்து அவை உறுதிக்கு ஒரோவழித் துணைபுரிதலுமுண்டு. ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சி முதலியன இல்லாதாரிடத்து உறுதி எளிதில் விரைவில் கால்கொள்வது இயல்பாயிருக்கிறது. ஏட்டுக் கல்வி ஆராய்ச்சி முதலியவற்றிற்கும் உறுதிக்குந் தொடர் பில்லை என்பதொன்றே ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்று.

உறுதிக்கு இன்றியமையாதது ஒன்றுள்ளது. அஃது அன்பு அன்பாகும். எவனுக்கு எப்பொருளிடத்து அன்பு

நிலேத்து முருகி எழுகிறதோ, அவனுக்கு அப்பொருளி னிடத்து உறுதியும் படிந்து நிலேத்து நிற்கும். ஆகவே, உறுதி, அன்புடன் தொடர்புடையதெனக் கொள்க.

உறுதி, தன்னேக் கொள்வோரையும், தன்னுல் கொள்ளப்படுவோரையும், அல்லது கொள்ளப்படுவதை யும் ஒருமைப்படுத்தும் பண்பு வாய்ந்தது. உறுதி இரட்டை யுணர்வை அழிப்பது. இரண்டற்ற உறுதியில் என்ன நிகழாது? நினேந்த எல்லாம் நிகழும். இல்லா ஒன்றை உண்டு என்னும் உறுதிகொண்டு ஒருவன் நோக்கினுல், அதன் உண்மை அவனுக்குப் புலனுகும். உள்ள ஒன்றை இல்லேஎன்னும் உறுதிகொண்டு அவன் நோக்கினுல், அஃது அவனுக்குப் புலனுகாது. உள்ளஒன்றை இன்மைப் படுத்தும் அல்லது இல்லா ஒன்றை உண்மைப் படுத்தும் ஆற்றல் உறுதிக்கு உண்டு. இத்தகைய உறுதி யில் ஒன்றிநிற்கும் ஒருவனுல் என்ன ஆற்றல் இயலாது?

ஓரன்பன், தன்வழிபடுங் கடவுளிடத்தில் குலேயாத நிலேத்த நிறைந்த உறுதிகொண்டு பழகுவனேல், அவ் வுறுதி, கடவுள் திருவருளே அவனுடன் இரண்டறக் கலக் குமாறு செய்யும். அவன் கடவுளாவன் என்றுஞ் சொல்லலாம். அவன் என்ன நினேந்து வேண்டினும் பெறுவன். செயற்கருஞ் செயல்களும் அவனுல் நிகழ்த் தல் இயலும். அவன் மனங்கொள்ளின் எல்லாம் வல்ல சித்தனும் ஆதல் கூடும். உறுதிக்குள்ள அளவில்லாத வல்லமையைச் சொல்லால் சொல்லுந்தகையதன்று.

மிகப்பழைய காலத்தில் மக்களிடை உறுதி நிலேத் திருந்தது. அதனுல் அவர்கள் பல அருவினேகளும் ஆற்றினுர்கள். நாளடைவில் மன்பதைக்கண் உறுதி குலேயலாயிற்று. இந்நாளிலோ உறுதி பெரிதுங் குலேந்து பட்டதென்று கூறல் மிகையாகாது.

'உறுதி குலேந்து விட்டாலென்னே? அதனுல் என்ன கேடுவிளேந்தது?' என்று கடாவுவோர் இருக்கிருர். இக் கடாவிற்குப் பலபட விடையிறுக்க வேண்டுவதில்லே. உறுதிக்குலேவால் உலகம் உள்ளொளி (ஆத்மசக்தி)

இழந்து, புலக் கருவிகட்கு அடிமையாகியது என்றும், அதனுல் வாழ்வின் துறைகளில் இசைபடர்ந்து நிற்பது ஒழிந்தது என்றும் சுருங்கிய முறையில் விடையிறுக்க லாம்.

இருவர் நோய்வாய்ப்படுவதாக வைத்துக் கொள் வோம். இவருள் ஒருவன் ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சி யுடையவன். ஆனுல் கடவுளிடத்து உறுதியில்லாதவன். மற்ருெருவன் ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சி இல்லாதவன்; ஆனுல் கடவுளிடத்து உறுதியுடையவன். முன்னவன் தான் நோயுற்ற காரணத்தை ஆய்ந்து ஆய்ந்து, 'அவர் சொல்லும் மருந்தையும் இவர் கொடுக்கும் மருந்தையும் உண்டுதிண்டாடிக் கொண்டிருப்பன். பின்னவனே ஆண் டவனிடத்தில் உறுதியுடையவனுதலால், இவன் 'இறை வனே! நோய்தீர்க்க' என்று வேண்டுதல் செய்யும் வாயிலாக நலம்பெறுகிருன். இவன் நோய் போக்கியது கடவுளா உறுதியா எனில், கடவுள் என்று யான்கழறேன்; உறுதியென்றே உரைப்பேன். உறுதியில்லாவிடத்துக் கடவுள் திருவருள் இன்மையாலும், உறுதியினூடே திருவருள்கலந்து நிற்றலானும் ஈண்டு உறுதிக்கு உயர் வளிக்கப்பட்டதென்க. கடவுள் திருவருள், உறுதியளவா கவே தன்வினைபுரியும் என்பதும் ஈண்டுக் கருதற்பாலது. உறுதி, நம்பிக்கை அல்லது விசுவாசம் எல்லாம் செய்யும்.

பண்டைத் தமிழ்மக்கள் முருகன்பால் மிக உறுதி கொண்டு வாழ்வு நடத்தினுர்கள். அவர்கள் கொண்ட முருகன் எவன் என்று ஈண்டு மீண்டுங் கூறவேண்டுவ தில்லை. பழந்தமிழர் போற்றிய முருகன் இயற்கையை உடலாக்கொண்டு, அதை இயக்கும் செம்பொருள் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அம்முருக னிடத்து உறுதிகொண்ட மக்கள், இளமை மணம் கடவுட்டன்மை அழகு முதலிய இயற்கையருட்செல்வம் பெற்றுச் சிறந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாழ்வுடையார் நோய்வாய்ப்படல் அரிது. ஒருவேளை படநேரின், அவர் மருந்தையும் மருத்துவனையும் நாடி

ஓடமாட்டார். அவர்க்கு மருந்து இயற்கை; மருத்துவன் முருகன். அவர், ஞாயிற்றொளி காற்று புனல் முதலிய இயற்கைப்பொருள் மாட்டுக்கொண்டுள்ள உறுதியாலோ, அல்லது இயற்கை நினைவூட்டும் இயற்கைச் சாயலாக நிலவும் பொருண் மாட்டுக் கொண்டுள்ள உறுதியாலோ, வேண்டுதல் வாயிலாக நோய்போக்கி வந்தனர். வேண்டுதல் வழக்கம் இன்னும் சில விடங்களில் ஆட்சியிலிருக்கிறது.

பழந்தமிழ் மக்கள் வழிவழிவந்த இக்காலத் தமிழ் மக்களிற் சிலர் நோயாற் பீடிக்கப்படும்போதும், வேறு பல குறைகளால் வருந்தும்போதும், முருகனை நோக்கி வேண்டுதல் செய்து, அவன் திருக்கோயில் சென்று, தொண்டுபுரிந்து, நோயும் குறைகளும் நீங்கப் பெறுகின்றனர். இவர்மாட்டும் இயற்கை முருகன் உறுதிப்பாடு குறைவுபட்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை. ஆனால் இவர்பால் இயற்கையின் சாயலாகவுள்ள திருக்கோயில் உறுதிப்பாடு நிறைந்து நிற்கிறது. எதன்மீதோ உறுதிப்பாடிருத்தல் நன்று.

முருகக் கடவுள் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தணிகை, திருப்போரூர், திருமயிலம், திருவாவினன்குடி (பழனி), திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்) முதலிய திருப்பதிகளில் மக்கள் உறுதி மேலீட்டான் நிகழ்த்துஞ்செயல்களை இன்றுங் காணலாம். இச்செயல்கள் இக்கால ஆராய்ச்சியுடையார்க்கு மிக இழிவாகத் தோன்றும். உறுதியுலகம் வேறு; ஆராய்ச்சியுலகம் வேறு.

திருப்பதிகளிலுள்ளகோயில்களும், கோயில்களிலுள்ள வடிவங்களும், உறுதியில் ஒன்றித்திளைத்து நிற்போர்க்குக் கல் மண் செம்பாகத் தோன்றா. அவை அவர்க்கு முருகாகவே தோன்றும். மரத்தால் ஆக்கப்பட்ட ஓர் அழகிய புரவியை மரம் என்னுங் கருத்துடன் நோக்கும்போது ஆண்டுப் புரவியில்லை. அதைப் புரவி என்னும் நினைவுடன் பார்க்கும்போது ஆங்கு மரமில்லை.

கோயில்வழிபாடும் இத்தன்மைத்தே. இது குறித்துச் 'சைவத்தின் சமரசம்' என்னும் நூலிலும் எனது கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளேன்.

ஏட்டுக்கல்வி அறிவால் 'இது கல்தானே-மண்தானே-செம்புதானே' என்று ஆராய்வோர்க்கு, வடிவம் கல்-மண்-செம்பாகவே காட்சியளிக்கும். கல்-மண்-செம்பு என்செய்யும் பாவம்! உறுதியுடையார் ஒரு பொருளினிடத்து எவ்வெவ்வியல்புகளிருக்கின்றன என்று எண்ணுகிருரோ, அவ்வவ்வியல்புகளனைத்தும் அப்பொருளில் பிறங்கும். இஃது உறுதியினின்றெழும் எண்ணத்தின் ஆற்றலாகும். மக்கள் உறுதிகொண்டு அப்பொருளை நோக்கி, வேண்டுதல் செய்யும்போது, அவ்வியல்புகளை அவர்கள் பெறுகிருர்கள். அகப்புற ஒருமைப்பாடு கூட்டவல்ல உறுதியால் பலதிற அற்புதங்களும் நிகழ்தல் கூடும். திருக்கோயிலில் உறுதியுடையார் அத்திருக்கோயில் வாயிலாக எல்லாம் பெறலாம். காரணம் உறுதி உறுதி என்பதை எவரும் மறத்தலாகாது.

உறுதியால் எல்லாம் ஆற்றலாம்; எல்லாம் பெறலாம். இதுபற்றிக் கிறிஸ்துநாதர் மிகத் திறம்பட உலகிற்கு அறிவுறுத்தி யிருக்கிருர். இந்நாளில் பல காரணங்களால் நம்பிக்கை இறந்துபட்டு வருகிறது. நம்பிக்கை மாய்ந்து வருவதால் வேண்டுதல்களுங் கைகூடுவதில்லை. கிறிஸ்துவத் திருச்சபையில் சேர்ந்த சிலர், அமெரிக்கா முதலிய இடங்களில், கடவுளைவழுத்தி, நோய்தீர்த்து வருவதைச் சஞ்சிகைகளில் நாம் படித்து மகிழ்வெய்துகிருேம். நோயாளியிடத்தும், நோய் போக்க ஆண்டவனை வேண்டுவோரிடத்தும் நம்பிக்கை என்பது நிரம்பி முற்றி நிற்றல் வேண்டும். இல்லையேல் விரும்பியது நிறைவேருது. நம்பிக்கையால் மக்கள் கடவுளாகலாம்.

ஆண்டவன் ஒருவனே. அவனுக்குரிய நெறியும் ஒன்றே. 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்ருர் திருமூலனுர். ஓர் ஆண்டவன் உலகில் பலமொழியில் பல பெயரால் போற்றப்படுகிருன். ஒருநெறி பன்னெறி

களாகப் பிரிந்து நிற்கிறது. எல்லாம் வல்ல அன்புப் பொருளை எவர் எப்பெயரால் எந்நெறி நின்றேனும் வழி படலாம். பல பெயர்களும் பல நெறிகளும் பயனளிக்க மாட்டா. வேண்டுவது உறுதி. உறுதிகொண்டு கடவுளை எப்பெயரால் வேண்டினாலென்னை? பெயரால் விளைவது, ஒன்றுமில்லை. விளைவது உறுதியால் என்க. சமயத்தவர், 'உன்கடவுள் என்கடவுள்' என்று பூசலிட்டுப் பொன்று வதினும், அவரவர் தாம்தாம் விரும்புங் கடவுள் மீது உறுதி கொள்வாராக. உறுதி உய்வளிக்கும்.

பண்டைத்தமிழ் மக்கள் மனோஉறுதியால் முருகனை வழிபட்டு, இளமையையும் மனத்தையும் கடவுட்டன்மை யையும் அழகையும் பெற்றுச் செயற்கருஞ் செயல்கள் நிகழ்த்தினார்கள். அந்நாளில் முருகனை உறுதியால் வழிபட்டுச் செயற்கருஞ் செயல்களாற்றிப் பெறற்கரும் பேறுபெற்றோர் வரலாறுகளை வாசித்து உண்மை உணர் வோமாக. அம்மக்கள் கொண்ட உறுதிப்பாட்டை நாட்டில் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க ஆங்காங்குள்ள திரு நெறிக்கழகத்தார் உழைப்பாராக. நமது நாட்டுத் தற்கால 'மூதறிஞர்கள்', முருகனை வழிபடும் அடியார்களின் உறுதியைக் கெடுக்க முயற்சி செய்யாதிருப்பார்களாக.

சொற்பொருள் :

உறுதி - நம்பிக்கை. கால்கொள்வது - ஊன்றிக்கொள்வது. கடாவுவோர் - கேட்போர். கழறேன் - சொல்லமாட்டேன். ஊடே- வழியாக. நாடி - தேடி. ஆட்சியில் - நடைமுறையில். வெள்ளிடைமலை - வெளியில் அமைந்துள்ள மலை. எங்ஙனம் தெளிவாகத் தெரியுமோ அங்ஙனம் தெளிவாகத் தெரிவது. புரவி - குதிரை. பூசலிட்டு -சண்டை யிட்டு. உய்வு - வாழ்வு.

கேள்விகள் :

1. முருகன் வழிபாட்டிற்கு இன்றிமையாதது யாது?
2. உறுதிக்கும் ஏட்டுக்கல்விக்கும் உள்ள தொடர்பு யாது?
3. உறுதிக்கு இன்றியமையாதது யாது?
4. உறுதிக் குலைவால் உலகிற்குநேரிடும் தீமை என்ன?
5. உறுதியுடையவனுக்கு நோய் வந்தால், அவன் என்ன செயலை மேற்கொள்ளுவான்?
6. முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள இடங்களில் முக்கிய மானவை யாவை?
7. விளக்குக: 'உறுதியுலகம் வேறு; ஆராய்ச்சி உலகம்வேறு'. 'நம்பிக்கையால் மக்கள் கடவுளாகலாம்'.

5. தம்பிக்கு

[டாக்டர் மு. வரதராசனுர்,
தமிழ்த்துறைத்தலைவர், சென்னைப்பல்கலைக்கழகம்,
இயற்றிய 'தம்பிக்கு' என்னும் நூலில் ஒரு பகுதி.]

அன்புள்ள எழில்,

நீ எழுதிய கடிதங்கள் எனக்கும் சுவையாக இருந்தன. அன்னைக்கு எழுதிய கடிதங்களை அண்ணன் எப்படிப் பார்த்தான் என்று நீ எண்ணி வியப்பு அடையலாம். உன் கடிதங்கள் அன்னைமட்டும் அல்லாமல் அண்ணனும் படிக்கவேண்டிய கடிதங்கள்தான்.

அன்னையைக்கேட்டுத்தான் படித்தேன். "எழில் எழுதியவை" என்று அவற்றை எல்லாம் ஒரு கட்டாகக் கட்டி அன்னை பீரோவில் வைத்திருந்தார். "இது என்ன அம்மா?" என்று கேட்டேன். உன் கடிதங்கள் என்று சொல்லி, "நீயும் படிக்கலாமே" என்ருர். பிறகுதான் படித்துப் பார்த்தேன். நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதே. நானும் உன் கருத்து உடையவனே. நீ வயதில் இளையவன். அஞ்சாமல் உன் கருத்தைச் சொல்கிருய்; எழுதுகிருய். நான் உன்னைவிட உலகஅனுபவம் மிகுந்தவன்; அதனுல் உலகத்தைப்பற்றிய அச்சமும் மிகுந்தவன். ஆகையால் எதையும் சொல்லவும் எழுதவும் தயங்குகிறேன்; நீ உள்ளத்தில் உணர்ந்ததைக் கொட்டுகிருய்; நான் உணர்ச்சி இல்லாதவன்போல் நடிக்கிறேன். இதுதான் வேறுபாடு; நீயே என்னைவிட ஒருவகையில் நல்லவன்.

நல்லவனுக இருந்தால்மட்டும் போதாது. வல்லவனுகவும் இருக்கவேண்டும் அல்லவா? நன்மை வன்மை இரண்டும் இருந்தால்தான் இந்த உலகில் வாழ்க்கை உண்டு. நல்ல தன்மைமட்டும் உடையவர்கள் எத்தனையோ பேர் கலங்கிக் கண்ணீர்வடித்து மாய்ந்திருக்கிருர்கள்; மாய்ந்து வருகிருர்கள். வல்லமைமட்டும் பெற்ற

வர்களும் எதிர்பாராத வகையில் நசுக்குண்டு அழிகிருர்கள். குடும்பங்கள் முதல் நாடுகள் வரையில் இதற்குச் சான்றுகள் காணலாம். தமிழ்நாட்டில் இருந்த பழங்காலத்து நல்லரசுகள் கலங்கி அழிந்ததை வரலாறுகளில் காணவில்லையா? ஜெர்மனி, ஜப்பான் முதலான வல்லரசுகள் அழிவுற்றதைக் கண்கூடாகக் காணவில்லையா? நல்ல மருமகளாக வந்து வாழத் தொடங்கிக் குடும்பத்தாரின் இன்னலைப் பொறுக்க முடியாமல் தற்கொலையாலோ மன வேதனையாலோ மாண்ட கதைகளை ஊர்களில் கேட்டதில்லையா? மகனையும் மருமகளையும் விருப்பம்போல் ஆட்டிவைத்து வல்லமைபெற்ற மாமியார், சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் வாயும் கையும் அடங்கி மூலை வீடும் வேளைக் கஞ்சியும் கிடைத்தால் போதும் என்று ஏங்கும் கதைகளையும் கேட்டதில்லையா? இந்த விதியை நாம் இனியும் மறந்து வாழக்கூடாது. தமிழர்கள் நல்லவர்களாக மட்டும் இருந்து தனித்தனியாகவும் குடும்பம் குடும்பமாகவும் நாடு நாடாகவும் அழிந்தது போதும். இனிமேல் வல்லவர்களாகவும் வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நல்ல தன்மையோடு வல்லமையும் சேரப் பெற்று வாழவேண்டும்.

தம்பி! இயற்கையிலிருந்து நாம் ஒரு பெரிய பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கைப் பகுதிகளில் ஒன்றைமட்டும் போற்றுகிறவன் உருப்படியாவதில்லை. உடலை மட்டும் போற்றி உரமாக வைத்திருப்பவனும் அழிகிருன். அவனுடைய உள்ளம் அவனுக்குப் பகையாகி அவனைத் தீய வழியில் செலுத்திக் கெடுத்து அழிக்கிறது. உள்ளத்தைமட்டும் தூய்மையாகப் போற்றிக் காப்பாற்றுகிறவனும் இடைநடுவே அல்லற்படுகிருன்; அவனுடைய உடல் பல நோய்க்கிருமிகளுக்கு இடம்கொடுத்து அவனுடைய உள்ளத்தில் அமைதியைக் கெடுத்து அல்லல் படுகிறது. உடலும் வேண்டும், உள்ளமும் வேண்டும் என்று இரண்டையும் உரமாகவும் தூய்மையாகவும் காப்பதே கடமையாகும். மரம் வானளாவ உயரவேண்டியதாக இருக்கலாம்; ஆனல் தான் வேரூன்றிய மண்ணை

மறந்து வாழ முடியாது; வானைப் புறக்கணித்துக் கிளைகளை உயர்த்தாமல் வாழவும் முடியாது. இந்த உண்மையை நன்றாக உணர்ந்தவர் திருவள்ளுவர். அறநெறியும் வேண்டும், பொருள்வளமும் வேண்டும், இன்ப வாழ்வும் வேண்டும் என்று உணர்த்தும் நூல் திருக்குறள்தான். அறத்தை நினைத்துப் பொருளை மறக்கும்படியாகத் திரு வள்ளுவர் கூறவில்லை. உலகத்து நூல்களில் பல அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றில் ஒவ்வொன்றை மட்டுமே வலி யுறுத்தி யிருப்பதைக் காணலாம். வாழ்க்கையின் பல பகுதிகளையும் போற்றி வாழவேண்டும் என்பதை உணர்த்தவந்த திருவள்ளுவர் இந்த மூன்றையும் தெளி வுறுத்தி யுள்ளார். தமிழராகிய நாம் திருவள்ளுவரைப் பெற் றிருக்கிறோம். நம்மில் சிலர் அந்த நூலைக் கற்றும் இருக் கிறோம். ஆனால் திருவள்ளுவர் கூறியபடி வாழவில்லை; நல்ல தன்மை தேடுகிறோம்; வல்லமை தேடவில்லை. அத னால்தான் தாழ்வுறுகிறோம்.

நீ உடனே இதை மறுக்க முன்வரக்கூடும். அதற்கு முன்பே நான் காரணம் சொல்லி விளக்கிவிடுகிறேன்.

தமிழ் மொழி நல்ல மொழிதான்; ஆனால் அதை வல்ல மொழியாக ஆக்கினோமா? பெரும்பாலோர் போற்றும் மொழியாக ஆக்கினோமா? இன்று எதை எடுத்தாலும் மக்கள் தொகையே வல்லமையாக வைத்துப் பேசப்பட வில்லையா? தமிழ் மொழிக்கு அறிவுக் கலைகளில் செல் வாக்குத் தந்தோமா? நீதிமன்றங்களில் உரிமை நல்கி னோமா? ஆட்சிக் கூடங்களில் வாழ்வு வழங்கினோமா? இல்லையானால் வெறும்பேச்சு ஏன்?

வல்லமை இல்லாத நல்ல தன்மை வாழாது தம்பி! அது பொருட்பால் இல்லாத திருக்குறள் போன்றதுதான்.

நம் முன்னோர் இதை மறந்த காரணத்தால்தான், எத்தனையோ இழந்தனர்; ஒன்று சொல்லட்டுமா?

தமிழ்க்கலை நல்ல கலைதான்; அதிலும் யாழிசை நல்ல இசைதான்; ஆனால் வாழ்ந்ததா? இல்லை. ஏன்?

முன்னே, செல்வாக்கைப் பெற்றவர்கள் யாழைப் புறக் கணித்தார்கள்; பிறகு பொதுமக்கள் மறந்தார்கள். இன்று தமிழுக்கும் ஏறக்குறைய அதே நிலை இருப்பதை எண்ணிப்பார்; உன் மனம் புண்படும்.

நீ இதை மறுக்கலாம். அன்று அரசன் எவ்வழி அவ் வழி குடிகள் என்ற நிலைமை இருந்ததை நீ எடுத்துக் காட்டலாம். இன்று பொதுமக்கள் எவ்வழி அவ்வழியே ஆட்சியாளர் என்று எடுத்துக் கூறலாம்.

இப்படி உன்னை நீ ஏமாற்றிக் கொள்ளவேண்டாம் என்றுதான் உனக்குச் சொல்கிறேன். பொதுமக்களின் விருப்பம்போல் ஆட்சி நடப்பதாகச் சொன்னால், பொது மக்கள் போரை விரும்புகிறார்களா, வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை விரும்புகிறார்களா, குடியிருக்க வீடும் அறிவு வளர்க்கக் கல்வியும் உடல் வளர்க்கக் கஞ்சியும் இல்லாத கொடிய வறுமையை விரும்புகிறார்களா என்று மெல்ல எண்ணிப்பார். உனக்கே தெரியும்.

பொதுமக்களுக்குத் தங்கள் எதிர்காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையும் சேர்த்து எண்ணித் தேவையை உணர இன்னும் தெரியவில்லை; அவர்கள் களிமண்ணாய்த் திரண்டு கிடக்கிறார்கள்; யார் யாரோ நீர் சேர்த்துப் பிசைந்து தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உருவங்களைச் செய்து கொள்கிறார்கள்.

சரி, நீ சொல்கிறபடியே பார்ப்போம். இன்று ஆட்சி எல்லாம் ஓட்டுப்போடும் மக்களின் கைகளைப் பொறுத்தது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் ஓட்டுப் போடும்போது தங்களைப்பற்றியாவது தமிழ்நாட்டைப் பற்றியாவது கவலைப்படுகிறார்களா? அவர்கள் கவலைப் படாத நாடும் மொழியும் யாருடைய வல்லமையை நம்பி வாழ முடியும்? வறுமையால் வாடும் அறிஞர் சிலருடைய துணை மட்டும் போதுமா?

நான் சொல்கிறபடியும் கொஞ்சம் பார். களிமண் பிசைகிறவர்களின் கைகளாவது நாட்டையும் மொழியை

யும் பற்றிக் கவலைப்படுவது உண்டா? அவர்களை மாற்று வதற்காக, அல்லது அவர்களுடைய மனத்தில் நல்லெண் ணம் ஏற்படுவதற்காக, நீயும் நானும் ஏதாவது செய் தோமா? ஒன்றும் செய்யாமல், தமிழ்நாடும் தமிழரும் வாழ்ந்துவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டு காலம் கழிப் பது குற்றம் அல்லவா? மறைந்துபோன அந்த யாழைப் பற்றிப் பழங்காலத்துப் பாணரும் விறலியும் பொருநரும் கூத்தரும் நம்மைப்போல்தான் ஏமாந்த எண்ணம் எண்ணிக்கொண்டு, நல்லவர்களாக வாழ்ந்திருக்கவேண் டும். அந்த யாழின் அருமை பெருமைகளைமட்டும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை வாழவைக்கும் வல்லமை பற்றி அவர்கள் எண்ணத் தவறினர்கள். அதனல்தான் அந்த அருமையான கருவி அழிந்தது. அதை நினைத்துப் பார்க்கவும் ஒரு விபுலாநந்தர் தேவை யாகிவிட்டார்.

தம்பி! மேடையில் முழங்குவதைக் கொஞ்ச காலம் நிறுத்திவைத்தாலாவது, இதை எண்ணிப்பார்க்க ஒரு வாய்ப்பு உண்டாகும் என்று எனக்குச் சில வேளைகளில் தோன்றுகிறது. இது பைத்தியக்கார எண்ணமாக உன் போன்ற இளைஞர்களுக்குத் தோன்றலாம். ஆனல் அனுபவத்தால் சொல்கிறேன்; மேடை மகிழ்ச்சி நமக்குக் கடமை மறதியை உண்டாக்குகிறது. சிறந்த பேச்சு, நல்ல கைத்தட்டு இரண்டும் சேர்ந்தால் உணர்ச்சித் தணிவு, அடுத்த நிலையாகப் பழைய பிற்போக்கு வாழ்வு—இவைதான் இதுவரையிலும் கண்டவை. நம்மை எண்ணித்தான் திருவள்ளுவர் சொன்னரோ என்னவோ தெரியவில்லை. நமக்காகவே சொன்னதுபோல் உள்ளது அந்தக் குறள். நம்மைப் பற்றி நாமே மகிழ்ந்து அந்த மகிழ்ச்சியில் மயங்கி யிருக்கும்போது கடமையை புறக் கணித்துக் கெட்டழிந்தவர்களை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை சொன்னது எவ்வளவு பொருத்தம்! மேடைப் பேச்சைக் கேட்டுக் கைதட்டுவோரைக் காணும்போதெல்லாம் "இகழ்ச்சியிற்

கெட்டாரை உள்ளுக" என்ற அந்தக் குறள் என் நினைவுக்கு வந்துவிடுகிறது, என்னை அறியாமல்.

தம்பி! இன்றைய உலகம் வல்லமை மிகுந்த மாமியார் போல் உள்ளது. நம் அருமைத் தமிழகம் மிக நல்ல மருமகளாக உள்ளது. ஆனால் தற்கொலையோ மன வேதனையோ எதிரே வந்து நிற்காதவாறு காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. என் கருத்தில் எந்தப் பகுதியாவது உனக்குத் தெளிவில்லாமல் இருந் தால் அதைக் குறித்து எழுது; தெளிவுபடுத்துவேன். ஏதாவது உனக்கு உடன்பாடு இல்லாமல் கருத்து வேறு பாடாக இருந்தால் எண்ணிப்பார்; அல்லது விட்டுவிடு. நான் என்ன செய்வேன்? நீ எவ்வளவு உண்மையாக உணர்கிருயோ, அவ்வளவு உண்மையாகவே நானும் உணர்கிறேன். இந்தத் தமிழகத்தில் நாம் இருவராவது ஒன்றுபட முடியாதா, பார்ப்போம்.

உன் அன்புள்ள

வளவன்.

சொற்பொருள் :

எழில் - அழகு; இது 'தம்பி'யின் பெயர். வல்லமை - திறமை. இன்னல் - துன்பம். வான் - ஆகாயம். போற்றி - பாதுகாத்து. நல்கி னோமா - தந்தோமா. இசை - சங்கீதம். விபுலாநந்தர் - 'யாழ்நூல்' என்னும் நூலை இயற்றிய தமிழறிஞர்.

கேள்விகள் :

1. வளவனுக்கும் எழிலுக்கும் சில கருத்து வேறுபாடுகள் இருப் பதற்குக் காரணங்கள் யாவை?
2. 'நல்லவனுக இருந்தால் மட்டும் போதாது': விளக்குக.
3. இயற்கையிலிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய சிறந்த பாடம் எது?
4. திருக்குறள் கூறும் கருத்துக்களின் தனிச் சிறப்பு என்ன?
5. யாழிசை ஏன் செல்வாக்கு இழந்தது?
6. மேடை மகிழ்ச்சி எவ்வாறு கடமை மறதியை உண்டாக்கு கிறது?
7. 'இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை உள்ளுக' என்னும் குறளின் பொருளை விளக்குக. அந்தக் குறள் 'வளவ'னுக்கு எப் பொழுது, ஏன், நினைவுக்கு வருகிறது?

6. தேவப்பிரியன் அசோகன்

(ஆங்கிலத்தில் ஜவாஹர்லால் நேரு
எழுதியதின் தமிழாக்கம் : திரு ஓ. வி. அளகேசன்)

அரசர்களையும் குறுநிலமன்னர்களையும் இழித்துக் கூற நான் அஞ்சுவதில்லை. புகழ்வதற்கும் வணக்கம் செலுத்துவதற்கும் உரியநிலை எதையும் நான் அவர்களிடம் காணமுடியவில்லை. ஆனால், அரசனாகவும் சக்கரவர்த்தியாகவும் இருந்தும் உண்மையில் பெரியவனாகவும் புகழுக்கு உரியவனாகவும் விளங்கிய ஒருவனைப்பற்றியே இப்போது நாம் பேசப்போகிறோம். அவன்தான் அசோகன்; சந்திரகுப்த மௌரியனுடைய பேரன். எச். ஜி. வெல்ஸ் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் தம்முடைய 'சரித்திரவிசேடன்' என்னும் நூலில் அசோகரைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "சரித்திரத்தில் பல்லாயிரக் கணக்கில் மண்டிக்கிடக்கும் ராஜமார்த்தாண்ட, ராஜ கெம்பீர, ராஜகோலாகல ராஜ ராஜர்களின் பெயர்களுக்கிடையே அசோகனின் பெயர் ஒப்பற்ற தனிப்பெருமையுடன் ஒரு நட்சத்திரம்போல ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிறது. வோல்காவிலிருந்து ஜப்பான்வரையில் அவனுடைய பெயர் இன்றும் சிறப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. சீனாவிலும், திபெத்திலும், அவனுடைய கொள்கையை விட்டுவிட்ட இந்தியாவிலுங் கூட அவனுடைய பெருமைவழிவழியாகப் பாராட்டப்பட்டு வருகிறது. இன்று கான்ஸ்டன்டைன், சார்லமேன் ஆகியவர்களுடைய பெயர்களைக் கேள்வி வாயிலாக அறிந்திருப்பவர்களைவிடப் பெரும்பாலான மக்கள் அசோகனைப் போற்றி வருகிறார்கள்."

இவர் அசோகனை வானளாவப் புகழ்ந்திருக்கிறார் என்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால், அவ்வளவும் தகும். இந்தியசரித்திர[illegible]ன் இப்பகுதியை எண்ணுந்தோறும்

எந்த இந்தியனும் பேரின்பம் கொள்வான் என்பதில் ஐயமில்லை.

கிறிஸ்து சகாப்தம் தொடங்குவதற்குச் சற்றேறக் குறைய 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சந்திரகுப்தன் இறந்துவிட்டான். அவனுக்குப்பின் அவனுடைய மகன் பிந்துசாரன் பட்டத்துக்கு வந்து 25 ஆண்டுகள் அரசு புரிந்தான். அவனுடைய ஆட்சியில் அமைதி நிலவி யிருந்தது. கிரேக்க உலகத்தோடு ஏற்பட்ட தொடர்புகள் அற்றுப்போகாமல் அவன் காப்பாற்றி வந்தான். எகிப்தின் அரசனுகிய தாலமியின் தூதனும், மேற்கு ஆசியாவை ஆண்டுவந்த செலூகஸின் மகன் ஆன்டியோகஸ் அனுப்பிய தூதனும் அவனுடைய அரச சபையில் வந் திருந்தார்கள். வெளிநாடுகளோடு வியாபாரம் நடந்து வந்தது. இந்தியாவிலிருந்து சென்ற அவுரியைக் கொண்டு எகிப்து நாட்டார் தங்கள் துணிகளுக்குச் சாயம் தோய்த் தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் தைலப் பதமிட்ட சவங்களை இந்திய 'மஸ்லின்' துணிகளில் சுற்றி வைத்தார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. பீகாரில் சில பழங் காலத்துச் சின்னங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து மௌரியர் காலத்துக்கு முன்பே அங்குக் கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறது.

சந்திரகுப்தன் அரசவையிலே வந்திருந்த கிரேக்க தூதராகிய மெகஸ்தனிஸ் என்பவர் இந்தியர்கள் அழகை யும் அலங்கார ஆடை அணிகலன்களையும் விரும்பிப் போற்றி வந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் உயரத்தை மிகுதியாக்கிக் காட்டுவதற்காக ஒருவகைப் 'பாதரட் சையை' அணிந்து வந்தார்கள் என்றும் கூறுகிருர். இதைக்கேட்க நீ ஆச்சரியப்படுவாய். ஆகவே, உயர்ந்த குதிகால்கள் கொண்ட பாதரட்சைகள் தற்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை என்று சொ[illegible]வதற்கில்லை.

பிந்துசாரனுக்குப்பின் கி. பி. 26[illegible]ம் ஆண்டில் அசோகன் அரியணை ஏறினுன். வ[illegible]தியா முழுவதை

யும் மத்திய இந்தியாவையும் தன்கீழ்க்கொண்டு மத்திய ஆசியாவரையில் பரவியிருந்த பெரிய சாம்ராச்சியத்திற்கு அவன் தலைவன் ஆனான். தெற்கிலும் தென்கிழக்கிலும் தன் சாம்ராச்சியத்துக்குள் அடங்காமலிருந்த வேறு பல நாடுகளையும் வென்று சேர்க்கக் கருதியே, அவன் தான் பட்டத்துக்கு வந்த ஒன்பதாம் ஆண்டில் கலிங்கத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். மகாநதி, கோதாவரி, கிருஷ்ணா ஆகிய நதிகளுக்கிடையே இந்தியாவின் கீழ்க் கரையில் இருப்பது கலிங்கநாடு. கலிங்கர்கள் வீரத்துடன் போரிட்டார்கள்; ஆனால் அவர்களில் பெரும்பாலோர் போர்க்களத்திலே மடிந்து போனதால் தோற்று விட்டார்கள். இந்தப் போரும் அதனால் விளைந்த கொலையும் அசோகன் மனத்தைப் பெரிதும் வாட்டின. போரையும் அதன் விளைவுகளையும் அவன் வெறுத்தான். இனிமேல் போர் என்பதே கூடாது என்பது அவனுக்குத் தோன்றி விட்டது. தென்கோடியில் சிறுபகுதி நீங்கலாக இந்தியா முழுவதும் அவன் ஆளுகையில் இருந்தது. அதையும் வென்று சேர்த்துக்கொள்வது அவனுக்கு மிக எளிதான தொருசெயலே. ஆயினும், அவன் அவ்வாறு செய்ய வில்லை. "சரித்திரத்தில், வெற்றிக்குப் பின் போர்த் தொழிலை விட்டொழித்த அரசன் அசோகன் ஒருவனே," என்று ஆசிரியர் எச். ஜி. வெல்ஸ் கூறுகிறார்.

நமது நல்வினையின் பயனாக அசோகன் தன் எண்ணங் களையும் செயல்களையும் தன் சொந்த வாய்மொழிகளி லேயே எழுதி வைத்திருக்கின்றான். தன்னுடைய குடி மக்களும் பின்தலைமுறையார்களுங்கூடக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று அவன் பல கட்டளைகளைக் கல்லிலும் செம்பிலும் செதுக்கிவைத்துச் சென்றான். அலகாபாத் கோட்டையிலும் அத்தகைய அசோகன் தூண் ஒன்று இருப்பது உனக்குத் தெரியும். நமது மாகாணத்தில் அதைப்போல இன்[illegible]னும் பல தூண்கள் இருக்கின்றன.

போரினாலு[illegible] வெற்றியினாலும் விளைகின்ற கொடிய கொலைத் தெ[illegible] கொண்டு அவன் அச்சமும் நடுக்க

மும் இரக்கமும் எய்தியதை இந்தக் கட்டளைகளிலே அசோகன் தெரிவித்திருக்கிறான். ஒருவன் தன்மனத்தைப் புலன்வழி செல்லாமல் அடக்குவதும் தருமத்தினால் பிறர் உள்ளங்களைக் கவர்வதுமே உண்மையான வெற்றியாம் என்று அவன் கூறுகிறான். இந்தக் கட்டளைகள் சில வற்றைக் கீழே தருகிறேன். அவற்றைக்கண்டு நீ இறும் பூது எய்துவதோடு அசோகனைப் பற்றியும் இன்னும் நன்றாக அறிவாய்.

"மாட்சிமை பொருந்திய பிரியதரிசி மகாராஜா அவர் கள் அரியணையேறி எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கலிங்கம் போரிலே வெல்லப்பட்டது. அந்தப் போரில் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்கள் ஒன்றரை இலட்சம் பேர்கள். கொல்லப்பட்டவர்கள் ஒரு இலட்சம் பேர்கள். இறந்து போனவர்கள் இதைப்போல் பலமடங்கு பேர்கள்."

"கலிங்கம் அசோகனின் பேரரசில் சேர்க்கப்பட்ட வுடனே பிரியதரிசி மகாராஜாவுக்கு ஜீவகாருண்ய தருமத்தினிடத்து அன்பும் அதைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்னும் எண்ணமும் பிறந்து அத்தருமத்தைப் பிறரும் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்த ஆரம் பித்தார். கலிங்கத்தின்மீது வெற்றிகொண்டதற்காக அவர் கழிபேரிரக்கம் கொண்டார். ஏனெனில், இதற்கு முன் வெல்லப்படாத ஒரு நாட்டை வெல்வதிலே கொலையும், மரணமும், மக்களைச் சிறைபிடித்தலும் அடங்கியிருக் கின்றன. இதைக்கண்டு பேரரசர் அடைந்த துயரத்துக்கு அளவேயில்லை."

... ...

"மேலும், யாராவது ஒருவன் பிரியதரிசி மகாராஜா வுக்குத் தீங்கிழைத்தால் அதையும் அவர் இயன்ற வரையில் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தமது ஆளுகைக்குட்டப்பட்ட காடுகளில் வாழும் இனத்தாரிடத் துங்கூட அவர் அன்பும் அருளும் [illegible] அவர்களையும் நல்வழியிலே நடக்குமாறு செய்ய [illegible]வண்டுமென்று விரும்புகிறார். அவ்வாறு செய்யாவி[illegible] அவர் அதற்

காக மிகவும் வருந்துவார். ஏனெனில், உயிருள்ளன யாவும் பாதுகாவலும், தன்னடக்கமும், மன அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் பொருந்தி வாழ வேண்டுமென்பது அவருடைய அவா.''

மக்களுடைய உள்ளங்களை அருளொழுக்கத்தினால்—ஜீவகாருண்ணிய தருமத்தினால்—வெல்வதே உண்மையான வெற்றி என்று அசோகன் மேலும் கூறுகிறான். இத்தகைய உண்மையான வெற்றிகளைத் தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் மட்டுமின்றித் தொலைவிலுள்ள வேறு பல நாடுகளிலும் அவன் ஏற்கனவே அடைந்துவிட்டான்.

இந்தக் கட்டளைகளில் தருமம் என்று அடிக்கடி குறிப்பிடப் பெறுவது பௌத்த தருமமே யாகும். அசோகன் பௌத்த சமயத்திலே தீவிரமான பற்றுதல் உள்ளவனாகிப் பௌத்த தருமத்தைப் பரவச் செய்வதற்கும் தன்னாலியன்றனயாவும் செய்தான். ஆனால், அவன் வற்புறுத்தி ஒன்றும் செய்யவில்லை. மக்களுடைய இதயங்களை அன்பினால் வசப்படுத்தி அவன் அவர்களைப் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவுமாறு செய்தான். அசோகனைப் போலப் புறச் சமயப் பகைமையற்ற சமயவாதிகளைக் காண்பது அருமை. தங்களுடைய சமயத்துக்கு மற்றவர்களை மாற்றும்பொருட்டு அவர்கள் பயமுறுத்துதல், பலாத்காரம், வஞ்சகம் முதலிய எதையும் பயன்படுத்தப் பின்வாங்குவதில்லை. சரித்திரத்தில் எங்குப் பார்த்தாலும் சமயக் கொடுமைகளும் சமயப் போர்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. சமயத்தின் பேராலும் கடவுளின் பேராலும் இரத்தம் சிந்தப்பட்ட அளவுக்கு வேறு எதன் பேராலும் இரத்தம் சிந்தப்படவில்லை என்றும் துணிந்து சொல்லலாம். ஆகவே, இந்தியாவின் அரும்பெரும் புதல்வனும், பெரிய சாம்ராஜ்யத்துக்குத் தலைவனும், தீவிர சமய உணர்ச்சி கொண்டவனுட[illegible] அசோகன், தன்னுடைய கொள்கைகளுக்குப் பிற[illegible]ம்முறையில் மாற்ற முயன்றான் என்பது இங்[illegible]வுறுதற்குரியது. கத்தியைக் காட்டி

ஒருவன் மீது சமயத்தையும் நம்பிக்கையையும் திணிக்கலாம் என்று எண்ணும் மடமை நமக்கு மிகவும் வியப்பை உண்டாக்குகிறது.

ஆகவே, தேவப்பிரியனான அசோகன் மேற்கே ஆசியாவிலும், ஐரோப்பாவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும் உள்ள நாடுகளுக்குத் தன்னுடைய தூதர்களையும் தரும மகாமாத்திரர்கள் என்று கூறப்பட்ட சமய ஆசிரியர்களையும் அனுப்பினான். அவன் தன்னுடன் பிறந்த சகோதரன் மகேந்திரனையும் சகோதரி சங்கமித்திரையையும் இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்ததும், அவர்கள் கயையிலிருந்து தூய்மைபொருந்திய போதிமரத்தின் கிளை ஒன்றைத் தங்களுடன் எடுத்துச் சென்றதும் உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? இந்த மரம் அவர்கள் கொண்டு வந்த அந்தப் பழைய கிளையினின்றும் வளர்ந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்தியாவில் பௌத்த சமயம் விரைவில் பரவியது. வாய்மொழியாகத் தோத்திரங்கள் சொல்லுவதும், வழிபாடுகளும் சடங்குகளும் செய்வதும் தருமம் அல்லவென்றும், நற்செயல்கள்புரிந்து சமுதாயத்தை உயர் நிலைக்குக் கொண்டுவருவதே தருமம் என்றும் அசோகன் கருதியதால், நாடெங்கும் சாலைகளும், சோலைகளும், குளங்களும், மருத்துவமனைகளும் ஏற்படலாயின. பெண்கள் கல்வி கற்கவேண்டித் தனியாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. நான்கு பெரிய கலாசாலைப் பட்டணங்கள் தோன்றின. அவை வடகோடியில் பெஷாவருக்கருகில் உள்ள தக்ஷசீலம், மட்ரா என்று ஆங்கிலேயரால் திரித்துக் கூறப்படுகிற வடமதுரை, மத்திய இந்தியாவில் உள்ள உஜ்ஜயினி, பீகாரில் பாட்னாவுக்கருகில் உள்ள நாளந்தா என்பன. இவ்விடங்களுக்கு இந்தியர்களேயன்றி, சீ[illegible]விலிருந்து மேற்கு ஆசியா வரையில் உள்ள தூர[illegible]டுகளிலுள்ளவர்களும் மாணாக்கர்களாக வந்து [illegible]னர். இவர்கள் தத்தம் வீடுகளுக்குத் திரும்பிய[illegible] தங்களுடன்

புத்தரின் அறவுரைகளையும் கொண்டு சென்றார்கள், நாடெங்கும் விகாரங்கள் என்னும் பெயருடைய பெரிய மடங்கள் தோன்றின. பாட்னா என்னும் பாடலிபுத்திரத்துக்கருகில் இந்த விகாரங்கள் மிகவும் அதிகமாயிருந்தபடியால் அந்த மாகாணம் முழுவதுக்கும் விகார் என்பது பெயராயிற்று. விகார் என்பது திரிந்து இப்போது பீகார் என்று வழங்குகிறது. ஆனால் வழக்கம்போல இம்மடங்கள் விரைவில் அருள் வணக்கத்தையும் தூய சிந்தையையும் உய்க்கும் வன்மை இழந்து வெறும் வழிபாடுகள் மட்டும் முறையாக நடக்கும் இடங்களாய் மாறின.

சொற்பொருள் :

கான்ஸ்டன்டைன் ரோமானியப் பேரரசர்; இவர் பெயரால்தான் பைசான்டியம் என்னும் நகரம் கான்ஸ்டான்டிநோபில் என்னும் பெயர் பெற்றது. சார்லமேன் - கிறிஸ்துவ சமயத்தைப் பரப்பிய பிரெஞ்சுப் பேரரசர்களில் ஒருவர். இறும்பூது - அதிசயம்.

கேள்விகள் :

1. அசோகனைப் பற்றி எச். ஜி. வெல்ஸ் ஆசிரியர் கூறியது என்ன ?
2. அசோகனை எச். ஜி. வெல்ஸ் வானளாவப் புகழ்ந்திருப்பது முற்றிலும் பொருந்துவது என்று எவ்வாறு கூறலாம் ?
3. அசோகர் பிற நாடுகளோடு எத்தகைய தொடர்பு வைத்திருந்தார் ?
4. அசோகர் பௌத்தத்தை மற்ற நாடுகளுக்கு எங்ஙனம் பரப்பினார் ?
5. அசோகர் தமது கட்டளைகளில் எடுத்துக் கூறும் தருமம் யாது ?
6. கலிங்கப் போரைப் பற்றி அசோகர் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து நாம் அறிபவை யாவை ?

7. குமணன்

(ஒரு நாடகம்)

(புலவர் 'அரசு' இயற்றியது)

1

[இடம் : முதிரமலைச்சாரலிலுள்ள வேனில் விடுதியில் ஒரு கூடம்.
காலம் : மாலை]

(இளங்குமணன் உலாவுகிறான். அழகுநம்பி அமர்ந்திருக்கிறான்.)

இளங் : ஒரு பூங்கொத்திலே இரண்டு மலர்கள்! ஒன்றை மக்கள் விரும்புகிறார்கள்; வண்டுகள் வட்டமிடுகின்றன. மற்றொன்றை மக்களும் விரும்பிலர்; வண்டுகளும் நாடவில்லை. அதாவது மணமுமில்லை! தேனுமில்லை. இதனைக் கேட்டதாவது உண்டோ நீ!

அழகு : அது இயற்கையில்லையே.

இளங் : ஒரு புலிக்கு இரண்டு குட்டிகள். ஒன்றுக்கு மட்டும் நகங்களும் பற்களும் வேட்டையாடுந் திறமையும் உண்டு. மற்றொன்றுக்கு ஒன்றுமேயில்லை. இஃ தாவது உண்டா?

அழகு : ஒருபோதும் இம்முறுதலை இல்லை.

இளங் : இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு விளக்குகளை ஏந்துகிறோம்; ஒன்றுமட்டும் ஒளி வீசுகிறது; [illegible]றுக்கு அத் திறமையே இல்[illegible].

அழகு : ஏன் இப்படி வி[illegible]கள்?

இளங் : மக்களிலுங்கூட அரசகுடும்பந் தவிர மற்றைய குடும்பங்களிலே பிறக்கும் பிள்ளைகளில் உரிமை வேறுபாடு உண்டோ? ஏன் இந்த அரச மரபிலே மட்டும் இவ்வேறுபாடு? மூத்தவன் அரசாள்வது; இளையவன் ஏமாந்து போவது ஏன்?

அழகு : (புன்முறுவலுடன்) இதற்குத் தானு இந்த உவமைகள்? அரசகுடும்பத்தின் இயற்கை அப்படி! மரபு அது!

இளங் : (வெறுப்புடன்) என் உள்ளத்திலே வெறுப்புக்கனல்! உன் இதழ்களிலே புன்முறுவலா? (நின்று) மரபு என்கிருயே; மரபு முறையை ஏற்படுத்தி யவர் யார்? (உலாவுகிருன்.)

அழகு : மக்களே ஏற்படுத்தினுர்கள்.

இளங் : மக்களாவது? அரசனே ஒழுக்கம் வகிப்பவன். ஆகவே, எவனுவது அரசகுடும்ப மூத்த மகன் ஒருவன் இந்த இழி வழக்கை ஏற்படுத்தியிருப்பான். அதனுல், நான் எந்தச் செல்வாக்கு மின்றி நாற்புறம் மதில்களாலேதடை யுற்றிருக்கிறேன்! ஒருநாள் முன்ன தாகப் பிறந்தாலும் போதும்! அவன் அறிவீனனுயும் வலிமையற்றவனுயு மிருந்தாலும் அரசன்!

அழகு : ஆரிய அரசர்களின் வழக்கமும் அது தானே. கௌரவ மரபிலே திரு ...ட்டிரன் குருடனுக இருந்தும் ...ர! அவன் தம்பி அவனே ...பணையிலே அமர்த்திவிட்டுத்தான்

ஏவலனாக இருந்து நாட்டை நடத்தினான்.

இளங் : ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய் ? (நின்று) கைகேயி அவ்வழக்கத்தை முறித்தெறியவில்லையா ? இராமனுக்குக் கிடைத்த அரசைப் பரதனுக்குக் கொடுக்க வழிசெய்தனளே.

அழகு : ஆனால், அதைப் பரதன் ஒத்துக் கொள்ளவில்லையே. அண்ணனையே அரசனாக்கித் தான் பிரதிநிதியாகத் தானே ஆண்டான் ? மேலும் பதினான்காண்டுகளே ஆண்டான். இராமனும் அந்தக் காலம் வரை காட்டிலே அலைந்தான்.

இளங் : (வெறுப்புடன்) எல்லாம் பின் பிறந்தவர்களின் கோழைத்தனத்தாலே விளைந்தது ! பின்பிறந்த இளங்கோவடிகளுக்கு அரசாளும் நல்லூழ் இருக்கிறதென்று கணிகூறினான் என்பதை அறிவாயே ! அந்தக் கோழையும் அப்போதே துறவியாய் விட்டார். முயன்றால் அரசராகியிருக்கலாம்.

அழகு : இருக்கலாம்.

இளங் : இருக்கலாமென்பதென்ன ? அது தானே நடக்கவேண்டியது. நாம் முயன்று அந்த முறையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். மக்கள் அமைத்ததை மக்களே [illegible]யும்.

அழகு : அது உங்கள் ஒ[illegible]ல மட்டும் இயல்வதா ?

இளங் : (நின்று) உண்மை. என்னாலேமட்டும் எப்படி இயலும்? எல்லாத் தம்பியர் களும் ஒத்துவருவார்களா?

அழகு : மேலும், பொதுமக்கள் உங்கள் சார் பிலே உழைப்பார்களா?

இளங் : (இருக்கையிலே அமர்ந்து) ஆம்! அவர்களும் வரமாட்டார்கள். போரிடுவ தாயினும் படைகளெல்லாம் அவர்கள் சார்பிலேயே உள்ளன. (தலையிலே கையை வைத்துக்கொண்டு சிந்தனை யுடன்) வேறு வழியில்லையா?

அழகு : நேர்வழி கிடையாது.

இளங் : (சோர்வுடன்) ஆம். நேர்வழி கிடை யாது. ஆனால் என் அரசாட்சிக்காதல் வீணாவதா? (சீற்றத்துடன்) மேலும், கண்முன்னே நடக்கும் கருத்துக் கொவ்வாக் காட்சிகளைக் கண்டு முட வனைப்போல முடங்கிக் கிடப்பதா?

அழகு : ஒவ்வாக் காட்சி எது?

இளங் : கொடை கொடை யென்று கூட்டங் கூட்டிப் புலவர்களைக் கொழுக்க வைப்பதைத்தான் கூறுகிறேன். இந்த வள்ளல்களில்லாவிட்டால், அந்த வறிய புலவன் பெரியபுரவலனான இளவெளி மானை இகழ்ந்துரைப்பானா? பொருளை உழைத்துழைத்துக் கொடுப்போர் உண்ணவும் உடுக்கவும் இடர்ப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள். அப்பொருளைச் சிறிதும் [illegible]ழைப்பின் அருமையறியாதோர் வாரி [illegible] வழங்கி வள்ளல்களெனப் பெய [illegible]க்கிறார்கள். அவர்களைப் புகழ்ந்து [illegible]வதனாலே புலவர்களாய்விட்ட

புல்லர்கள் அப்பொருளைப் பெற்று, அழகாக உடுத்தி உண்டு அமைகிறார்கள். என்னே இழிசெயல்!

அழகு: இறைவன் இறையென்ற போர்வையாலே ஏழைகளின் உழைப்புப் பொருள்களை எடுத்துக் கொள்கிறான். புலவன் கொடையென்ற நெறியிலே தடையின்றிச் சென்று, பொருளை வாங்கி, வயிற்றை நிரப்புகிறான். இது தான் உலகியல்!

இளங்: எப்படியாவது இதனைத் தடுக்க வேண்டும், நம்பி! ஏதாவதுவழி-நேர் வழியில்லாவிட்டாலும்—கூறு.

அழகு: (அன்புடன்) என்னிடம் அவ் வேலையை விடுங்கள்.

இளங்: (மகிழ்வுடன்) நீதான் செய்யவேண்டும். ஏதாவது வழியுண்டா?

அழகு: எத்தனையோ வழிகள்! "வருந்தும் உயிர் ஒன்பான் வாயில் உடம்பில்-பொருந்துதல்தானே புதுமை?" தங்களுக்கேன் அந்தக் கவலை, தங்கள் உள்ளம் அசைந்தால் உடனே அசையும் அவ்வள்ளலின் உயிர்! என் பொறுப்பு அது.

இளங்: உன்பொறுப்பா? (நடுங்குகிறான்.)

அழகு: (நகைத்து) ஏன் இப்படி நடுங்குகிறீர்கள்? பின்பிறந்த குறையா? தம்பிகளெல்லோருமே கோழைகளா?

இளங்: ஏனோ என் உள் [illegible] றுகிறது!

அழகு: (வாட்டத்துட [illegible] யானால் அடிமையாகவே அ [illegible] டுக் கிடக்க

TB
031 (8)
N61

வேண்டியதுதான். அரசாட்சிக்காதலை அகற்றியெடுத் தெறிந்து விடுங்கள்.

இளங் : (எழுந்து) ஒருபோதும் அமைந்திரேன்! நம்பி, நீ விரும்பியபடியே உரிமை தருகிறேன். வள்ளலை எப்படியாவது வானுட்டுக்கனுப்பிவிடு.

அழகு : நன்று அப்படி வாருங்கள் வழிக்கு. (மகிழ்வுடன்) இன்றே இளங்குமணர் பிறந்த நாள்! ஒழிக வள்ளல்களின் ஆட்சி!

87959

2

[இடம் : குமணர் அரண்மனையில் ஓர் கூடம்.
காலம் : முன்னிரவு.

குமணர் ஓரழகிய பொற்பீடத்திலே அமர்ந்திருக்கிருர். அமைச்சர் முடிநாகராயர் எதிரிலே நடுக்கத்துடன் நிற்கிருர்.]

குமணர் : (புன்முறுவலுடன்) ஏன் இப்படி நடுங்குகிறீர்? மலைகலங்கினுலும் மனம் கலங்கலாமோ? அமைதியாய்க் கேளுங்கள். அப்படி அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். கலக்கத்திலே, கூறவேண்டியதைக் கோட்டைவிடாதீர்கள்.

முடி : (வாய்குழற) ஆம்! ஆம்! நாம்... நாம்... கோட்டை விடக்கூடாது தான். (அமர்கிருர்.)

குமணர் : (அமைதியுடன்) பகைவர் முற்றுகையா நேர்ந்தது?

முடி : அப்படியிருந்தாலும் அச்சமில்லையே!

குமணர் : [illegible]வாறு நேர்ந்தால்தானே கோட்டை [illegible]வேண்டும்? அதைவிட நாட்டிற்கு [illegible]ச்சம் ஏது?

முடி : (தயக்கத்துடன்) எப்படிக் கூறுவேன்? நன்மையைத் தரும் நீரும் நிழலும் ஒவ்வாத நிலையை அடைந்து தீமை செய்வதைப் போல, நேர்ந்துள்ளது, 'எட்பிளவு அன்ன சிறு உட்பகை'.

குமணர் : (புன்முறுவலுடன்) உட்பகையா? நம் ஆட்சியிலா?

முடி : ஆம் அரசே! தாங்கள் புன்முறுவல் செய்வது வியப்பாயிருக்கிறது. நாட்டின் நலன் - தமிழின் உயிர் ஆகிய தங்கள் ஆட்சி அழியச் சூழ்ச்சி நடக்கிறதே!

குமணர் : எள்ளின் பிளவு அன்ன சிறியது என்று தானே கூறினீர்? அதற்கும் அஞ்ச வேண்டுமா? மூட்டைப்பூச்சிக்கு அஞ்சியோ வீட்டைப் பிரிப்பார்?

முடி : (வியப்புடன்) என்ன கூறுகிறீர்கள்? "எட்பிளவு அன்ன சிறுமைத்தே ஆயினும்-உட்பகை உள்ளதாம் கேடு" என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியை நோக்கினீர்களா? மூட்டைப் பூச்சியை நசுக்காமல் விட்டால் அயர்ந்து உறங்கல் ஆகுமா?

குமணர் : (புன்முறுவலுடன்) இவ்வளவு நீர் வற்புறுத்திக் கூறும்போது புறக்கணித்தல் இயலாது. சூழ்ச்சியாளர் யார்?

முடி : (அச்சத்துடன்) தங்கள் தம்பியே.

குமணர் : (வியப்புடன்) என்ன? என் தம்பியா? என்ன சூழ்ச்சி[illegible]

முடி : தங்கள் தம்பியே[illegible]க் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்கி[illegible]ாக

குமணர் : (புன்முறுவலுடன்) என்னைக் கொல்லவா சூழ்ச்சி செய்கிருன் ? நன்று! அவனுக்கு உரிமையிருக்கிறது ! படையுண்டா ? துணையுண்டா ?

முடி : (வியப்புடன்) அவரும் அழகு நம்பியுமே! வேறுயாரும் இல்லை. தங்களை, திடீரென்று இறந்ததாகப் பிறர் நம்பும் வண்ணம் சூழ்ச்சியுடன் கொல்லமுடிவு செய்தனர் இன்று மாலை !

குமணர் : நன்று, நீர் எவ்வாறறிவீர் ?

முடி : இன்றுமாலை வேனில் விடுதியிலே தனியேயிருந்து ஆராய்ந்து முடிவு செய்தனர். அடியேன் பக்கத்தறையில் மறைந்து நின்று கேட்டேன்.

குமணர் : (சிந்தனையுடன்) இப்போது அவர்கள் எங்கே ?

முடி : அழகு நம்பியின் அரண்மனையிலுள்ளனர்.

குமணர் : இதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறீர் ?

முடி : அவர்களைச் சிறைப்படுத்தத் தங்கள் ஆணைவேண்டும்.

குமணர் : அவர்களை யென்ருல் யாரை ?

முடி : அழகு நம்பியையும் தங்கள் தம்பியையும்.

குமணர் : [illegible] முறுவலுடன்) என் தம்பியைச் [illegible] றைப்படுத்துவதும் என்னைச் சிறைப் [illegible] துவதும் ஒன்றே. கண்ணைக் குத்த

வருகிறதென்று விரலை வெட்டுவார்களா?

முடி : (திடுக்கிட்டு) மன்னிக்கவேண்டும். அரசே! தங்கட்குத் தெரியாததில்லை. அரசர்க்குக் கேடு சூழ்வார் யாவராயினும் ஒறுத்தற்குரியாரே.

குமணர் : உண்மையே. ஆயினும் அவன் ஏன் என்னைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்கிறனென்றறியாமல் எப்படிச் சிறைப் படுத்துவது? அது அரசியற் குற்றமாக இன்றி அண்ணன் தம்பி முறையிலே இருந்தால் என்ன செய்வீர்?

முடி : அரசுரிமை பெறவே இம்முடிவுக்கு வந்துளார். எனினும்.......

குமணர் : எனினும் என்பதே வேண்டாம். இது அரசியற் குற்றமா?

முடி : ஆம் அரசே! அரசர் வேறு, நாடு வேறு அல்ல. அரசருக்குச் செய்யும் தீமை நாட்டையும் பற்றும்.

குமணர் : வேருேரரசன் என்னை வென்று நாட்டைக் கைப்பற்றுகிருன் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அது நாட்டிற்குக் கெடுதியா?

முடி : ஆம் அரசே! போர் நடந்தால் நாட்டிற்கும் இடையூறுதானே? தங்களரசரை எதிரியுடன் சண்டையிடத் தனியே விட்டுவிட்டுக் குடிகள் இருப்பார்களோ?

குமணர் : போரிடும் வரை [illegible] இடையூறு. மறுபடி இல்லை[illegible]! நான் இதைப் பற்றிச்[illegible] செய்து

வைகறையிலே அறிவிக்கிறேன். (புன் முறுவலுடன்) இன்றைய இரவிலேயே அப்படி யொன்றும் நேராது என் ஆருயிர்க்கு. நீர் உம் அரண்மனையிலே கவலையின்றித் துயிலலாம்.

முடி : (எழுந்து வணங்கி நின்று) நன்று! சென்றுவருகிறேன். அரசர்பெருமான் உயிர், இந்த நாட்டின் உயிரேயாகும். தங்கள் செயலின் ஒவ்வோரசைவும் இந்நாட்டின் நலத்திலேயே மிளிர் கிறது. (கண்கலங்க) ஆகையால்...

குமணர் : (அன்புடன்) கலங்காதீர்! சென்று வருவீராக! நாட்டின் நலமே என் நலன் என்பதை மறவேன். மேலும் உம் அன்பையும் கடமையுணர்வையும் ஒருபோதும் மறக்கமுடியாது.

முடி : (வணங்கி) நான் செய்த நல்வினை. (செல்கிருர்.)

குமணர் : (எழுந்து உலாவிக்கொண்டே) என் தம்பி என்னைக் கொல்ல விரும்பு கிருன். (நகைக்கிருர்.) திங்களிலே வெப்பம் உண்டாவதுண்டோ? நம் மரபிலே என்னை நேரிலே கண்டு கேட்டால் முழுமனத்துடன் நாட்டை யளிப்பேனே! பாரி தன் பகை யரசர்க்கே நாட்டையும் உயிரை யும் அளிக்கவில்லையா? என் தம்பி என்னைக் கொல்ல விரும்பினுற் கொன்று கொள்ளட்டும்! (உலாவு ...ர்.) இதற்காக அவனையோ அவன் ...வனையோ சிறைப்படுத்தினுல் நம் ...ம்பத்தின் உயிர்நாடி நைந்து நாற்ற

மெடுத்துவிடும்! அப்படியே அவன் கொல்லலாமென்று விட்டுவிட்டாலும் அதே நிலைதான்! குடிகள் அவனை வெறுப்பார்கள். அந்தோ! என்ன செய்யலாம்? சிறைப்படுத்துவதுந் தவறு! சூழ்ச்சியிலகப்படுவதுந் தவறு! (நின்று) ... மறைந்துவிட்டாலென்ன? ஆம். அதுதான் நன்று; அவனுக்கும் பாவமில்லை! நமக்கும் பழியில்லை. அரசபோகத்திலே வெறுப்புற்றுத் துறவு பூண்டதாக ஒரு முடங்கல் எழுதி வைத்துவிட்டு மறைந்துவிடுவோம்... என்னே ஊழ்வினையின் கோலம்! நடந்துகொண்டே யிருக்கும் போது இரண்டு காலும் முடமாயினாற் போலாயிற்று நம் வாழ்க்கை! (உலாவுகிறார்.) தமிழ்ப் புலவருடன் உரையாடுவதையும் தமிழினிமையைச் சுவைப்பதையும் எப்படி விடுவது? இறைவா! என்செய்தனை!

[அமர்ந்து ஒரு முடங்கல் எழுதுகிறார். சுருட்டித் தம் இலச்சினையிடுகிறார்; அப்படியே கட்டிலின்மேல் வைக்கிறார். மற்றொரு முடங்கல் எழுதுகிறார்; இலச்சினையிடுகிறார்.]

வாயிற்காவலா! (வாயிற் காவலன் வருகிறான்).

வாயிற் காவலன் : அரசர் வாழ்க!

குமணர் : இவ்வோலையை விடியற்காலையிலே அமைச்சரிடம் கொடு. எங்காவது விட்டுவிடப் போகிறாய்! போ.

வா. கா. : (வணங்கி) ஆ[illegible] அரசே! (செல்கிறான்.)

குமணர் : (தனக்குள்) உ[illegible] வாழ்க்கைத் துணைவிக்கும் [illegible]ற் செல்ல

நேர்ந்ததே! (மாறுவேடம் அணிந்து வெளியே வருகிறார். மெய்க்காவலன் பின்தொடர்கிறான். அதைத் தடுத்து விட்டுச் செல்கிறார்.)

சொற்பொருள் :

வேனில் விடுதி - கோடையில் இளைப்பாற்றிக்கொள்வதற்கு வெயில் மிகுதியாக இல்லாத இடம். கணி - சோதிடன். இடர் - துன்பம். புல்லர் - அற்பர்கள். வைகறை - விடியற்காலை. முடங்கல் - கடிதம்; சுருண்டிருப்பதால் முற்காலத்தில் அப்பெயர் பெற்றது. இலச்சினை - அடையாளம்.

கேள்விகள் :

1. இளங்குமணனும் அழகு நம்பியும் செய்த சூழ்ச்சி யாது ?
2. அமைச்சர் மன்னரிடம் அவர்கள் சூழ்ச்சியை எடுத்துரைத்ததை உங்கள் சொந்த வாக்கியங்களில் எழுதுக.
3. அமைச்சர் மன்னரை வேண்டியது யாது ?
4. அதற்கு மன்னர் விடுத்த விடை யாது ?
5. குமணர் மாறுவேடம் புனைந்து மறைந்துபோகத் தீர்மானித்தது ஏன் ?
6. "மூட்டைப்பூச்சிக்கு அஞ்சியோ வீட்டைப் பிரிப்பார்" என்று கூறிய சந்தர்ப்பத்தை விளக்குக.

8. பொதுநலத் திட்டங்கள்

[வித்துவான் ந. சுப்ரமண்யம், எம்.ஏ.]

நம் நாடு பல்லாயிர ஆண்டுகளாகவே கிராமங்கள் மிகுந்த நாடாகவும், உழவுத் தொழிலையே நம்பிப் பெரும் பான்மையோர் வாழும் நாடாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. இந்நாட்டில் ஏறத்தாழ ஐந்து இலட்சம் கிராமங்கள் உள்ளன. ஏராளமான மக்கள் கிராமங்களிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆதலால் இந்தியரின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் தாழ்ந்ததாகவே உள்ளது. மேற்கு ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய இடங்களில் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் மிகவும் உயர்ந்து வருவதற்குக் காரணம் அவை உழவுத் தொழில் ஒன்றையே நம்பியிராமல் கைத்தொழில் களிலும் முன்னேறியுள்ளன என்பதேயாம். அண்மை யில் பல்லாண்டுத் திட்டங்களை மேற்கொண்டு தனது கைத்தொழில்களை வளர்த்து வந்துள்ள சோவியத் யூனி யனும் வாழ்க்கைத்தரத்தில் உயர்ந்துள்ளது. அங் ஙனமே இந்தியாவிலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தவும் கைத்தொழில்களை மிகுவிக்கவேண்டும்; அன்றியும் விவசாயமும் வளர்ச்சியடையவேண்டும். விவ சாயத்திற்குத் தேவையான உழும் கலப்பை இயந்திரங் களையும், விதைக்கும் இயந்திரங்களையும், அறுவடை இயந்திரங்களையும், இரசாயன எருக்களையும் உற்பத்தி செய்யத் தொழிற்சாலைகளை நிறுவவேண்டும். பெரிய தொழிற்சாலைகளில் மொத்தமாக உற்பத்தியாகும் பொருள் களைப் பல்வேறிடங்களுக்கும் அனுப்பப் போக்குவரத்துச் சாதனங்களை நன்கு அமைத்துக் கொள் [illegible]வேண்டும். பெரிய இயந்திரங்களை ஆக்கும் மா[illegible] இயந்திரங்கள் இயற்றப்படல்வேண்டும். இத்[illegible]தொழிற்சாலை களில் இந்தியாவில் சிலவேனும் இ[illegible]போகவில்லை. ஜாம்ஷெட்புரியில் உள்ள டாட[illegible]தொழிற்சாலை

முதன்முதலாக இந்நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மிகப் பெரிய தொழிற்சாலையாம். சிந்திரியிலுள்ள இரசாயன எருத் தொழிற்சாலையும், பெரம்பூரிலுள்ள ரெயில்பெட்டி செய்யும் தொழிற்சாலையும் உலகிலுள்ள எந்தத் தொழிற் சாலைகளோடும் போட்டியிடும் அளவுக்கு வளர்ந்துள்ளன.

நம் நாட்டிற்கு வேண்டப்படும் பொருள்களை யெல் லாம் கைத்தொழிலில் முன்னேற்றமடைந்துள்ள மற்ற நாடுகளிலிருந்து வாங்கினால், நம் நாட்டுச் செல்வம் பிற நாட்டவர்களின் இலாபமாக மாறும். அன்றியும் நமது கைத்தொழில்களும் முன்னேற்றமடையா. இக்காரணங் களால் நாட்டைக் கைத்தொழிலில் முன்னேற்ற வேண்டு மாயின், பல்லாண்டுத் திட்டங்களை வகுத்துக்கொண்டு அவற்றை நிறைவேற்றுவது நம் நாட்டின் முதற்கடமை யாகும்.

எந்த சமுதாயத்திலும் பெரிய பணக்காரர்களுக்கும் மிக வறியவர்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் மேலும் மேலும் வளர்ந்துகொண்டே போனால் சமூக நீதி தகர்ந்துபோகும். செல்வர்கள் தங்கள் செல்வாதாரத் தைக்கொண்டு மேலும் மேலும் செல்வம் திரட்டிக் கொண்டே யிருப்பர். இவர்கள் கையிலகப்பட்டுக் கொண்டு வருந்தும் ஏழைகள் வறுமையில் மேலும் மேலும் மூழ்கிப் போவர். இதைத் தடுத்து மாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு எந்தப் பொதுநல அரசுக்கும் உண்டு.

மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிற் சிறந்ததும், இந்தி யாவை ஒரு நூற்றாண்டிற்கு மேலாக ஆண்டதுமான இங்கிலாந்தில், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் உண் டான தொழிற் [illegible] பாட்சியினால் நாட்டில் மிகப் பெரிய பணக் காரர் குழாமும் [illegible] ழியற்ற பெரும் வறியோர் கூட்ட மும் வளர்ந் [illegible] பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் [illegible] பார்லிமென்ட் மக்களாட்சி முறை யில் சிறி [illegible] மையத் தொடங்கிற்று. வாக்

குரிமையும் மக்கள் கல்வி நிலையும் ஒரு படித்தாக முன்னேறி வந்தமையால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் ஆங்கில நாட்டுப் பொதுமக்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்து உரிமைகளை எதிர்பார்க்கின்றனர். சோஷலிஸ முறையில் பல நன்மைகளை பிரிட்டிஷ் பொது மக்கள் பெற்றுள்ளனர். இத்தகைய நன்மைகளில் முக்கியமானது இன்ஷூரன்ஸ் முறை; வயதுவந்தோர்க்கும், வேலையிலிருந்து ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கும், வேலையிழந்தவர்களுக்கும், வேலை கிடைக்காதவர்களுக்கும் என்று சமுதாயத்தில் அவதியுறும் எவ்வித மக்களுக்கும் பயன்படும் முறையில் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் அந்நாட்டில் வகுக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு சமூகத்தில் செல்வநிலையில் இருப்பவர்கள் ஏழ்மையில் இருப்பவர்களுக்கு உதவக்கூடிய வகையில் வரி வசூல் முறையும் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டங்களும் அமைவதால் அந்நாட்டில் பொது (சமூக) நல அரசு நடைபெறுவதாகக் கூறலாம். பொதுவுடைமைக் கொள்கையை விரும்பாதவர்கள் இம்முறையைப் பின்பற்றி மக்களுடைய சமூகத் துன்பங்களைத் துடைக்க முற்படுவர்.

இந்தியாவிலும் பொது (சமூக) நல அரசை நிறுவ வேண்டும் என்னும் கருத்தோடு நமது தலைவர்கள் பல திட்டங்களை வகுத்துள்ளனர். ஆதலால் நமது சமூகக் குறிக்கோளாக விளங்குவது பொது (சமூக) நல அரசு முறையே என்பது விளங்கும். இந்நிலையில் சுதந்திர இந்தியா தனக்குத்தானே வகுத்துக்கொண்ட அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் நாட்டு மக்களுக்கான அடிப்படை உரிமைகளை வகுத்து, அடுத்த படியாக 'இராச்சியங்களுக்கு வழிகாட்டுங் கொள்கைகள்' சிலவற்றை வகுத்தனர். அவற்றில் நம் நாட்டு மக்களது வறுமை, நோய், கல்வியின்மை, நல்வாழ்வின்மை முதலிய குறைபாடுகளை நீக்க இந்திய யூ[illegible] அரசாங்கமும் இராச்சிய அரசாங்கங்களும் ப[illegible]டும் என்று தெளிவுபடுத்தப் பெற்றுள்ளது. இ[illegible]ங்கள் நிறைவேறுவதற்காக இந்தியாவின் பெ[illegible]ருள்வாதார

முன்னேற்றத்தைத் திட்டமிட்டு உருவாக்க நம் அரசியல் தலைவர்கள் விரும்புகின்றனர். இவ்வலுவலை மேற்பார்க்க ஒரு திட்டக்குழு நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் திட்டங்கள் ஐந்தாண்டுகளுக்கொருமுறை வகுக்கப் பெற்று அவற்றின் நோக்கங்கள் அவ்வக்கால அளவிற்குள் பூர்த்தி செய்ய முற்படவேண்டும்; ஆதலால் அவற்றிற்கு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் என்பது பெயர். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் 1951இல் தொடங்கிற்று; அது முடிவடைந்து 1956லிருந்து இரண்டாவது திட்டம் 1961 மார்ச்சு திங்கள் முடிய நடைமுறையிலிருந்தது. 1961 ஏப்ரலிலிருந்து மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நடைமுறைப் பட்டுவருகிறது. இத்திட்டக் காலத்தில் பதினாறாயிரம் கோடி ரூபா வரையில் பொதுநல முன்னேற்றத்திற்காக அரசாங்கமும் தனியாரும் செலவிடத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது.

இத்திட்டங்களால் சமுதாயத்தின் மொத்த முன்னேற்றத்திற்கு அடிகோலப்படுகிறது. கிராம முன்னேற்றத்திற்காகவும் நாட்டின் கைத்தொழில் முன்னேற்றத்திற்காகவும் இத்திட்டங்கள் முக்கியமாக வகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இத்திட்டங்கள் வெற்றி பெற வேண்டுமாயின் பொதுமக்கள் முழு ஆர்வத்துடனும் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைக்கவேண்டும்.

இத்திட்டங்களில் ஒரு பகுதி அரசாங்கத்தாலும் மற்ற பகுதி தனியாராலும் நடத்திவைக்கப்படும். தனியார் பகுதியும் அரசாங்கத்தின் கண்காணிப்பிலேயே இருக்கும். இவ்வாறு கைத்தொழில் முன்னேற்றத்தால் உண்டாகும் பலன்களைத் தனிப்பட்ட சிலரே அடைந்து விடாமல் தடுத்து அவற்றைச் சமுதாயம் அடைய முயற்சி செய்[illegible] சோஷலிஸ தர்மத்தின் அடிப்படை நெறியாகும்[illegible]

கேள்விகள் :

1. மேற்கு ஐரோப்பிய, அமெரிக்க மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருப்பதன் காரணத்தை விளக்குக.
2. இங்கிலாந்தில் நடைமுறைப்பட்டுவரும் பொதுநல அரசின் சிறப்பான அமிசங்கள் யாவை ?
3. இந்தியக் கைத்தொழில்களின் தற்போதைய நிலைமை என்ன ?
4. இந்திய மக்கள் வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டுமானல் எச் செயல்கள் மேற்கொள்ளப்படல்வேண்டும் ?
5. பொதுநல அரசில் பொதுத் துறைக்கும் தனியார் துறைக்கும் உள்ள தொடர்பு யாது ?

9. பல்பொருள் பண்டசாலை

[திரு. தி. மாணிக்கவாசகம் இயற்றிய
'சப்பான் நாடு' என்னும் நூலிற்கண்டது.]

சப்பான் நாட்டில் நாங்கள் பலவிநோதங்களைக் கண்டோம். மொழி அறியாத நாங்கள் அவர்களிடம் சில சமயங்களில் இன்னலுற்றோம்; சில சமயங்களில் களிப்பை யூட்டும் சில நிகழ்ச்சிகளையும், இதனால் அறிய முடிந்தது. ஒருநாள் சப்பானிலுள்ள பல்பொருள் பண்டசாலைக்குச் சென்றோம். நாங்கள் ஊரிலிருந்து கொண்டு சென்ற அப்பளம், ஊறுகாய், வற்றல்களைத் தனித்தனியாக டப்பாக்களில் போட்டு ஒரு கூடையில் வைத்துக் கொண்டு வெளியூருக்குச் செல்லவேண்டுமென்று திட்டமிட்டோம்; அதற்காக அந்தப் பண்டசாலைக்குச் சென்று விசாரித்தோம். நாங்கள் பேசியது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அவர்கள் பேசியபோது எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. அங்கே பணியாற்றுவோர் எல்லோரும் பெண்களே. அவர்கள் பத்துப் பதினைந்து பேர்கள் கூடி வேண்டுமென்று கேட்பது என்ன என்பதைப்பற்றி ஒரு விவாதம் நடத்தினார்கள்; பின்னர் ஐந்தாவது மாடிக்குச் செல்லுங்கள் என்று கூறினார்கள். நாங்கள் அங்கே சென்று பார்த்ததில் கூடைக்குப்பதில் 'பாஸ்கட்பால்'கள் இருந்தன. நாங்கள் ஆங்கிலத்தில் 'பாஸ்கட்' என்றுதான் கூறினோம். ஆனால் நாங்கள் பார்த்தது 'பாஸ்கட்பால்'. அவர்கள் மொழி எங்களுக்குத் தெரியாததாலும், ஆங்கிலம் அவர்களுக்குத் தெரியாததாலும் விளைந்த வேடிக்கை இ[illegible]

பல்பொ[illegible] சாலை சப்பான் நாட்டில் மட்டுமன்றி, வே[illegible]களிலுமிருக்கின்றது. ஆனால், சப்பானிலுள்[illegible] தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது.

சப்பானிலே சாதாரணமாக ஒருவர் வீட்டில் பொழுது போகாவிடில், அவர் செல்ல நினைக்கும் இடம் படக் காட்சிச்சாலை, பல்பொருள் பண்டசாலை என்ற இரண்டனுள் ஒன்றாகத் தான் இருக்கும். பல்பொருள் பண்டசாலை கண்ணுக்கு விருந்தளிக்கும் ஓர் இடமாகும். அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு நடக்கும்போது, வண்ணப் படங்கள் நிறைந்த ஒரு பத்திரிகையைப் புரட்டிப் பார்ப்பது போன்ற உணர்ச்சியே உண்டாகிறது.

சப்பான் நாட்டில் பண்டசாலைகளின் விற்பனை, அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள பண்டசாலைகளில் நடைபெறும் விற்பனையைக் காட்டிலும் அதிகம். இதன் சிறப்பிற்கு இஃது ஒன்றே சான்றாகும். இவ்வித விற்பனைக்குச் சப்பான் நகரங்களின் மக்கள் தொகை மிகுதியும் ஒரு காரணமென்றாலும், இப்பண்டசாலைகள் கேளிக்கையிடம் போலத் திகழ்வது வேறொரு காரணமாகும். இப்பண்டசாலைகளில் பொருள்களை வகையாகப் பிரித்து வைத்திருக்கும்முறை அழகாய் இருக்கிறது; இதுபோன்று வேறு எங்கணும் இருக்கக் கூடுமென்று தோன்றவில்லை. இப்பண்டசாலைகளில், குண்டூசி முதல் தண்டவாளம்வரை எது வேண்டுமானாலும் விலைக்குக் கிடைக்கும். வீட்டுக்கான வெங்காயம் வேண்டுமானால் இங்கே வாங்கலாம்; விசைத்துவிச்சக்கரவண்டி வேண்டுமானால் அதுவும் இங்கே கிடைக்கும். இன்னும், இங்கு மோட்டார் முதலிய பெரிய ஊர்திகளின் விற்பனை தொடங்கப்பட்டாலும் யாரும் வியப்பெய்துவதற்கில்லை. ஆடம்பரமாக வண்ணம் தீட்டப்பட்ட புத்தபீடமும், அற்பமான பல்குச்சியும், சம நிலையில் புதுமுறையில் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் அழகு சப்பானில் பல்பொருள் பண்டசாலைகளுக்கே உரிய தனிச் சிறப்பு என்றால் அச[illegible]காது.

சப்பான் பல்பொருள் பண்ட[illegible] விற்கப்படும் எந்தப்பொருளும் நம்பிக்கைக்கு [illegible] அப்பொருள்களுள் எவற்றிலேனும் சிறு[illegible]டுமானால், உடனே, அது பத்திரிகைளின் [illegible] கூறப்படும்

செய்தியாகிவிடும். ஆகையால், பொருள்உற்பத்தியாளர்கள் இப்பண்டசாலைகளுக்குத் தங்கள் பொருள்களை விற்பனைக்கு அனுப்புவதே தங்கட்கு ஒரு பெருமையாகக் கருதுகின்றனர்.

மழைக்காலத்தில் சப்பான் நாட்டின் வடபகுதியில் குளிர் அதிகமாயிருக்கும். அக்காலங்களில் மக்களுக்கு அதிகமாக வெளிவேலைகள் இரா; அப்போது அவர்கள் தங்கள் வீடுகளிலே ஏதேனும் புதுமையான பொருள்களை உற்பத்தி செய்து பல்பொருள் பண்டசாலைகளுக்கு விற்பனைக்காக அனுப்புகிறார்கள். இவ்வாறு குடிசைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பல்பொருள் பண்டசாலைகள் ஒருவகையில் ஊக்கமும் உதவியும் அளிக்கின்றன.

இப்பண்டசாலைகள் ஏழு, எட்டுமாடியுள்ள கட்டடங்களில் இருக்கின்றன. கடைசி மாடிக்கு மேலுள்ள பகுதியில் பூங்காக்களும், குழந்தைகள் மகிழ்வோடு விளையாடுவதற்கான வசதிகள் பலவும் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. பல்பொருள் பண்டசாலைகளில் ஆங்காங்கு ஆட்களை உயரக்கொண்டு செல்லும் கருவிகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒரேசமயத்தில் முப்பது பேர்வரை ஒரு மாடியிலிருந்து மற்றொரு மாடிக்குச் செல்லலாம். நகரும் படிகளும் அங்கே அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

மழைக்காலங்களில் டோக்கியோ, ஒசாகா ஆகிய இடங்களில் வெளியே வெப்பம் மிகவும் குறைவாகவே யிருக்கும். கோடைக்காலத்தில் அவை மிகவும் வெப்பமாகவும் வியர்வைகொட்டும்படியாகவும் இருக்கும். பண்டசாலைக்குள் வருபவர்கள், அதிகநேரம் அங்குவந்து நின்று பொரு[illegible] ங்குவதற்கு ஏற்றவாறு காற்றைச் சமப்படுத்[illegible] யாளப்படுகிறது. மழைக்காலத்தில் கத[illegible] ருவதற்கும், வெயிற்காலத்தில் குளிர்ந்த க[illegible] ிப்பதற்கும் ஏற்ற சாதனங்கள் அமைச்[illegible] ன. இந்த வழிகளை அனுபவிப்

பதற்கென்றே பலர், தங்கள் இல்லங்களை விட்டுப் பல்பொருள் பண்டசாலைக்கு வருகிறார்கள்.

சப்பானில், குழந்தை வளர்ப்பில் மக்கள் மிகுந்த கருத்தைச் செலுத்துகின்றனர். குழந்தைகளுக்கான பல வசதிகளை இப்பண்டசாலைகள் செய்து கொடுக்கின்றன. சில பண்டசாலைகளில் மேடைகளுடன் கூடிய பெரிய அரங்கங்களும் பேசும் படக்காட்சிச்சாலைகளும் இருக்கின்றன.

பல பண்டசாலைகள் திருமணத்திற்கான பெரிய மாடகூடங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. திருமணக் காலங்களில் ஒரு பண்டசாலையில் ஒரே சமயத்தில் பத்துத் திருமணங்கள்வரை நடத்தலாம். மேலும் அங்கு ஆடை அணிகளுக்கான எல்லா வசதிகளும் நிரம்ப இருக்கின்றன.

1895இல் சீன-சப்பான் போர் முடிந்த பின் சப்பானைக் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலேயே பெரிய நாடாக ஆக்குவதில் பிரித்தானியரும். அமெரிக்கரும் சேர்ந்து முயன்றனர். அப்போது அமெரிக்கா கற்பித்த புதுமைகளில் ஒன்றுதான், சப்பானின் இப்பல்பொருள் பண்டசாலை. இப்போது சப்பானில் ஏறத்தாழ 193 பண்டசாலைகள் உள்ளன. பல்லாயிரம் ஊழியர்கள் அவைகளில் வேலைபார்க்கின்றனர். இதற்குச் சான்றாக, "டைமாறு பல்பொருள் பண்டசாலை" என்னும் ஒன்று, நான்கு கிளைகளாக டோக்கியோ, கியோட்டோ, கோபே, நகோயா ஆகிய இடங்களில் செயலாற்றி வருகிறது. இந்த நான்கு கிளைகளிலும் 5500 ஊழியர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள் என்றால், முன்கூறிய 193 பண்டசாலைகளிலும் எத்தனைபேர் பணியாற்றுவார்கள் என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம். ... பண்டசாலைகள் வெளிநாட்டார் மனத்தை ... ர்கின்றன. புன்முறுவல்பூத்த முகத்தோ ... யாதையாக நடந்துகொள்ளும் பெண் உ ... பொருள்கள் வாங்குவதை மிகமிக எளிதா ... ாருளின்

விலையனைத்தும் சரியாகக் குறிக்கப் பெற்றிருப்பதால் விலைபேசிநேரத்தை வீணாக்குவதற்கு அங்கு இடமில்லை.

பல்பொருள் பண்டசாலை நிறுவ எழுந்த எண்ணமே ஓர் அருமை வாய்ந்ததாகும்; எனினும் சப்பானுக்கு வருவோர் இப்பண்டசாலைகளைக் கண்டு பாராட்டாமலி ருக்கமுடியாது. இவற்றின் நினைவும் ஒருவர்க்கு நீடித்துநிற்கும். இதுபோன்ற பண்டசாலைகளை-உலக அங்காடியை-நம்நாட்டிலும் நிறுவினால் எத்தனைப் பயன் விளையும்!

கிழக்காசிய நாடுகளில் இன்று உலகத்தின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருப்பது சப்பான் நாடு எனின் மிகையாகாது. இரண்டாம் உலகப்போரில், அணுகுண் டால் நிலையழிக்கப்பட்ட போதிலும், ஒரு சில ஆண்டு களுக்குள் சப்பான் நாடு பிறநாடுகள் கண்டு வியக்கும் வண்ணம் புத்துயிர்பெற்றுத் தொழில்துறையிலும் ஏற்று மதி வாணிகத்திலும் மிகச் சிறந்து விளங்கித் தொழிலதிபர் களாலும் பிறராலும் போற்றப்படும் தகுதிபெற்றுவிட்டது. சலியாஉழைப்பாலும், திறமையாலும், தங்களுடைய நாட்டைப் பிறநாட்டினர் நன்கு மதிக்கும் வண்ணம் செய்துவிட்டார்கள் சப்பானியர். தங்கள் நாடு முன்னேற வேண்டுமானால், வெளியுலகம் என்ன புதுமைகளை உருவாக்குகிறது என்பதை அறியவேண்டும். இதற் காகவே சப்பானியர் உலக நாடுகளின் உற்பத்திச் சந்தை யொன்றை ஆண்டுதோறும் நடத்திவருகிறார்கள். டோக்கியோவில் மிகப்பரவலாயுள்ள ஓர் இடத்தில் இச் சந்தை நடைபெற்றது. உலகநாடுகளில் பெரும் பான்மையோர் இதில் பங்குகொண்டனர். குறிப்பாக, அமெரிக்க ந[illegible]டின் பங்கு சிறந்த முறையிலிருந்தது. “நாங்களும் [illegible]களும் அறுபது ஆண்டுகளாகச் சப்பானின் [illegible]தில் பங்காளிகளாக வாழ்ந்து வருகிறோம்[illegible]டகளில் எழுதி அமெரிக்கர்கள் விளம்பரப்[illegible]. சப்பான் நாடு அமெரிக்க ஆதிக்க[illegible]கயால், ருசியாவும் செஞ்சீன

வும் இந்த அங்காடிப்பொருட்காட்சியில் பங்கு கொள்ள வில்லை.

அங்கே பொருள்களை மக்களின் காட்சிக்கு வைத்திருந்த முறை குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடன் அமைந் திருந்தது. ஒவ்வொருநாட்டின் உற்பத்திப் பொருள்களை யும், நாடுவாரியாக ஒரே இடத்தில்வைக்கும் முறைக்குப் பதிலாக, எல்லா நாட்டு உற்பத்திப் பொருள்களையும் பொருள்வாரியாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஓர் இடம் கொடுத்து இவ்வங்காடியில் காட்சிக்கு வைத்திருந்தார்கள். பார்வையாளர்களுக்கும் பொருள் வாங்குவோருக்கும் இது மிகவும் வசதி செய்தது; அதிலும் பொருள்களின் தராதரத்தை ஒத்துப்பார்த்து வாங்க வசதி யாயிருக்கும் வகையிலே அமைக்கப்பட்டதும் ஒரு சிறப் பாகும். ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒவ்வோர் இடம் என்ற முறையில் வரிசைப் படுத்தி வைத்திருந்தால் பொருள்களை ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கவசதி இருந்திருக்காது.

உலக அங்காடியைப் பல நாள் சுற்றிப்பார்த்தால் பஞ்சபூதத்தின் நுட்பம் கூறும் புத்தம்புதிய கலைகள் மேல் நாட்டிலும் சப்பானிலும் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறி யுள்ளன என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். இதைக் காணும்போது நம்நாடு எக்காலத்தில் எந்திரசாதனங் களைப் பெருக்கி, இந்நாடுகளுடன் போட்டியிடமுடியுமோ என்ற எண்ணமும் நமக்குள் எழத்தான் செய்கிறது.

சொற்பொருள் :

சப்பான் - ஜப்பான். இன்னல் - துன்பம். பல்பொருள் பண்டசாலை- பல பொருள்களும் விற்கப்படும் கடை. [illegible] டவீதி.

கேள்வி[illegible]

1. ஜப்பானில் காணப்படும் [illegible] ண்டசாலைகள் எங்ஙனம் இயங்குகின்றன [illegible]

2. ஜப்பானில் உள்ள மிகப்பெரிய பல்பொருள் பண்டசாலை எது? அஃது எவ்வூர்களில் அமைந்துள்ளது?

3. பல்பொருள் பண்டசாலைகள் பொழுதுபோக்கு இடங்களாக எங்ஙனம் அமைகின்றன?

4. ஆசிரியரும் அவர் நண்பரும் பல்பொருள் பண்டசாலையில் கூடைவாங்கிய நிகழ்ச்சியை உன் வாக்கியங்களில் எழுது.

5. வாணிபத்துறையில் ஜப்பானுக்கும் அமெரிக்காவிற்கும் இடையே உள்ள உறவினை விளக்குக.

10. இந்திய நுண்கலைகள்

[வித்துவான் ந. சுப்ரமண்யம், எம். ஏ.]

மிகப்பழமையான பண்பாட்டினையுடைய இந்தியாவில் பண்டைக்காலந்தொட்டே நுண்கலைகள் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளன. வரலாறு தொடங்கும் காலத்திற்கு முன்பே இந்தியாவில் சிந்துவெளியில் மக்கள் உயர்ந்த நாகரிகவாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர். அக்காலத்திலேயே அவ்விடத்தில் நுண்கலைகள் பல பயிலப்பட்டு வந்தன. ஆனால் அக்கால நாகரிகத்தின் சான்றுகள் அறைகுறையாகவும் இடிகரைகளாகவுமே இப்போது நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இங்ஙனம் சிதைந்து போன சான்றுகளைக் கொண்டே அக்கால நுண்கலைகளைப்பற்றி நாம் அதிகமாக அறிந்துகொண்டுவிட இயலாது. அவர்கள் காலத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவினுட்புகுந்த ஆரியர்கள் பெரும்பாலும் கிராமவாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள்; ஆகையால் நுண்கலைகளை அவர்கள் உணரவில்லை. சாமவேதத்தில் காணப்படும் ஒருவகை இசைமுறையை மட்டும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். புத்தருடைய மதம் பரவியபிறகு, அச்சமயத்தை மேற்கொண்டவர்கள் புத்தர்கோயில்களான ஸ்தூபிகளைக் கட்டுவதிலும், புத்தர் படிமங்களைக் கல்லிற்செதுக்குவதிலும் அக்கறை செலுத்தினர்; ஆதலால் கட்டடக்கலையும், சிற்பக்கலையும் வளர்ந்தன. குப்தர்கள் காலத்தில் உலகப்புகழ்பெற்ற அஜந்தா ஓவியங்களும் புத்தர் கதைகளையே பெரும்பாலும் தழுவியுள்ளமை காணப்படும். அசோகரது ஸ்தூபிகளும் தூண்களும் ...புக... பெற்றவை. மௌரியர்கள் காலத்திற்கும் முற் ... ...ால்பொருள்கள் இராசக்கிருகம் போன் ... ...் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் அவற்றில் ... ...லையழகைக் காணமுடியாது. கிறிஸ்து ... ...டக்கத்தில் தமிழகத்தில் நுண்கலைகளாகிய ... இசை,

கட்டடம் என்பவை எல்லாம் சீரிய நிலையில் இருந்தன என்று சங்ககால இலக்கியங்களால் தெரிகிறது; ஆயினும் நாம் இன்று காணக்கூடியவையாக அவற்றில் எஞ்சியுள்ளது ஒன்றும் இல்லை.

கட்டடக்கலை முதன்முதல் கோயில் அல்லது மதத் தொடர்புடைய கட்டடங்களைக் கட்டுவதில் தொடங்கியது. அது பிற்காலத்தில் கோயில் கட்டும் கலையாகவே முதிர்ந்தது. முதன்முதல் இந்தியாவில் தோன்றிய கோயில் தூபிவகையைச் சேர்ந்ததாகும். தூபியின் மேற்கோப்பு ஒரு விரித்த குடைபோன்று இருக்கும். மத்திய பாரதத்திலுள்ள பார்ஹுட் தூபியும், போபாலிலுள்ள சாஞ்சித் தூபியும், அமராவதித் தூபியும் இவ்வகைக் கட்டடத்திற்குப் பெயர் போனவை. பண்டைய இந்தியக் கட்டடக் கலையின் மிக முக்கியமான எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது சாஞ்சித் தூபியே. இவ்வகைத் தூபிகள் குப்தர் காலத்தில் நாளந்தாவிலும் சாரநாத்திலும் கட்டப்பட்டன.

குப்தர் காலத்திற்கு முந்திய கட்டட வகைகளில் தூபியைத் தவிரக் குகைக் கோயிலும் முக்கியமானது. குகைக் கோயில் என்பது ஒரு பெரிய கல்லில் குடைந்தெடுத்த கோயில். இதனை 'குடைவரைக் கோயில்' என்றுங் கூறுவர். பண்டைய சாதவாகன அரசர்களால் தக்காணத்தில் நிருமாணிக்கப்பட்ட குகைக் கோயில்களும் பல்லவ மன்னர்கள் மாமல்லபுரத்தில் நிருமித்த குடைவரைக் கோயில்களுமே இவ்வகைக் கட்டடங்களில் மிகப் பழமையானவை. தொடக்கத்தில் சில குகைகள் பௌத்த சமயத் [illegible] ியர் தங்குமிடங்களாகப் பயன் பட்டன. க[illegible] ுமிடத்திலுள்ள குடைவரைக் கோயில் மி[illegible] குகைக் கோயிற் சிற்பங்களை அஜந்தாக்[illegible] காணலாம்; அங்கு இருபத்தெட்டுக் [illegible] கள் உள்ளன. எல்லோராவிலுள்ள எ[illegible] குகைக் கோயில் தனிப்பட்ட

அழகோடு விளங்குகிறது. மாமல்லபுரத்தில் உள்ள பல்லவர் குகைக் கோயில்களும் சில காஞ்சிபுரக் கோயில்களும் எல்லோராக் கோயிலினும் பழமையானவை. பம்பாய்க்கு அருகில் உள்ள எலிபான்டா என்னுமிடத்தில் உள்ள திரிமூர்த்தியின் படிவம் பண்டைய கற்சிற்பத்தின் சிறந்த உதாரணமாகும்.

குடைவரைக் கோயிலிலிருந்து பிற்காலக் கோயில்கள் எழுந்தன. தென்னாட்டில் சோழர்கள் கட்டிய தஞ்சைக் கோயில், பாண்டியர்கள் கட்டிய நான்கு கோபுரங்கள் கொண்ட கோயில்கள் முதலியவை குடைவரைக் கோயில்களின் பிற்கால மாறுபாடுகளேயாம். காஷ்மீரத்திலுள்ள மார்த்தாண்டர் கோயில் வட இந்தியக் கோயில் வகைகளுக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

இந்தியச் சிற்பக்கலை பெரும்பாலும் பௌத்தர்கள் புத்தர் படிவங்களை அழகுபெறச் செய்ய முயன்ற முயற்சியின் பயன். கிரேக்கர்களுடைய சிற்பக்கலையின் தன்மையையுணர்ந்த கலைஞர்களுடைய வேலைத்திறன் புத்தர் படிவங்களை இயற்றியவர்களுடைய சாதனையாகும். மாமல்லபுரத்திலுள்ள பகீரதன் தவம் என்னும் விரிவான சிற்பவேலை பாராட்டத் தக்கது. பண்டைய உலோகச் சிற்பம் தென் இந்தியக் கோயில்களில் வார்க்கப்பட்ட வெண்கலப்படிவங்களில் காணப்படும். அவற்றில் மிகச் சிறந்தது நடனமாடும் தோற்றத்தில் அமைந்துள்ள நடராசர் படிவமே.

பண்டைய இந்திய இலக்கியத்தில் ஓவியக் கலையைப் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்ப ... ந்து அக்காலத்தில் அழகிய ஓவியங்கள் வரையப்பட் ... து புலனாகும். அஜந்தா ஓவியங்களும், அஜந் ... மைல்கள் வடக்கேயுள்ள பாக் என்னு ... ஓவியங்களும் பண்டைய இந்திய ... சிறப்பான எடுத்துக்காட்டுக்கள். தமிழ ... ன்னவாசல் என்னுமிடத்தில் அழகிய ... ப்பெறு

கின்றன. தஞ்சைப் பெரியகோயிலிலும், விசயநகரத்திலும் நல்ல ஓவிய வகைகள் காணப்படுகின்றன.

இசை, நாட்டியம் என்பவை மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே இந்தியர்கள் அறிந்து வைத்திருந்த கலைகள். தற்போது கர்னாடக இசை என்று கூறப்படும் இசைமுறை தேவார காலத்திற்கு முன்பிருந்தே நம் நாட்டில் பரவியிருந்தது. நம்மவர்கள் வாய்ப்பாட்டோடு வீணை (யாழ்), குழல், முழவு முதலிய இசைக் கருவிகளின் பயனையும் அறிந்திருந்தனர். பரதநாட்டியம் எனப்படும் நாட்டியக் கலையின் வகையே பழைய தமிழ் இலக்கியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திலும் கூறப்படுகிறது.

பண்டைய இந்தியக் கலைகளின் தத்துவம் சமய அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தது. இறைவனை வழிபடுவதற்காக இசை, நாட்டியங்களும், கோயிற்கலையும், ஓவியமும் இந்நாட்டில் வளர்ந்துவந்தன. ஆகையால் சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது நமது பண்பாடு என்றால் மிகையாகாது.

சொற்பொருள் :

ஓவியம் - சிற்பம். இசை - சங்கீதம். குடைவரைக் கோயில் - மலையைக் குடைந்து ஆக்கியகோயில். குழல்-புல்லாங்குழல். முழவு - மிருதங்கம். சமயம் - மதம்.

கேள்விகள் :

1. புத்தர் சமயம் பரவிய பிறகு வளர்ந்த நுண்கலைகள் யாவை?
2. தூபியைப் பற்றிச் சிறிய குறிப்பு ஒன்று எழுதுக.
3. குடைவரைக் கோயில்களுக்கு உதாரணங்கள் கூறி அவை எங்கு அமைந்[illegible]ன என்றும் குறிக்கவும்.
4. எலிபான்[illegible], அஜந்தா, மாமல்லபுரம், எல்லோரா என்னு[illegible]துப் பெயர்போனவை?
5. இசை[illegible]னும் கலைகளை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளு[illegible]கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குச் சான்[illegible]
6. 'சம[illegible]யாகக்கொண்டது நமது பண்பாடு': வி[illegible]

11. அணுவைக் காணுதல்

[திரு. டி. பி. நவநீதகிருஷ்ணன் எம். ஏ.]

அணுக்களைப்பற்றியும், அணுக்களின் உள்ளமைப்பைப்பற்றியும் விஞ்ஞானிகள் எப்போதும் பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் யாவரும் அணுக்களை நேரேபார்த்ததில்லை. சிறிய பொருளைப் பெரிதாக்கிக்காட்டும் மைக்ராஸ்கோப்புகளைக் கொண்டும் அணுக்களைக்கண்டவரல்லர். அப்படியானால், அணுக்கள் இருப்பதுமட்டும் உண்மைதான் என்று ஏன் அவர்கள் சொல்லவேண்டும்? இன்னும், அணுக்களினுள்ளிருக்கும் பாகங்களைப் பற்றியும் ஏன் நேரே பார்த்தவர்கள் போல் அவர்கள் பேசுகிறார்கள்? என்ற கேள்விகளைக் கேட்பது நியாயந்தான். தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் ஆசையாய்க் கேட்கிறவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல விஞ்ஞானிகள் கடமைப்பட்டவர்கள். ஏதோ கொஞ்சம் விஞ்ஞானம் படித்த தைரியத்தால், எனக்குத் தெரிந்தவரையில் அக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப்பார்க்கிறேன்.

முதலில் எந்தப் பொருளும் ஒரு அளவைவிடச் சிறியதாய் விட்டால், அதை நேரே கண்ணால் பார்க்க முடியாதென்பது நாமெல்லாம் அறிந்ததே. கண்ணால் பார்க்கமுடியாதவற்றை மைக்ராஸ்கோப்பில் வைத்துப் பார்க்கலாம். ஆனால் மைக்ராஸ்கோப் கொண்டும் மிகச் சிறிய பொருள்களைப் பார்க்கமுடி[illegible] ஓர் அளவுக்குக் குறைந்துபோனால், எவ்வளவு ந[illegible]ராஸ்கோப்பும் பிரயோசனப்படாது. ஏன்? [illegible] அலைகளா லானது என்று வெகுகாலத்திற்[illegible]ஞானிகள் கண்டுபிடித்தார்கள். அலைக[illegible]ம் உண்டு; பேரலைகளும் உண்டு. அப்ப[illegible]அலைகளிலும் உண்டு. அலைகளின் நீளங்கள் [illegible]வதே, பல

நிறமான ஒளிகள் உள்ளதற்குக் காரணம் என்றும் விஞ்ஞானிகளுக்குத் தெரியும். ஒரு பொருளை நேராகவோ மைக்ராஸ்கோப் கொண்டோ பார்க்கவேண்டுமானல், அப்பொருளின்மீது படும் ஒளியின் துணையால் அதைப் பார்க்கிறோம். அப்படிப்படும் ஒளியின் அலை நீளத்தை விட பொருளின் அளவு சிறியதாயிருந்தால் அது இருப்பதே தெரியாது. கண்ணிற்குப் பார்வைதரும் ஒளியின் அலைநீளம் ஊதாஅல்லது வயலட் ஒளியின் அலை நீளத்தைவிடக் குறைந்திருக்கக் கூடாது. இந்நீளத்தை விடக்குறைந்த நீளமான அலைகளுடனுள்ள ஒளி ஒரு பொருளின்மீது படுமானல், அப்பொருள் இருப்பதே கண்ணுக்குத்தெரியாது. அப்பொருள் இருட்டில் இருப்பது போலவே இருக்கும். வயலட் ஒளியின் அலைநீளம், சுமாராக இலட்சத்திலிருபங்கு அங்குலமே. இதைவிடச் சிறியதான பொருளை எவ்வளவு நுட்பமான மைக்ராஸ் கோப்பின் வழியேயும், கண்ணால்பார்க்க முடியாது. அப்படியிருந்தும் அணுக்கள் இருப்பது நிச்சயம் என்று ஏன் விஞ்ஞானிகள் சொல்கிருர்கள்?

விஞ்ஞானத்தில் எப்பொழுதும் ஒருமுறையுண்டு. ஏதாவதொரு இயற்கைச் சம்பவத்தைப் பார்த்தபோது, அதைப்பற்றிப் பல அளவைகள் செய்து, பார்த்திராத சில அமிசங்களும் உண்டு என்று வைத்துக் கொண்டு, பார்த்த சம்பவத்திற்குக் காரணம் சொல்வது அம்முறையாம். அதற்கு 'தியரி' அல்லது 'கொள்கை' என்பார்கள். அக் கொள்கைமுறையை யொட்டி வேறு சில சம்பவங்கள் நடைபெறலாம் என்று ஞானதிருஷ்டியால் கண்டதுபோல் சொல்வார்கள். பல விஞ்ஞானிகள் அப்படி நேரிடு கின்றனவா [illegible] செய்து பார்ப்பார்கள். அப்படிச் செய்துபார்ப்[illegible] சாதனை செய்தல்' என்று பெயர். சோதனைக[illegible] அளவுகள் எடுப்பார்கள்; தாம் எடுத்த அ[illegible]ள்கைவிதி முறையையொட்டிக் கணக்கிட[illegible] ஒத்திருந்தால் கொள்கை சரியென்று [illegible]ம். பார்க்கப்படாத அமிசங் களும் இ[illegible]ளுப்படும்; ஆனல் பல்லாயிரக்

கணக்கான சோதனைகள் செய்தபிறகே, கொள்கைமுழு அங்கீகாரம் பெறும். அளவைகள் ஒத்திராவிட்டால், கொள்கை தவறென்று உடனே தள்ளிவிடப்படும். இம் மாதிரிமுறையில் அணுக்களின் உண்மையுள்ளது. பௌதிக விஞ்ஞானத்தில் பல பகுதிகள் உண்டு. ஒன்றில் பதார்த்தங்களின் குணங்களைப் பற்றிச் சொல்லப்படும்; மற்றொன்றில் சூட்டைப் பற்றிச் சொல்வார்கள். இப்படியே ஒளி, ஒலி, காந்தம், மின்சாரம் என்ற பல பகுதிகள் உண்டு. இப் பலபகுதிகளின்பாற்பட்ட சோதனை களினின்று கிடைத்த அளவைகளைக் கொண்டு, பெற்ற முடிவுகளைக்கணக்குப் போட்டு, ஓரளவான இடத்தில் எவ்வளவு அணுக்கள் இருக்கவேண்டும் என்று கண்டு பிடித்தார்கள். அப்படிக்கண்டுபிடித்ததில், கிடைத்த எண்தொகைகள் ஏறத்தாழ ஒன்றாயிருந்தன. அதனால் கொள்கை சரியென்று ஏற்பட்டது. எண்தொகையும், அணுக்கள் வைக்கப்பட்ட இடத்தின் அளவும் தெரிந்த தால் ஓர் அணுவின் அளவு என்னவென்று கணக்கிட முடிந்தது. அந்த அளவு ஊதா ஒளியின் நீளத்தை விடக்குறைந்து இருந்தது. அதனால் அணுக்களை நேரேயாவது, கண்நோக்கும் கருவிகளாலாவது பார்க்க முடியாதென்று ஏற்பட்டது. ஆனாலும் மற்ற சோதனைகள் பலவற்றால் கிடைத்த அளவுகளும், அணுக்கள் உள்ளன வெனும் தொகையால் கணக்கிடப்பட்ட அளவுகளும் ஒத்திருந்ததால், அணுக்கள் நிச்சயமாக உள்ளனவென விஞ்ஞானிகள் சொன்னார்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முடியும்வரையில் அப்படியே சொல்லிவந்தார் கள். இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில், "அணுவைப்பார்த்து விட்டார்கள், அணுவிருப்பது வெ[illegible]ள்கை அன்று, அதைக் காட்டலாம்" என்று ப[illegible]ளில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டது. இதைப் படி[illegible]'கா அபூர்வ மான மைக்ராஸ்கோப்பால் அ[illegible]லிக்குண்டு போல நம் கண்களால்நேரே[illegible]று நினைத் துக் கொண்டார்கள். அப்படி [illegible]ர, பார்க்க என்றும் முடியாது என்று [illegible]ள்ளோம்.

விஞ்ஞானிகள் அணுக்களைப் பார்த்துவிட்டதென்பது வேறு வகையில். அவ்வகை யென்ன என்பதைப்பற்றி இனிச் சொல்கிறேன்.

வயலட் ஒளியின் அலை நீளத்தைவிடச் சிறிதான பொருளைப் பார்க்கமுடியாதென்பதற்குக் காரணம் நமது கண் வயலட் ஒளியின் அலை நீளத்தைவிடக் குறைந்த அலை நீளமுள்ள ஒளியைக் காணமுடியாதென்பதே என்று மேலே கூறினோம். இதனால், வயலட் ஒளியின் யின் அலை நீளத்தைவிடக் குறைந்த அலை நீளங்கொண்ட ஒளியே இவ்வுலகத்திலில்லை என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. அப்படிப்பட்ட ஒளிகள் பலவற்றை விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறான ஒளிகள் உள்ளனவென்பதைப் போட்டோ படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்கள். சாதாரணமாக போட்டோ எடுக்கும்போது, படம் பிளேட்டில் விழுவதற்குக் காரணம் வயலட் ஒளி. ஆனால் வயலட் ஒளியைவிடக் குறைந்த அலை நீளமுள்ள ஒளிவிழுவதாலும் படம் எடுக்கக்கூடிய விசேஷமான பிளேட்டுக்களைச் செய்ய விஞ்ஞானிகளால் முடிந்தது. அவற்றைக்கொண்டு, கண்ணால் பார்க்கமுடியாத பொருள்களையும் போட்டோ பிடிக்கலாம். வயலட் ஒளியைவிட அலை நீளம் குறைவான ஒளியால், அவ்வலை நீளத்தைவிடப் பெரிதான பொருள்களில்படும்படி செய்து, போட்டோ எடுப்பதால், அப்பொருள்கள் இருப்பது போட்டோவில் தென்படும். விஞ்ஞானிகள் அணுக்களைக் கண்டோம் என்று சொல்வது இம்முறையில் தான். அவர்கள், வயலட் ஒளியின் அலையின் நீளத்தைவிடச் சிறிய
அலை நீளங்களு [illegible] ள்ள, எக்ஸ் கதிர்கள், காமாக் கதிர்
கள் என்பவ [illegible] கண்டுபிடித்தார்கள். அவற்றின்
அலை நீளம் [illegible] கோடியிலொன்று அங்குலமாம்.
அதாவது [illegible] ன் அலைநீளம் இவற்றைவிட
ஐயாயிரம் [illegible] இப்படிப்பட்ட புதுவகையான
ஒளிகளைக் [illegible] ர்கள் அணுக்களுள்ளதைப்
புலப்படுத் [illegible] டோ படங்களை எடுத்துள்ள
னர். ஆ [illegible] களைக் காணலாம், என்பதற்கு

அர்த்தம், அணுக்களினுல் விளைந்த போட்டோ படங்களைப் பார்க்கலாம் என்பதே.

அணுவைப் பார்ப்பதைப்பற்றி இவ்வளவு கூறிய பிறகு அணுவென்ருல் என்ன? அதைப்பற்றி விஞ்ஞானிகள் ஏன் இவ்வளவு ஆராய்ச்சிகள் செய்யவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இப்படி ஆராய்ச்சிகள் செய்வதே விஞ்ஞானம் என்று பதில் சொல்லலாம். உலகத்தில் இயற்கையில் என்னவென்னவோ விசேஷங்கள் நடக்கின்றன. அவற்றிற்குக் காரணம் அறிந்துகொண்டு பெற்ற அறிவை முறைப்படுத்துவதே விஞ்ஞானம். உலகத்தில் பல பொருள்கள் இருக்கின்றன. ஆனுல் அவை ஒவ்வொன்றும் பிரத்தியேகமான பொருளாய் இல்லை. சில பொருள்களைச் சூடாக்கும்போதோ, உடைக்கும்போதோ, மின்கூறு ஊடே அனுப்பும்போதோ, இன்னும் பலவற்றைச் செய்யும்போதோ அதன்முன் வேறேயானவையென்று கருதப்பட்ட பொருள்கள் கிடைக்கின்றன. அப்படித் தனியான பொருள்களைக் கலந்து கிளர்ச்சி செய்தால் வேருன பொருள்கள் அகப்படுகின்றன. இதையே முறையாய்ச் சோதனை ரீதியாய்ச் செய்து, இரசாயன விஞ்ஞானிகள் இவ்வுலகத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம், தொண்ணூற்றிரண்டு மூலப்பொருள்கள் அல்லது எலிமெண்ட்ஸ்களால் செய்துவிடலாம் என்று கண்டுபிடித்தார்கள். இப்படி அவர்கள் செய்யும்போது, எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ள மூலப்பொருள்களைக் கண்டு பிடித்துவிட்டார்கள் என்ருவது, மூலப்பொருள்களைக் கொண்டு எல்லாப் பொருள்களையும் செயற்கையால் செய்ய அறிந்துவிட்டார்ளென்ருவது நினைக்கக் கூடாது. அனேகமான பொருள்களை முறித் [illegible] லுள்ள மூலப்பொருள்களைப் பெற்ருர்கள். அ[illegible] ள்களை மூலப்பொருள்களைக்கொண்டு ஆ[illegible] பலவற்றிற்கானது எல்லாவற்றிற்கும் பெ[illegible] யென்று, எல்லாப் பொருள்களையும் மூ[illegible] கொண்டு செயற்கையாய்ச் செய்யமுடி[illegible] எல்லாப் பொருள்களையும் பகுத்து அ[illegible] பொருள்

களைப் பெறலாமென்றும் விளக்கினார்கள். இப்பொழுது பிரிக்க முடியாத பொருள்களையும், முயற்சிசெய்து, புது வகைகளைக் கண்டுபிடித்து வழிக்குக்கொண்டுவந்து விடலாம் என்று இரசாயன நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். இப்படி அவர்கள் தாம் கண்டுபிடித்த தொண்ணூற்றிரண்டு எலிமெண்ட்ஸ்களுக்கு மேலும் அனேக மூலப்பொருள்கள் இருக்கலாம். ஆனால், வெகு அபூர்வமாய் இருப்பதால்தான் அவை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை; இனிமேல் கிடைக்கலாம் என்றும் அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

மூலப்பொருளொன்றைத் துண்டாக்கிக்கொண்டே போனால், அது தூளாகின்றது. அப்பொழுது ஒவ்வொரு தூளையும் தனியாய்ப் பார்க்கமுடியாது. இருந்தாலும், எப்படியோ அதில் ஒரு தூளையெடுத்து இன்னும் பொடி செய்தால், கடைசியாக நொறுக்கமுடியாத சின்னஞ் சிறுதூள் கிடைக்கும். அதுவே அணுவாம். அதுதான் மூலப்பொருளின் இலக்கணங்கள் எல்லாவற்றுடனுமிருக்கும். ஆனால் அளவுமட்டும் சிறியதாயிருக்கும். அதன் அளவு எவ்வளவாயிருக்குமென்று, விஞ்ஞானிகள் எப்படித் தம்சோதனைகளினின்று கணித்தார்கள் என்பதைப்பற்றி முன்பே சொன்னேன். அச்சிறிதான பொருளை நேரேயாவது, மைக்ராஸ்கோப் கொண்டாவது பார்க்க முடியாவிட்டாலும், அது இருக்கின்றது என வைத்துக் கொள்ளலாம். விஞ்ஞான முறையை யொட்டிச் செய்யப்பட்ட சோதனைகளினின்று பெறப்பட்ட முடிவுகளுக்கு, அணுக்கள் உள்ளனவெனக்கொண்டு காரணம் சொல்லி விளக்கமுடிந்த[illegible] அதனால் அவர்கள், அணுக்களைப் பார்க்[illegible]ட்டாலும், அணுக்கொள்கையில் திட நம்பிக்[illegible]ருந்தார்கள். அணுக்கொள்கை, அணுவே [illegible] மிகச் சிறிதான பகுதியென்றும், ஒரு மூலப்[illegible]ணுவை வேறொன்றாய் மாற்ற முடியாத[illegible]து. நான் மேலே கூறியவாறு பின்னர்ச[illegible] சோதனைகளால், அணுக்கள்

மீது கதிர்கள்பட்டுச் சிறியதாய்ப் போட்டோப் படம் எடுக்கமுடிந்தபோது, விஞ்ஞானிகள் அணுவைக்கண்டு விட்டனர் என்று பத்திரிகைகள் விளம்பரம் செய்து விட்டன.

ஆனல் இவ்விருபதாம் நூற்ருண்டு ஆரம்பமானதி லிருந்து செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றினின்று பெற்ற முடிவுகளுக்கு, மேலே சொன்ன அணுக்கொள்கை யைக் கொண்டு காரணம் சொல்லமுடியாமல் போயிற்று. அம்முடிவுகளை விளக்குவதற்கு, அணுவைவிடச் சிறிய பொருள்கள் அணுக்களில் இருக்கவேண்டுமென்று ஏற் பட்டது. ஒரு மூலப்பொருளின் அணு சில சமயங்களில் பலமான அதிர்ச்சிக்குட்பட்டபோது, வேருெரு மூலப் பொருளின் அணுவாய் மாறலாம் என்றும் ஏற்பட்டது. இவற்றைப்பற்றி விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமானல் கதை நீண்டுகொண்டே போகும். அவற்றைக் குறிப்பிடு வதுடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன். இவ்விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்தபிறகு, அணுக்கொள்கையைத் திருத்தி யமைக்கவேண்டியதாயிற்று. புது அணுக்கொள்கை தோன்றியது. புது அணுக்கொள்கையின் பகுதியாய்ப் பழைய அணுக்கொள்கை இப்பொழுதுள்ளது. பழைய அணுக்கொள்கை முழுவதும் பிழையானது என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனென்ருல் புது அணுக்கொள் கையை அனுசரிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் அடிக் கடி யேற்படுவதில்லை. அவற்றிற்கான பலமான கிளர்ச்சி கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதில்லை. ஆகையால் சாதாரண மாய்க் காணப்படும் விஷயங்களை விளக்குவதற்கு பழைய அணுக்கொள்கையே போதும். [illegible] ானமே தலை கீழாய்விட்டது,' என்று செ[illegible] ழுத்துக்களில், பத்திரிகைகளில் இதைப்பற்றி[illegible] ரில் பிரசுரம் செய்தார்கள். அப்பத்திரிை[illegible] ப்பட்டபடி, புதுக்கொள்கை ஏற்படும்[illegible] கொள்கை தப்பாய் விடுவதில்லை. புதுக்[illegible] கொள்கை யையும் தன்னுள் அடக்கிக் [illegible]

சொற்பொருள் :

மைக்ராஸ்கோப் - ஒரு விஞ்ஞானக் கருவி. இதன்வழியே மிகச் சிறிய பொருள்களையும் காண முடியும்; சிற்றலை - சிறிய அலை. பேரலை- பெரிய அலை. அளவை - பொதுக்கொள்கை. ஞானதிருஷ்டி - அறிவுக் கண்.

கேள்விகள் :

1. பலவகை ஒளிகள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் யாது?
2. ஒளிகளில் வயலட் ஒளி எவ்வாறு தனிச்சிறப்புப் பெற்றது?
3. மைக்ராஸ்கோப்பிற்கும் தெரியாத மிகச் சிறிய பொருள்கள் இருப்பது எவ்வாறு நமக்குத் தெரியும்?
4. விஞ்ஞானிகள் கொள்கைகளை அங்கிகாரம் செய்வதற்கு முன் எந்த முறைகளைக் கையாளவேண்டும்?
5. அணுக்கள் உள்ளன என்பது எவ்வாறு கண்டுபிடிக்கப் பட்டது?
6. அணுக்கொள்கை இருபதாம் நூற்றுண்டில் எவ்வாறு மாறி யுள்ளது?

12. கல்வியின் பெருமை

[புலவர் சரவண ஆறுமுக முதலியார் அவர்கள் இயற்றியுள்ள 'திருக்குறளும் பொது நோக்கமும்' என்னும் நூலிற்கண்டது.]

உலக வாழ்வில் அரசனை உள்ளிட்ட ஒவ்வொரு வரும் இறைவன் மக்களுக்கு அளித்துள்ள இயற்கை யறிவோடு நூற்கல்வி, கேள்விகள் வாயிலாய்ச் செயற்கை யறிவையும் ஈட்டி, அறிவுடைமையோடு விளங்குவது இன்றியமையாததாம். உலகில் அழிவில்லாத சீரிய செல்வம் கல்வியேயாகும். ஒழிந்த பொன்னும் மணியும் பிறவும் அழிவிலாச் செல்வமாகா. தாயத்தார், கள்வர், வலியர், அரசர் முதலியோரால் கொள்ளப்படாமலும், நெருப்பினல் அழியாமலும், வழிபட்டவர்க்குக் கொடுத் துழிக் குறையாமல் "தொட்டனைத்தூறும் மணற் கேணியே" போன்று மேலும் மேலும் வளரக்கூடியது மாய் உள்ள கல்வியே "சிற்றுயிர்க்கு உற்ற துணை"யாம். "எண்ணும் எழுத்தும்" மக்களுக்குக் கண்களே போன் றன. அதுபற்றியே "கண்ணுடையர் என்போர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" என்று ஆசிரி யர் கூறுவராயினர். கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாஞ் சிறப்புண்டு. எந்த ஊரும், எந்த நாடும் கற்றோர்க்குச் சொந்தமான ஊரும் நாடுமாகும். மேலும் இப்பிறப்பில் கற்கும் கல்வி, ஒருவருக்கு ஏழு பிறப்பினும் சென்று உதவும்.

கற்றோருக்குச் சிறப்புத் தா[illegible]கைகே[illegible] சென்று சேர் வதைப்போன்று, கல்லாதவனுக்[illegible] சென்று சேர் கின்றது. கல்லாதோரை வி[illegible]ும், கற்றறிந் தோரையே மக்களாகவும் [illegible] கருதுவர். "விலங்கொடு மக்கள் அனை[illegible] க[illegible]றரோடு ஏனையவர்." மேலும் நுண்[illegible]மில்லார் எழில் நலம் மிகவுடையா[illegible]ட்சிமைப் படப் புனைந்த பாவையின் [illegible] ஒக்கும்.

பெயரளவில் மட்டும் அவர்கள் உயிருள்ளவர்கள் என்று கருதப்படுவரேயன்றி, உண்மையில் தனக்கும் பிறருக்கும் பயனின்றி வறிதிருக்கும் களர் நிலத்தை ஒப்பார். கல்லாதான் ஒட்பம் ஒரோவழி நன்றாயிருப்பினும் அறிவுடையார் அதனை ஒண்மையாகக் கொள்ளார். எனவே கல்வி எல்லோருக்கும் இன்றியமையாததாம். உயர்குலம், பிறப்பு, உயர்வு தாழ்வு, ஆண் பெண் என்ற வேற்றுமைகளின்றி அனைவரும் கற்றற்குரியர் என்று கருதிய ஆசிரியர் "உயிர்க்கு" என்று பொதுப்படக் கூறினார். அரசனும் அவனது அங்கங்களுமே கற்றறிந்தோராயிருந்து, குடிகளனைவரும் கல்வியறிவில்லாக் கசடராயிருப்பின் நாடு செழித்தோங்குவது யாங்ஙனம்? அரசன் குடிகளுக்குச் செய்யும் நன்மையனைத்தையும் மேற்கொண்டு அவற்றைத் தக்கபடி கொண்டு செலுத்துவது குடிகள் தம் கடமையன்றோ?

கல்வியின் இன்றியமையாமை இந்நாளில் நம் நாட்டில் சிறப்பாக வற்புறுத்தப்பட வேண்டியிருக்கிறது. நம் சமுதாயத்தில் ஒரு சிலர் தவிரப் பெரும்பாலான மக்கள் கல்வியறிவு அற்றவர்களாய்த் தங்கள் வாழ்நாளைச் செவ்வனே கழிக்க வழியறியாது விலங்குகளைப் போன்று அறியாமையிலும், அழுக்கிலும் மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். அன்னார் அரசியலின் தன்மையையும், அரசியலார் தமக்குச் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ள நன்மைகளையும் அறியாது தங்களுக்குரியவற்றையும் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளவும் வகையற்றோராய்ப் பிறர் கை உதவியையே எதிர்பார்த்து நிற்கின்றனர். தனிப்பட்ட குடிமக்களது பல்வகை உரிமைகளும் நாட்டுரிமைகளும், குடிமக்களது
உரிமையாட் [illegible] ளும் தரப்படல்வேண்டும் என்று
அறைகூவும் [illegible] ரில் குடிமக்கள் இக்கீழ் நிலையி
லிருப்பின் [illegible] இயலும்? தொன்றுதொட்டே
கல்வியிலு [illegible], நாகரிகத்திலும், பண்பாட்
டிலும் [illegible] சையால் திசைபோ"யிருந்த
நம்நாடு, [illegible] திருப்பது பார்ப்போருக்கும்
கேட்பே [illegible] த்தை விளைவிக்கின்றது.

திருவள்ளுவர் கூறும்படி கல்வியின் இன்றியமையாமையைச் சமுதாயத்தின் பல பிரிவினரில் ஒவ்வொருவருக்கும் எடுத்துக்காட்டி ஆண், பெண், இளைஞர், முதியர் ஆகிய அனைவருக்கும் நம்நாட்டுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் ஏற்ற கல்வியை வழங்கி, அவர்கள் கற்றறிந்தோராய்த் திகழ்ந்து முன்னேற்றம் அடைந்த நாளே நன்னாளும் பொன்னாளுமாகும்; உண்மை உரிமையுற்ற நாளுமாகும். தாமே எல்லாவற்றையும் படித்து உணர்வதற்குரிய வசதிகளில்லோரும், படிக்காது மூத்தோரும் பிறரும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தோர்மாட்டுக் கேட்டுத் தெளிதல் வேண்டும். கற்றறிந்தோர்க்குக் கல்வியினாலாய அறிவை வலியுறுத்துவதும், கல்லாதோருக்கு நல்லறிவை உண்டாக்குவதும் இக்கேள்வியே. செல்வத்துட் செல்வமாகிய செவிச் செல்வம், ஒருவருக்குத் தளர்ச்சி வந்துழிப் பற்றுக்கோடாயிருந்து, வழுக்கு நிலத்து ஊன்றுகோல்போல உதவிபுரியுமாதலின் அரசினர் எல்லோருக்கும் "கற்றிலனாயினும் கேட்க" என்று அறிவுறுத்துகின்றார். நுணங்கிய கேள்விச் செல்வத்தாலேயே வணங்கிய வாயும் வாய்க்கும். கேள்வியால் துளைக்கப்படாத செவிகேட்பினும் கேளாத்தகையது என்று ஆசிரியர் கூறுவதிலிருந்து, நாம் செவிச் செல்வமாகிய கேள்வியின் பெருமையை அறிகின்றோம். கேள்வியின் வாயிலாக இக்காலத்து நாகரிகமுற்ற நாடுகளில் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கும், படிக்காது மூத்தோருக்கும், பிறருக்கும், வானொலி, ஒலிபரப்பும் கருவிகள், பேசும் படங்கள் முதலிய பல கேள்வி முறைகளில் கல்வி மிகவும் எளிய, இனிய வழிகளில் புகட்டப்படுவதை நாமெல்லாம் அறிவோம்.

கல்வி கேள்விகள் கைவர... [illegible] ...றிவுடையோ
ராவர் என்பதைக் காட்டவே ... [illegible] ...டைமையை
அடுத்து வைத்தாரென்க. ... [illegible] ...ள்ள அறி
வோடு, கல்வியறிவும் பெற் ... [illegible] ... உண்மை
யறிவுடையராவர். எவர் எ ... [illegible] ... அன்னார்
அவ்வாறே அதை ஏற்றுக் ... [illegible] ... உண்மை

யையும் அன்மையையும் ஆராய்ந்தறியவல்லவராவர். அதுவே மக்களாயுள்ளாரனைவரும் மேற்கொண்டு செயற்பாலதாம். கண்ணுல் காண்பதும், காதால் கேட்பதும் கூடச் சில சமயங்களில் பொய்யாகின்றன என்ருல், ஆராய்ந்து பகுத்தறிந்து உண்மை காணுவதே நிலைத்து நிற்கக் கூடியதாகின்றது. "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பர் ஆசிரியர்.

இத்தகையோருக்கு வருவதறியவல்ல கூரிய அறிவும் நுண்மாண் நுழைபுலமும் உயர்ந்த மனவலிமையும், ஆராய்ச்சித் திறனும் தாமே அமையும். பொய்யும் மெய்யும் மயங்கி வேறுபடுத்தி அறிய இயலாது கிடக்கும் நாளில், இவ்வறிவுடைமை எல்லோருக்கும் இன்றியமையாததே. அதிலும் நம் நாட்டில் அவற்ருேடு கல்வியின்மையாகிய இருளும் கலந்து நம் மக்களைக் கண்ணிருந்துங் கண்ணிலிகளாய்ச் செய்துள்ளதாதலின் இவ்வறிவு மிகவும் வேண்டப்படுவதொன்று அன்ருே? பண்டைத் தமிழரின் சிறந்த நாகரிகமும், வாணிகமும், கல்விவளமும், பழக்கவழக்கங்களும், வாழ்க்கைமுறை, அரசியல் போர்முறைகளும் பிறவும் உண்மை நிலையில் அறியப்படவேண்டுமாயின், இக்காலத்தில் இவ்வறிவு சிறப்பாய் வேண்டப்படுவதே. வருவதறிவோராகிய இவரை ஆசிரியர் மிகவும் பொருந்துமுறையில் "ஆவதறிவார்" என்றும் உண்மை அறிவில்லாதார் வருவதறியாரென்றும், வருவதறிவோர் தம்மறிவுடைமையில் தமக்கும் பிறருக்கும் வரும் துன்பங்களை ஒழிப்பதற்குரிய வழிகளைக் காணுவர் என்றும் ஆசிரியர் கூறுவது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகு[illegible]க் கூறின் "அறிவுடையார் எல்லாமுடை[illegible]திலார் என்னுடையரேனும் இல்லாதோ[illegible]

[illegible]ாருள் :

தாய[illegible] தொட்டணைத்து - தோண்டிய அளவு. [illegible] - கணிதம். இலங்கு - விளங்குகின்ற. நுண்[illegible]ட்சிமையுடைய. புலம் - அறிவு.

களர் நிலம் - மேடான வெற்று நிலம். ஒரோவழி - ஒவ்வோரமயங்களில். கசடர் - பண்பில்லாதவர். ஆவது - இனி உண்டாவது. என்னுடையரேனும் - என்ன உடையரேனும்.

கேள்விகள் :

1. கல்வி யழியாச் செல்வம் என்பது எங்ஙனம் பெறப்படுகிறது ?
2. கற்றோர்க்கு உண்டாகும் சிறப்புக்கள் யாவை ?
3. கற்றோர்க்கும் கல்லாதோர்க்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் எங்ஙனம் புலப்படுகின்றன ?.
4. எந்த நாள் 'நன்னாளும் பொன்னாளும்' ஆகும் என்று இக் கட்டுரையாசிரியர் கூறுகின்றார் ?
5. கல்லாது மூத்தோர்க்குக் கல்வி கற்பிற்கும் தற்காலச் சாதனங்கள் யாவை ?
6. கல்வியறிவோடு சேராத இயற்கையறிவு எங்ஙனம் பயன் படாமற் போகின்றது ?
7. "ஆவதறிவார்" என்போர் யாவர்; அவர்களுக்கு அப்பெயர் எங்ஙனம் பொருந்தும் ?

13. சீவகாருண்ணியம்

[வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் பி. ஓ. எல்.]

இறைவனுல் படைக்கப்பட்ட உலகில் உள்ள உயிரினங்களுள், மக்கள் இனமே மாண்புடைய இன மாகும். இம்மாண்புடைய மக்கள் இனத்திற்கே பாவ புண்ணியம் என்பதை உணரும் உணர்ச்சியும் பகுத்தறிவு மனப்பான்மையும் உண்டு. இப்பண்புகளின் காரணத் தால் இதனைச் செய்யலாம், இதனைச் செய்யக்கூடாது என்று அறியும் அறிவும் மனித இனம் பெற்றுள்ளது. இப்படிப்பெற்ற மனித இனம் சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கத்தையும் மேற்கொண்டுள்ளது. இப்பண்பைக் கொள்ளாமல் சில மனித இனம் இருந்தாலும், சீவ காருண்ணியத்தைத் தம் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்த பெரியோர்களின் வரலாற்றைப் படித்தபின்பேனும், சீவ காருண்ணியத்தின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்த பின் பேனும், இந்தச் சீவகாருண்ணியப் பண்பினை மேற் கொள்ளத்தொடங்குகிறது. இனி, முன்னர் சீவகாருண் ணியம் இன்னது என்பதையும், பின்னர் சீவகாருண்ணி யத்தை வற்புறுத்தித் தம் வாழ்க்கையில் அதனை மேற் கொண்டு ஒழுகிய பெரியார் ஒருவருடைய வரலாற்றை யும் காண்போமாக.

உலகில் மனிதப் பிறப்பை அடைந்தவர்கள் இப் பிறப்பிலேயே [illegible]த்தக்க இறையருளைக் காலமுள்ள போதே பெற[illegible]டும். "இறைவன் அருளைப் பெற வழி எ[illegible] எளியமுறையில் அடையும் நெறி எது?'[illegible]வ சீவகாருண்ணிய ஒழுக்க முடையவர[illegible]தம். மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பது[illegible]ட்டிப் புள்ளைப் பிடிப்பது போல உ[illegible]காட்டி இறைவன் அரு

ஊப் பெறவேண்டும். இதனையே ஞானவழி என்றும் கூற லாம். சீவகாருண்ணியம் விளங்கும்போது அறிவும் அன் பும் ஒருங்கே விளங்கும். இவற்ருல் பிறவற்றிற்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்ற உள்ளம் ஏற்படும். இந்த உபகார மனப்பான்மை, மற்றைய எல்லா இன்பங்களையும் தந்து நிற்கும். சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கம் மறைந்தபோது, அறிவும் அன்பும் மறைந்து உபகார மனப்பண்பும் தோற்றம் செய்யாது. தீமைகளே மேலோங்கி நிற்கும். புண்ணியம் ஆவது சீவகாருண்ணியம்; பாவமாவது சீவகாருண்ணியம் இல்லாமையாகும். இதனை வள்ளுவனார் "அறவினையாதெனில் கொல்லாமை, கோறல் பிறவினை எல்லாம்தரும்" என்று எத்துணைச் சுருக்கமாகக் கூறி யுள்ளார், பாருங்கள். அதாவது "புண்ணியமாவது பிற உயிர்களைக் கொல்லாமையாகும். கொல்லும் தொழிலை மேற்கொண்டால் அத்தீத்தொழில் பிற எல்லாத் தீமைகளை யும் கொடுக்கும்" என்பதாம். சீவகாருண்ணியத்தை மேற்கொள்வதனுல் வரும் தெளிவே, கடவுள்தெளிவு, அதாவது சீவவிளக்கம் என்றும், சிவகாருண்ணியத்தால் வரும் இன்பமே கடவுள் இன்பம் என்றும் கருதப்படும்.

கடவுளால் படைக்கப்பட்ட உயிர்கள் துன்பப்படும் போது, வருத்தப்படவேண்டியது மனித இயல்பாக (அதாவது உரிமையாக) உள்ள பண்பாகும். உலகில் மக்கள் பசி, தாகம், பயம் முதலியவற்ருல் துன்புறுவதைக் காண்கின்ருேம். "இவர்கள் ஏன் இப்படி இருக் கின்றனர்?" எனில் இவர்கள் முற்பிறவியில் பசி, தாகம், பயம் உற்றவர்களின் பசியைப் போக்காதவர்களாய், தாகத்தைத் தணிக்காதவர்களாய், பயத்தை நீக்காதவர் களாய் இருந்த காரணத்தி[illegible] . இதனையே விவேக சிந்தாமணியில், ஒரு[illegible] ண் சட்டியைக் கையில்கொண்டு, உடல் [illegible] ற்றத்தினராய் ஏங்கிப் பரிதாபத்தோடு பி[illegible] பார் எனில், இவர்கள் முற்பிறப்பில் [illegible] பெருஞ் செல்வக்குடியில் பிறந்து [illegible] னைவியர் பொன்பாத்திரத்தில் பா[illegible] ஊட்டு

கையில், ஏழைகள் உணவு தருமாறு கெஞ்சிக் கேட்ட போது ஒருவர்க்கும் உதவி செய்யாத இரக்கமற்ற உலோபிகளே ஆவர்'' என்னும் பொருள்படக்கூறு கின்றது.

சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கம் இல்லாதபோது இரக்க மான மனப்பண்பும் தழைக்கமாட்டாது. சீவகாருண்ணி யம் என்கின்ற திறவுகோல் கொண்டுதான் மோட்சமாகிய மேல் வீட்டுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளேபுகுந்து, எக்காலத்தும் அழியாத இன்பத்தை அனுபவித்து வாழ முடியும். இந்தச் சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கம் இல்லை யானால் ஞானம், யோகம், தவம், விரதம், செபம், தியானம் முதலியவை இருந்தாலும் கடவுள் அன்பிற்கு உரியவர் ஆகமுடியாது.

சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டவர்கள் சூலை, குன்மம், குட்டம் முதலிய நோய்களினால் துன்புற மாட்டார்கள். அவர்கட்குச் சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கமே நன்மருந்தாக அமைந்து, அந்நோய்களைப் போக்கும். சக்தியற்றவர்களும் சீவகாருண்ணியத்தை மேற் கொண்டால், உடல் உரம் வாய்க்கப் பெறுவர். அற்ப வயதுடையவர்கள் என்று அயனால் விதிக்கப்பட்டவர் களும், சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கத்தால் நிரம்பிய ஆயுளைப் பெறுவர். கல்வி, அறிவு, செல்வம், போகம் முதலியன பெற்று வாழ விரும்புகின்றவர்கள் சீவகாருண்ணியப் பண்பினை மேற்கொண்டு ஒழுகவேண்டும். இந்த உயிர் இரக்கப்பண்பு உடையவரைக் கோடைவெயில் கொளுத் தாது; மண்ணும் சூடுசெய்யாது; பெருமழை, பெருங் காற்று, பெரு[illegible]இடி, பெரும் நெருப்பு முதலியன ஒன்றும் செ[illegible] நச்சுக்காற்றும் சுரமும் துன் புறுத்தமாட்[illegible]வெள்ளம், கள்ளர் பயம், பகைவ ரால் ஏற்ப[illegible]லியனவும் நெருங்கமாட்டா.

சீவ[illegible]ழவர்கட்கு உழவு நற்பலன் அளிக்கு[illegible]ாள்ளின் வாணிபத்தில் பேருதிய[illegible]தாழில்துறையில் இருப்

பவர்கட்கு மேன்மேலும் பதவி உயர்ந்து, மாத ஊதியம் பெருகும். சீவகாருண்ணியமுடையோர் துட்டவிலங்கு களாலும் துன்பம் ஏற்படாத நிலையினைப்பெறுவர். ஆண்ட்ரகிள்ஸ் என்றவன் சிங்கத்தின் பாதத்தில் இருந்த முள்ளைத் தனக்குள்ள சீவகாருண்ணியத்தால் எடுத்து விட்டகாரணத்தால், அச்சிங்கத்தையே கொண்டு அவனைக் கொல்லுமாறு செய்தபோது, அச்சிங்கம் அவனைக் கொல்லவில்லை யல்லவா? இதனால் சீவகாருண் ணியமுடையவனைக் கொடிய விலங்குகளும் ஊறுசெய்ய மாட்டா என்பது விளங்குகிறதல்லவா? சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கம் உடையவர் எவராயினும் அவர்கள் தேவர், முனிவர், சித்தர், யோகியர் முதலிய யாவராலும் வணங்கத்தக்க பெருமை உறுவர்.

சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கத்தையே தம்முயிர் எனக் கொண்டவர் இராமலிங்க அடிகள் ஆவார். அவர் இச் சீவகாருண்ணியத்தைப் பலவிதத்தில் விளக்கிச் சீவ காருண்ணியத்தைப் பற்றிக் கட்டுரைகள் பல எழுதி யுள்ளார். அவர்க்குச் சீவகாருண்ணியத்தில் எந்த அளவுக்குப் பற்றுஇருந்தது என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் களைக் கொண்டே நன்கு உணர்ந்துகொள்ளலாம். அப் பாடல்களுக்கு விளக்கமும் தேவையில்லை. யாவரும் சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கமுடையவராய்த் திகழவேண்டும் என்பதற்காகவே தம் பாடல்களை எளிய, இனிய நடையில் பாடியுள்ளார். இப்பாடல்களைப் பயிலுங்கள். பயின்ற போதே சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கம் நிச்சயம் வாய்க்கப் பெறுதிருப்பினும் வாய்க்கப் பெறுவீர். இனி இப் பெருமானார் வரலாறு இன்ன தென[illegible]றிவோமாக.

தண்டமிழ் நாட்டின் த[illegible]ிகள் நான்கு. அவையே சேர, சோழ, பாண்[illegible] நாடுகள் எனப்படும். அவற்றுள் சே[illegible]புறு ஊர் களுள் சிதம்பரமும் ஒன்று. [illegible]வடமேற் கில் ஒரு காததொலைவில் [illegible]ண்புறும் ஊர் ஒன்று உளது. அ[illegible]இரக்கம்

வாய்க்கப்பெற்ற கருணீககுல திலகர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது திருநாமம் இராமைய பிள்ளை என்பது. அவர் கல்வி, கேள்விகளிலும் தலைசிறந்தவர். கடவுள் அடியாரை அன்புடன் உபசரிப்பதிலும் மேலானவர்.

இத்தகைய பெரியார் இல்லறத்தை இனிது நடத்த இவரது சுற்றமும் நட்பும் சூழ்ந்து, சின்னம்மை என்னும் பெயருடைய அம்மையாரை மணமுடித்து இல்லறத்தில் இவ்விருவரையும் புகுத்தினர். இராமைய பிள்ளையும் சின்னம்மையும் இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை இனிது ஏற்று வருவிருந்து உவப்ப ஊட்டியும், செல்விருந்து காத்தும், துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும் ஏனையவருக்கும் இயற்றவேண்டிய கடன்களை இனிதின் இயற்றியும் வந்தனர். சின்னம்மையாரும் கொண்டானில் தெய்வம் பிறிதில்லை என்ற கொள்கையராய், தெய்வம் தொழாது கணவனுரைத் தொழுது, தற்காத்து, தன்னைக் கொண்டானைப் பேணி, சொற்காத்துச் சோர்விலாது கணவன் உள்ளம் உவப்ப ஒழுகி வந்தனர்.

இராமைய பிள்ளை தம் வாழ்க்கையை நடத்தக் கணக்காயர் (ஆசிரியர்) தொழிலை மேற்கொண்டு உள்ளூரிலும் அதற்கடுத்த கருங்குழி முதலிய கிராமங்களிலும் கல்வி பயிற்றுவித்து வந்தார். மனைமாட்சிக்கு மங்கலமாய பிள்ளைப்பேறு தமக்கு வாய்க்கவேண்டுமென்று பேணும் பலமுடைய யெம்மானும் தில்லை நடராசப் பெருமானை வேண்டிவந்தார். வேண்டுவார் வேண்டுவன ஈயும் வேணிப்பிரான் திருவருளால் இராமைய பிள்ளைக்கும் சின்னம்மையாருக்கும் மூன்று ஆண் மக்கள[illegible] [illegible]பெண் மகளும் பிறந்தனர். பிள்ளைப் பேற்றால் பெ[illegible] [illegible]ண்ட தம்பதிகள் இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

இங்ங[illegible] [illegible]ர்கள் சின்னம்மையுடன் வாழ்ந்து[illegible] [illegible]ாள் ஒரு வயது முதிர்ந்த பெரியார் [illegible] [illegible]ம் கொண்ட திருமேனியராய்ப் [illegible] இவரது இல்லம்

வந்துற்றனர். வந்த விருந்தினரை வரவேற்கும் கடப்பாடுடைய சின்னம்மையார் நல்வரவு கூறி வரவேற்று அறுசுவை உண்டியினைப்படைத்தனர். அவ்வறுசுவை உணவை அருந்திய பெரியார், சின்னம்மையின் சீரிய பண்பினைச் சிறப்பித்துத் திருநீறு அளித்து "சீவ காருண்ணிய ஒழுக்கத்தையே தம் உயிர் எனக் கொள்பவனும், சமரச சுத்த சன்மார்க்க நெறியினை விளக்குபவனும் ஆகிய ஓர் உத்தமபுத்திரன் உன் வயிற்றில் உதிப்பன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்ருர். இவ்வாறு கூறிச் சென்றதையும் நடந்ததையும் சின்னம்மையார் தம் கணவனுர்க்குக் கழறினுர்.

பெரியோர்களின் வாக்குப் பொய்க்குமோ? ஒருக்காலும் பொய்க்காதன்ருே? ஆகவே 1823ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 5ஆம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒரு மகவு சின்னம்மையாருக்குப் பிறந்தது. இக்குழந்தையே இராமலிங்க அடிகள் ஆவார்.

இராமலிங்கர் பிறந்த சின்ளுட்களுக்குப் பிறகு இராமைய பிள்ளை இறைவன் திருவடி அடைந்தனர். குடும்பத்தைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு மூத்த மகனுராகிய சபாபதி பிள்ளை என்பாரைச் சார்ந்தது. சபாபதி பிள்ளை மருதூரில் வாழ எண்ணுது தம் தாயார் சின்னம்மையார் பிறப்பிடமாகிய பொன்னேரியினை அடைந்தார். சபாபதி பிள்ளை காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியாரிடம் கல்வி பயின்று ஒரு கலாசாலையில் ஆசிரியர் தொழிலை மேற்கொண்டார். தம் இளவலான இராமலிங்கரையும் சபாபதி முத[...]மே கல்வி கற்கச் செய்தார்.

இராமலிங்கர் ஆசிரியர் ட[...]வாயினும், ஆண்டவன் அருளால் ப[...]அறிந்து கொண்டார். நல்ல சொற்[...]ியற்றும் பண்பும், ஐயங்களை அ[...]ளமையிலேயே பெற்ருர்.

இராமலிங்கர் சென்னையில் வாழத் தொடங்கினர். அங்ஙனம் வாழ்ந்தபோது திருவொற்றியூர் தியாகேசரிடம் அன்பு கொண்டு அவரை வணங்கி வந்தார். பெரியோர்கள் அவருக்குத் தனகோடி அம்மையார் என்னும் மங்கை நல்லாளை மணமுடித்து வைத்தனர். ஆனல், அம்மங்கையாரோடு அவர் வாழ்வு நடத்தாமல் துறவு உள்ளத்திலேயே நாட்டம் கொண்டு வாழலானர்.

இராமலிங்கர் சீவகாருண்ணியம் உடையவர். அதுவே அவரது சிறந்த குறிக்கோள் என்று முன்னர்க் கூறினேம் அல்லவா? அதற்குப் பல சான்றுகள் அவரது வாழ்க்கையில் உண்டு. அவர் வியாசர்பாடிக்குச் சென்று சொற்பொழிவு செய்துவிட்டுத் திரும்புகையில் இரவு ஆகிவிட்டமையின், தம் நண்பர்களுடன் நடந்து வந்தார். வரும்வழியில் ஒரு பாம்பு அவரது காலைச் சுற்றிக் கொண்டது. அதனை அடிக்க உடன் இருந்தவர் முயன்ற போது, அவ்வாறு செய்ய ஒட்டாமல் செய்து அதன் உயிரைக் காத்தருளினர். இராமலிங்கருடைய மாணவர் சுந்தரம் பிள்ளை என்பவர், தம்பால் பாடம் கேட்டவர்கள் தவறுசெய்தபோது அடித்து ஒறுத்தனர். அதனைக் கேள்வியுற்ற இராமலிங்கர் மனம் பொருதவராய், "அச்சிறுவர்களை அடிப்பது நன்றல்ல; என்மேல் ஆணை ஆணை" என்று பாடி அடித்தலை நிறுத்தினர்.

சுப்பராய முதலியார் என்பவர் ஒரு சிறந்த அறிஞர். அவர் வாதநோயால் வருந்தினர். அவர் அந்நோயால் வருந்துவதைக் கண்ட வள்ளலார் ஆண்டவன் அருள்கொண்டு [illegible]ருந்து கொடுத்து அந்நோயை நீக்கினர். இவ்வாறே ஒ[illegible] குன்மநோயைப் போக்கினர். கருங்குழியிர் [illegible]வு ரெட்டியார் என்பவர் குட்ட நோயால் [illegible] அந்நோயைப் போக்கினர். முத்துநார[illegible] கண்ணொளி மங்கி இருப்பது உணர்ந்[illegible]ச்செய்தார். இப்படிப் பல ருடைய [illegible]மைக்குக் காரணம், தாம் சிறந்த [illegible]க்கவோ, கைதேர்ந்த

வைத்தியர் என்பதை வற்புறுத்தவோ அன்று. தம்மாட்டு இருந்த சீவகாருண்ணிய ஒழுக்கமே அவரை இவ்வாறெல்லாம் மக்கள் படும் துன்பங்களைத் தீர்க்கச் செய்தது.

அவர் சீவகாருண்ணிய முதிர்ச்சியால், அறச்சாலை ஒன்றை நிறுவவேண்டும் என்று கருதத் தொடங்கினர். அதனை வடலூர் என்னும் இடத்தில் நிறுவுதல் என்று வள்ளலார் உள்ளம் கொண்டார்.

வேட்டவலம் என்னும் ஊரில் உள்ளவர் பாம்பு முதலிய கொடிய நச்சுப் பிராணிகளால் துன்புற்றனர். ஆகவே, அவர்கள் அவைகளைக் கொன்றனர். இதை அறிந்த இராமலிங்கர் அவைகளைப் பிடித்து ஊருக்குப் புறத்தே காடுகளில் கொண்டுபோய்விடுமாறும், பிடாரனை நியமிக்குமாறும் அவ்வூர்ப் பெருநிலக்கிழாருக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தார். அப்பிடாரனுக்குத் தக்க ஊதியம் கொடுக்குமாறும் கூறினர். அவ்வூரில் நடந்த பலியிடும் வழக்கத்தையும் பெருநிலக்கிழார் ஆணைப்படி நிறுத்துமாறும் கட்டளையிட்டார்.

வள்ளலாராம் இராமலிங்க அடிகட்குச் சீவகாருண்ணியத்தில் இருந்த முதிர்ந்த பற்றினைக் குறித்து மேலே பலவாறு விளக்கினேம் அல்லவா? அவர் இந்தச் சீவகாருண்ணியம் உயிர் உள்ள பொருள்களிடத்துத்தான் காட்டவேண்டும் என்பதில் மட்டும் கருத்துடையவர் அல்லர். உயிர் அற்ற திடப்பொருளினிடத்தும் காட்ட வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர். இதனை அவரது உரைகளை அறிந்தபின் நாம் வியவாமல் இருக்க முடியாது.

கீழ்வரும் வார்த்தைகள் இராமலி[illegible]ள்ளலாருடைய வாய்மொழிகள். "அன்பர்களே[illegible]ாதிகர்கள் ஒரு தெருவழியே சென்று கொண்[illegible]ர்களில் ஒருவரது கால்பட்டு வழியில் கி[illegible]டைந்து விட்டது. அதைக்கண்ட[illegible]ற்றொரு முதியவர் மூர்ச்சையாயின[illegible] பெரியவருக்கு உடன்வந்த நன்[illegible]சயாயினமைக்குக் காரணத்தை [illegible]ிவருக்கு

மார்பு அடைப்பு வருதல் வழக்கம்போலும்'' என்று கருதி அவரது மூர்ச்சை தெளிதற்குரிய செயல்களைச் செய்து மூர்ச்சையினைத் தெளியச் செய்தனர். அவர் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்த பின்னர், மூர்ச்சையானதற்குரிய காரணம் இன்னது என்பதைக் கூறுமாறு நண்பரை வேண்டினர். அதற்கு மூர்ச்சையுற்ற முதியவர் "அன்பரே, அழகுடன் இருந்த மண்கட்டி உமது கால் பட்டு உருக்குலைந்து அழிந்து ஒழிந்ததே என்பதற்காகவே யான் மூர்ச்சையடைந்தேன்'' என்று கூறினாராம். இதனால் சீவகாருண்ணிய உணர்ச்சி உயிர் அற்ற பொருளிடத்திலும் காட்டவேண்டும் என்பது புலனாகிறதல்லவா?'' என்று கூறியருளினர்.

இவ்வாறு சீவகாருண்ணியமே தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பெரியார், தமது அறச்சாலையில் ஓய்ந்த நேரங்களில் எல்லாம் சீவகாருண்ணியத்தைப் பற்றியும் சமரச சன்மார்க்கத்தைப் பற்றியும் உபதேசம் செய்து வடலூருக்கு மிக அண்மையதான மேட்டுக்குப்பத்தில் உள்ள சித்திவளாகம் என்னும் திருமாளிகையில் நுழைந்து திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டனர்.

இத்தகைய பெரியார்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் படிக்கும் நாம், அப்பெரியார் மேற்கொண்ட பண்புகளைப் பெற்று விளங்க முயலுதல் வேண்டும்.

சொற்பொருள் :

புள் - பறவை. கோறல் - கொல்லுதல்; 'முதல் நீண்ட தொழிற்பெயர்'. கழறினர் - கூறினர். இளவல் - தம்பி. ஒறுத்தனர் - தண்டித்தனர். கண்ணொளி - பார்வை. நச்சு-நஞ்சையுடைய. மூர்ச்சை - மயக்கம். திருக்காப்பிடுதல் - தாளிடுதல்.

[illegible]ள்விகள் :

1. சீவகாரு[illegible]தன் தன்மையை விளக்கி எழுதுக.
2. இராம[illegible] குடும்பத்தைப்பற்றி ஒரு குறிப்பு வ[illegible]
3. [illegible]ண்ணியப் பண்பினை எங்ஙனம் [illegible]
4. சீ[illegible]ண்பு என்பதைத் திருவள்ளுவர் எ[illegible]ம

14. பதிற்றுப்பத்து

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார்]

நாட்டு வளம்

சேரநாடு பொதுவாகச் சிறந்த வளம்பெற்ற நாடு என்பது அறியப்படுகின்றது. அந்நாட்டில் நெய்தல், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் ஆகிய நான்கு நிலத்துப் பொருள்களும் ஒருங்கே விளைந்து மலிந்திருந்த செய்தி இரண்டாவது பத்தில் குமட்டூர்க் கண்ணனாரால் கூறப்படுகிறது......கடலில் விளைகின்ற பொருள்களும், மலையில் விளைகின்ற பொருள்களும், ஆற்றில் கிடைக்கக் கூடிய பொருள்களும் அந்நாட்டுப் பொருள்கள் என்பதும், பிறநாட்டுப் பொருள்களும் அந்நாட்டிலே வந்து விலைக்குக் கிடைக்கப் பெற்றன என்பதும் அவரால் 'கடலவும் யாற்றவும் பிறவும்' என்ற வகையால் கூறப்படுகின்றன.

இன்னொரு சேரனைப்பற்றிப் பாடிய புலவர் அவன் நாட்டு மகளிர் அவலை எறிந்து உலக்கையை வாழை மரத்தின் கண்ணே சேர்த்துவைத்து விட்டு வள்ளைப் பூக்களைப் பறிப்பதற்கு வயலில் இறங்குவார்கள் என்றும், அவ்வயல்கள் பருத்த கதிர்களினால் வளைந்துள்ள தாட்கள் சாய்ந்து கிடக்கும் தன்மையன என்றும் கூறுகின்றார். இதனால் அறியப்படுவது நெல் வயல்களில் வள்ளைப் பூக்கள் மலிந்துள்ளன என்பதும், நெல் மணிகள் மலிந்துள்ளன என்பதும் ஆம் [illegible]நெல் மணியின் பொறையினைத் தாங்கமாட்ட[illegible] கள் வளைந்து கிடக்கின்றன என்பதை 'மு[illegible] என்பதனால் கவிஞர் தெரிவிக்கின்றார்.. [illegible] எல்லாக் காலங்களிலும் கரும்பு வி[illegible] என்பதும், அறுவடை செய்யப்படுகி[illegible] விஞரால் கூறப்படுகின்றன. 'கா[illegible] து ஒழி யாது' என்று கவிஞர் க[illegible]

மக்கள் வாழ்க்கை

அந்நாட்டு மக்கள் பிறர்க்குரிய பொருளை விழையா தவர்களாகவும், குற்றமில்லாத அறிவுடையவர்களாகவும், செம்மையினின்று வழுவாதவர்களாகவும், அன்பு நெறியைக் கடைப்பிடிப்பவர்களாகவும், பலரொடும் பகுத்துண்டு வாழ்பவர்களாகவும் கூறப்படுகிறார்கள். செயலாற்றாமல் வீணே மூத்துப்போன யாக்கையையும் நோயையும் இல்லாதவர்களாக அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள் எனக் கூறப்படுகிறார்கள். அக்காரணத்தால் அவர்கள் பல விழாக்களையும் கூத்துக்களையும் கொண் டாடுதற்கு வாய்ப்புக்கள் பெற்றிருந்தனர். பதிற்றுப்பத் தில் பல விடங்களில் குரவைக் கூத்து விளங்க உரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. கூத்தாடுமிடத்தில் சுரைநிறைய நெய் சொரிந்து பெரிய திரியிடப்பட்டு நெடுவிளக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும்......மருத நிலத்தில் மகளிர் இரவும் பகலும் தங்களுடைய பசிய அணிகலன்களைக்கூடக் களையாமல் செல்வக் களிப்பினால் விளையாட்டினை விரும்பிக் குரவைக் கூத்து அயர்ந்தார்கள் என்று அரிசில் கிழார் கூறுகின்றார்.

சேரநாட்டரசர்கள் கொடையாற் சிறந்தவர்கள். செல் வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்பவன் பெரும் பொருள் களைப் பிறருக்குக் கொடுத்ததற்காக ஒரு நாளும் வருந்த மாட்டான் எனவும், கொடுக்குந்தோறும் மகிழ மாட் டான் எனவும், கொடுக்கும் பொழுதெல்லாம் நிரம்பக் கொடுப்பான் என்றும் கூறப்படுகின்றான். 'ஈத்தது இரங்கான்; [illegible]றும் மகிழான்; ஈத்தொறு மாவள்ளி யன்' என்ற[illegible]ப்படும் நல்லிசையைக் கேட்டுப் புலவர் [illegible]ந்ததாகக் கபிலர் பாடுகிறார். இந்த [illegible] நிரம்பக் கொடை கொடுத்தலி னால் செ[illegible]று என்பதற்காக வருந்தான் என்ப[illegible]கொடுத்து வருவதால் வரும் புகழ் ந[illegible] மகிழ்ச்சி கொள்ளமாட்டான் என்ப[illegible]ப்படுகின்றன. ஆயினும்,

இதன் கண்ணே ஒரு சிறப்பு இருத்தலைக்காண்டல் கூடும். அவன் பிறருக்கு ஈகின்றான் எனினும், தன்னால் ஈயப்பட வேண்டிய நிலையில் சில மக்கள் இருக்கிறார்களே என நினைத்து அவன் வருந்துகிறான் என்ற குறிப்பையும் வைத்துத்தான் கபிலர் ஈத்தொறும் மகிழான் என்றனர் போலும் என்று கருதுகின்றேன்.

பரணர், செங்குட்டுவனைப்பற்றிப் பாடிய பாட்டிலே அவன் பெற்ற பொருள்கள் பெரியன ஆயினவே என்றும், அரியன ஆயினவே என்றும் கருதித் தனக்கே வேண்டும் என வைத்துக் கொள்ளாமற் பலருக்கும் விருப்பத்தோடு கொடுப்பான் என்ற செய்தியைப் 'பெரியவாயினும் அமர் கடந்து பெற்ற, அரிய வென்னாது ஓம்பாது வீசி' என்ற விடத்திற் கூறுகிறார்.

வீரம்

சேரர்கள் கடற்போரில் வல்லவர்கள் என்ற செய்தி பல விடங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. 'இருமுந்நீர்த் துருத்தியுள், முரணியோர்த் தலைச்சென்று, கடம்பு முதல் தடிந்த கடுஞ்சின முன்பின் சேரன்' என்று ஒரு சேர மன்னன் புகழப்படுகிறான்.

செங்குட்டுவன் பகைப்புலத்தோரது கடற்படையொடுதானும் தன்கடற்படை கொண்டு தாக்கி வென்று சிறந்தவன் என்பதைக் கவிஞர், 'நீர்புக்குக் கடலொடு உழந்த பனித்துறைப்பரதவ' என்ற விடத்துக் குறிப்பிடுகிறார்.

கடலிற் பெரிய காற்றின் அலைகள் செங்குட்டுவன் படை மேற்செல்லவொட்டாமல் தடு[illegible]பொழுதும் அஞ்சாமல் அப்படை நீர்ப்பரப்பில் [illegible]ர்ப்பட்ட பகையரசர்களை வென்று அழித்[illegible]பது இவ்விடத்திற் புலப்படுத்தப்படு[illegible]ன படகுகளில் இருந்தவாறே பகை[illegible] செய்தனராதலின், அவர்களைக் "க[illegible]டத்திற் கவிஞர் குறிப்பிடுகின்றார் [illegible]து. மரக்கலங்களிற் செல்லுகி[illegible]ல மரக்

கலங்களிற் சென்று பகைவர்களோடு போர் தொடுத்தமையின் செங்குட்டுவனைப் "பரதவன்" என்று கவிஞர் அழைப்பது கருதத்தக்கது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஆரியர் நெருங்கிய பேரிசை இமயம் முதல் தென்திசைக் குமரிவரை பலபோர்களில் வென்று யானைமீது இவர்ந்து பலர் புகழச் செல்வத்தோடு செல்லுகின்ற காட்சியை இனிமையோடு காண்பதாகக் குமட்டூர்க் கண்ணனார் பாடுகின்றார்.....

ஐந்தாம்பத்தில் பாடப்படுகிற கால்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் இமயத்தை வடதிசை எல்லையாகவும் குமரியைத் தென்திசை எல்லையாகவும் கொண்டு அவ்விரு எல்லைகளுக்கும் இடைப்பட்ட அரசர்களைப் பெரும் போரில் தாக்கி அவருடைய நாடுகளின் அழகினை அழித்தமை குறிப்பிடப்படுகிறது. செங்குட்டுவனுடைய படைவீரர்கள் தம்மார்பில் அம்புபட்டால் தளராமல் இருப்பார்கள் என்ற செய்திக்குப் பிறர் அம்பு போடப் போடக் கூசாது வாங்கிக் கொள்கின்ற போர்க் கேடயத்தை உவமையாகச் சொல்லுகின்ற வகையினால் அவன் படைநலம் உணர்த்தப்படுகிறது.....

பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பற்றி அரிசில் கிழார் பாடியபொழுது அவன் போரில் உயிர்போதலுக்கு அஞ்சாதவன் என்பதையும், அமைதிக் காலங்களில் இரவலர்களுக்குக் கொடை கொடுத்தலில் தயங்காதவன் என்பதையும், பெரியோரை வழிபட்டுச் சிறியோரைக் காத்தல் செய்பவன் என்பதையும் அழகுபடக் கூறுகிறார்.

இளஞ்சே[illegible] பொறையுடைய ஆட்கள் கணக்கில் அடங்காதவர்[illegible] தக் கூறக் கருதுகின்ற கவிஞர் 'செற்றோர் [illegible] குறையாத்தானை' என்ற விடத்து [illegible] டுகின்றார். பதிற்றுப்பத்தில் காணப்ப[illegible] ள் ஒன்று அந்தந்த அரசர் வென்ற [illegible] ளுக்கு உரியனவாகக் கூறி அவர்த[illegible] ற்றிய போர்வென்றிகளை முன்னே [illegible] பேசுவது என்பது. காட்

டாக, குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப்பற்றிப் பாடிய பெருங்குன்றூர்கிழார் அவனுடைய வென்றிகளைக் கூறுதற்கு முன்னால், அவனுடைய மூதாதையர்கள் வென்றிகளைப்பற்றிப் பேசி அத்தகையோர் மரபில் வந்தவனே என அழைக்கின்றார்.

சேர அரசர்களுடைய படையினர் வீரம் மிக்கவர்களாய்ப் போரை எதிர்பார்த்தவர்களாய்ப் பகையை அழித்தாலன்றி உண்ணாதவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பது இப்புலவரால் மற்றோரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது...சேரருடைய யானைப்படை மிக்க சிறப்பு வாய்ந்தது என்பது பல்லிடங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது;...மேகம் முழங்கினால்கூடப் போர்முரசு கேட்பது போலக் கருதிக் கட்டவிழித்துக்கொண்டு தலைநிமிர்ந்து எழுகின்ற யானைகள் அவையெனக் கூறப்படுகின்றமை காணலாம்.

... ...

அரிசில்கிழார் என்னும் புலவர் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப்பற்றிப் பாடும்பொழுது அவனை ஒரு குளவிக்கு ஒப்பிடுகிறார். குளவியினுடைய இயல்பு தனக்கு இன்னல் விளைக்காதவர்களுக்குத் தான் இன்னல் இயற்றுவதில்லை என்பதும், தன்கூட்டைச் சிதைக்கத் தலைப்பட்டோரை வருத்தும் என்பதும் ஆகும்.

அறவுரை

புலவர்கள் அரசரை நோக்கிப் பல வேளைகளில் அறிவுறுத்தியிருக்கிறார்கள். பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டு
வனைப் பார்த்துப் பாலைக்கௌ ... காபம், காமம்,
அளவிறந்த கண்ணோட்ட ... சம், பொய்ச்
சொல், கழிபேரன்பு, அழிக் ... மை, கொடுமை
ஆகிய இவை தவிர்க்க ... கிறார்......
மேலும், பிறர் பிறரை நலிய ... ருளை வெஃ
காமல், மனைவியைப் பிரிய ... ப் பகுத்
துண்டு வாழ்தல்வே ... செய்யுளில்
தானே அவர் வற்புறு

சொல்லாட்சி

பதிற்றுப்பத்தில் வழங்கியுள்ள சில சொற்கள் நோக்கத்தக்கன. ஓரிடத்தில், 'சவட்டுதல்' என்பது 'உருவு அழித்தல்' என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. இன்னேரிடத்தில் 'கற்ப' என்ற சொல் 'கல்வியையுடையவனே' என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. பிறிதோரிடத்தில் 'நெய்த்தோர்' என்ற பழஞ்சொல் குருதி அல்லது இரத்தம் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் நெத்துரு என இப்பொழுதும் வழங்கப் பெறுகின்றமை பழங்காலத்தில் திராவிட மொழிகளின் ஒருமையைக் காட்டும். அப்பு, பிருதிவி, தேயு, வாயு, ஆகாசம் எனப் பிற்காலத்தவர் வழங்கிய வேற்றுமொழிச் சொற்களுக்கு மாருகப் பதிற்றுப்பத்தில் நீர், நிலம், தீ, வளி, விசும்பு என்ற தூயசொற்கள் வழங்கப்பட்டிருத்தல் அறியத் தக்கது.

நேர்கிழக்கு அல்லது சரியான கிழக்கு என்பதைச் செங்குணக்கு என்ற வகையால் ஒரு கவிஞர் தெரிவிக்கக் காண்கிறோம். ஒருநாள், இருநாள், பல நாள் எனப் புறநானூற்றிற் காணப்படுகின்ற வழக்குகள் போல ஒன்று, இரண்டு, பல என்றவாறு ஓரிடத்தில் வருவதைக்காண்கிறோம்......

சொல்லழகு

பதிற்றுப்பத்தில் வருகின்ற சொல் நடையின் அழகு கண்டு நாம் மகிழ்தல் இயலும்......நான்காம்பத்து முழுவதும் அ[illegible] தொடையில் அமைந்திருக்கிறது என்பது கு[illegible] க செய்தி. முதற்பாட்டு 'மாண்டனெ[illegible] று முடிகின்றவாறே இரண்டாவது [illegible] பலவே' எனத்தொடங்குகிறது. ஏ[illegible] அந்தாதித்தொடை காணு திருப்ப[illegible] காப்பியனுர் பாடிய பத்தில் மாத்திர[illegible] கிறது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

பதிகம்

இந்நூலில், ஒவ்வொரு பத்துப்பாட்டின் இறுதியிற் பதிகம் என்ற தலைப்பில் சில அடிகள் செய்யுளாகவும் சில பகுதிகள் உரைநடையாகவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை இயற்றியோர் இன்னாரென்பது விளங்கவில்லை. ஒவ்வொரு பத்தினையும் பாடிய புலவரே பதிகத்தையும் இயற்றினார் என்ற கருத்து இந்நாளில் அறிஞர்களால் கொள்ளப்படவில்லை. பதிற்றுப்பத்தின் பாக்களைத் தொகுத்தவர் எவரேனும் ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் பதிகம் என்பதைப் பாடிச் சேர்த்திருத்தல் இயலும் என்பதே இந்நாள் அறிஞர் பலருக்கும் ஒத்தமுடிபு. எனினும், பதிகங்கள் சங்ககாலச் சேரர்களுடைய வரலாற்றுண்மையை அறிதற்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன என்று திரு. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் போன்ற அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள். பதிகத்திற் காணப்படும் சேரர் புகழ் கூறும் மரபை யொட்டித்தான் இராசராச சோழன் காலம் முதல் கல்வெட்டுக்களிற் மெய்க்கீர்த்தி பொறிக்கும் வழக்கம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமென அவர் கருதுகின்றார். எனவே, பதிகங்கள் கி. பி. 990க்கு முன்னால் எழுந்தனவென்பது அவருடைய கருத்தாகும்.

சிலபத்துக்களிற் காணப்படுகின்ற செய்திகளே பதிகத்திலும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன. காட்டாக, இரண்டாம்பத்தின் பதிகத்துள் இமயத்தில் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வில்லினைப் பொறித்து ஆண்டான் என்பது கூறப்படுகின்றது. இப்பத்தின் முதற்பாட்டிலேயே இமயத்தை எல்லையா… ண்டு அவன் ஆண்டான் என்று குமட்டூர்க் க… ல் கூறப்படுவதால் பொருத்தம் உண்மை கா… ழாம் பத்தினைப் பாடிய கபிலருக்கு… காவாழியாதனால் ஊர்கள் பரிசிலாக… ப் பதிகம் கூறுகிறது. இச்செய்தி… ர்கிழார் ஒன்பதாவது பத்தில் சே… வேலின் பெருக்கத்திற்கு உவ…

பதிற்றுப்பத்தின் துணையாக ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் வேந்தர்களுள் ஓர் இனத்தவராகிய சேரர்களுடைய நாட்டுவளமும், படைநலமும், மனைமாட்சியும் அறியப்படும். அன்றியும், பதிற்றுப்பத்திற் காணப்படுகின்ற கவியழகும் சில அரிய சொல்வழக்குக்களும் அறியப்படும். சிலப்பதிகாரத்திற்கும் பதிற்றுப்பத்திற்கும் இடையே காணப்படுகின்ற பல்வேறு ஒப்புமைகளினுற் சிலப்பதிகாரத்திற் சொல்லப்படுகின்ற செங்குட்டுவனும் பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பத்திற் பேசப்படுகின்ற குட்டுவனும் ஒருவனே ஆவன் என்பது வற்புறுத்தப்பட்டமை அறிக.

சொற்பொருள் :

எறிந்து - இடித்து. மூத்துப்போன - வயோதிகமடைந்த. யாக்கை- உடல். பரிசிலர் - பரிசில்வேண்டுபவர்கள். வெறுக்கை - செல்வம். நாளவை - காலையிற்கூடும் சபை. ஓலக்கம் - அரசசபை. பாணர்-பாடிக் கொண்டே அரசர்களிடம் பரிசில் விரும்பும் ஒருவகை இசைப்புலவர். பரதவர் - வலைஞர். செற்றோர் - பகைவர். கொல - கொல்ல. தானை- படை. நலியாமல் - வருத்தாமல். வெஃகாமல் - விரும்பாமல். கற்கோள்- கல்லைக் கொள்ளுதல்.

கேள்விகள் :

1. சேரநாட்டின் வளத்தைப்பற்றிப் பதிற்றுப்பத்தில் கூறுப்படுவது யாது ?
2. செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் என்னும் சேரமன்னனுடைய கொடைச் சிறப்பு கபிலரால் எவ்வாறு புகழப்பட்டது ?
3. செங்குட்டுவனுடைய படைவீரர்கள் கேடயத்திற்கு ஒப்பிடப்பட்டமை ஏன் ?
4. சேரர்படையினர் சில சமயங்களில் உண்ணுமையை மேற் கொண் [illegible] ?
5. 'களங் [illegible] நார்முடி' என்பதன் பொருள் என்ன ?
6. சேரப [illegible] புலவர்கள் கூறிய அறவுரைகள் [illegible]
7. [illegible] ; நெய்த்தோர்; செங்குணக்கு;
8. [illegible] அறிந்துகொள்ளும் செய்திகளைத்

15. தமிழரசர் செங்கோன்மை

[ந. பலராம ஐயர்]

அலைகடல் சூழ் நிலமகளுக்கு இனிய முகமென விளங்கும் பரதகண்டத்தில் மன்னுயிரைத் தம்முயிர் போல மநுமுறை வழுவாமல் செங்கோல் நடத்தின செல்வ மன்னர்தம் சீர்த்தியுரைத்தல் எளிதன்று. முற்காலத்துத் தமிழ்மன்னர் "குடியுயரக் கோனுயரும்" என்னும் ஆன்றோர் மொழியினை உளத்திற்கொண்டு, மக்களின் துயரைக்கண்டு தளரும் தந்தையரைப்போல, இவ்வுலக மாந்தரின் இன்பதுன்பங்களுக்கு முறையே மகிழ்ந்தும் வருந்தியும் அவர்களைப் பாதுகாத்துவந்தனர். காவலன் தொழில் வெறும் விளையாட்டன்றே! "எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும் வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்" என்றார் வள்ளுவனார். ஆகையால் தம் குடிகளிடத்து நிகழ்வன யாவற்றினையும் தாம் உணர்தல் முடியாமையானே ஒற்றரால் அங்கு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யுணர்ந்து கொள்வர்; அவ்வாறறிந்து கொண்ட உண்மை கண்டு நீதி செலுத்துவதன்றோ அழகு? மேலும் தம் ஒற்றர்களையும் நம்பாதவர்களாய்த் தாமே மாறு வேடம் புனைந்து கொண்டு தனியே நள்ளிருளில் நகர் சோதனைவந்தனர். இங்ஙனம் பல சூழ்ச்சியானே உண்மையறிந்தும் சிலவற்றின் உண்மை அறியமாட்டாத வராய்ப் போனதுமுண்டு. இத்தகை[...]லகளில் தவறின வர்கள் நரகமடைவர் என்பது [...] துணிபு.

முற்காலத்து மன்னர் நீ[...] செய்துவந்த செங்கோல் முறைமையும், [...]ன முன் நின்றருள் புரிந்தமைய[...]ாறுகளால் விளங்கும்.

ஆதியில் இவ்வை[...]ான்மை யைச் செவ்வனே தெ[...] அரவம்

அகற்றி, கங்கையை மறைத்து, அரசன் முடிதரித்து, நவமணிபுனைந்து, வேப்பமாலை துலங்கச் சுந்தரன் என்று பெயர் பெற்று இவ்வுலகை ஆண்டார் பரமசிவனுர்; எண்ணிறந்த உலகங்களையும் அவற்றின்கண் உள்ள பொருள்கள் யாவற்றையும் பெற்ற தாயாகிய அங்கயற் கண்ணம்மையும் தடாதகைப் பிராட்டியாகப் பிறந்து எண்டிசையும் வென்று உலகை ஆண்டார்; அசுரரைத் தொலைத்து அமரரைக் காத்த அருட்பெருங் கடலான குமாரக் கடவுள் அமிசமான உக்கிரகுமாரனும் அங்ஙனமே உலகாண்டார். இவர்கள் ஆண்ட மதுரைமா நகரிலேயிருந்து அரசாண்டான், பாண்டிய மன்னர்களில் ஒருவன். அவன் தன்குடிகளைத் தன் மக்களெனப் பாது காத்தான். "மாதுறக்க மென்றுரைத்தான் மாந்தரீர் கேண்மினே, சாதுக்கள் கூட்டுறவுதான்" என்பதை யுன்னிச் சாதுக்களை மேம்படுத்தி நன்மதியமைச்சரைத் தன் கீழமைத்து உலகெங்குமொரு கோலோச்சி வந்தான்.

அவன் மக்களின் நிலைமையை நன்குணரும் பொருட்டு நடுயாமத்தில் பிறரறியாவண்ணம் நகர் சோதனை செய்து வருதலுமுண்டு. அங்ஙனமொருநாள் வரும்போது, ஓரந்தணன் வீட்டில் அரவம் உண்டாக, அஃது யாதென அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு மறைந்து நின்று ஒற்றுக்கேட்டான். அங்ஙனம் ஒற்றுக் கேட்டலும் "சுவாமி! தாங்கள் இப்பொழுது காசிக்குச் செல்ல எத்த னிக்கிறீர்கள். யானும் உடன்வருவேன் என்றால் மறுக் கின்றீர். என்னை[illegible]நம் குழந்தைகளையும் யார் காப்பவர்?" என்றவொரு[illegible]சொற்களைக் கேட்டான். அச்சொற் களுக்கு வி[illegible], மங்காய்! நீ ஏன் வருந்து கின்ருய்? [illegible]நம் பாண்டியனிருக்க நம்மைக் காப்ப[illegible]சாதிரு, நான் சென்று வருகின் றேன்" [illegible]ியும் மன்னன் காதில் விழுந்[illegible]

சி[illegible] அவ்வந்தணன் காசி நோக்[illegible]னனும் அன்று முதல்

ஒவ்வொரு நாளிரவும் அவ்வேதியன் வீட்டுப் புறக்கடை வந்து அங்கு நடப்பதை நன்கறிந்து செல்வதுவழக்கம். மேலும் அவ்வந்தண மாதிற்கு உடுப்பதும் உண்பதும் கொடுத்துக் காக்கவேண்டியவனுதல்பற்றி ஒரு தலைவனைப் பிரிந்து தனித்து உறையும் மகளுக்கு அங்ஙனம் கொடுத்தால் ஏனையோர் ஐயுறுவர் எனத் தெரிந்து, அந்நகரத்து மறையோர் யாவருக்கும் ஒருபடித்தாக அன்னமும் உடையும் கொடுத்து உதவி வந்தனன்.

இவ்வாறு பாண்டியன் காரணமின்றிக் கருணை புரிவதாக யாவரும் எண்ணினர். பல காலம் சென்றதன் பின்னர்க் காசிக்குச் சென்ற வேதியன் தன்மனை வந்துற்றனன். அன்றிரவு அவன்தான் காசிக்குச் சென்று திரும்பி வரும் வழியில் கண்ட வியப்புக்களைத் தன் மனைவிக்கு எடுத்துரைத்துக் கொண்டிருந்தான். மன்னனும் வழக்கப்படி அங்குச் சென்று நிற்றலும், உட்புறத்தில் ஆடவர் குரற் கேட்டுக் காசிக்குச் சென்ற மறையவன் திரும்பிவந்தமையை உணராமையால், "ஐயோ! இப்பார்ப்பன மாதின் கணவன் காசிக்குச் சென்றிருக்க, இப்பார்ப்பனி வீட்டில் காலமல்லாக் காலத்தில் ஆடவர் குரற் கேட்கின்றதே. நமது செங்கோல்முறை தவறிற்றே?" என ஐயுற்று, அவசரப்பட்டுக் கதவைத் தட்டினன். உடனே மறையவன் உரத்த குரலில் யாரென்று கேட்டதுடன் தன் மனைவியின் பேரிலு மையமுற்றனன். குரற்கேட்ட அவ்வளவில்தானே, காசி சென்ற அந்தணன் திரும்பி விட்டமையை உணர்ந்து, "ஐயகோ, யாமறியாமையாற் கதவிடித்தமை... ...ன இவ்வந்தணனுக்குத் தன்னில்லாளிடத்தில் ... ...ாகுமே! இப்பெருந்துயருக்கு யாமன்றே ... ...நின்றேம்!" என மனம்நொந்தான். "தீ... ...ரியமொன்றினைத் தெரிந்தில மென்றே ... ...அங்ஙனமின்றி, பொறுமையற்றுச் ... ...ஆராயாமற் கீரிப்பிள்ளையொன்றினைப் ... ...தையாக வன்றேமுடியும்! "இ... ...செய்த கருவியாங் கையினைத் த... ...டயது"

என்று எண்ணிய மன்னன் அங்ஙனமே உடைவாளை யோச்சிக் கையினை வெட்டி அவ்வேதியன் மனைவாயிலில் எறிந்துவிட்டான்; பிறகு அத்தெருவின்கண்ணிருந்த ஏனைய இல்லந்தோறும் சென்று கதவைத்தட்டிக் கொண்டே தனதரண்மனை புகுந்தான்.

மற்றை நாட்பொழுது புலர்தலும், இரவில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தன் அமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தெரிவித்து அவர்களானே அவ்வேதியன் மனக்கவலை தீர்ப்பித்தான். அவ்வந்தணனும் தன் மனைவிமேற் கொண்ட ஐயம் நீங்கி மனமொருமித்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனன்.

அப்பாண்டியன்தான் இழந்தகைக்குப் பொன்னினுற்கை செய்து அமைத்துக்கொண்டமையானே பொற்கைப் பாண்டியனென்னும் பெயர்பெற்று இந்நிலவுலகத்தில் நீடூழிக்காலம் நீங்காப் புகழ்பெற்றனன். இவனன்றோ மன்னவன்!

இப்பொற்கைப் பாண்டியன் மரபில் தோன்றிய குலோத்துங்க பாண்டியன் அறமலி செங்கோலனாய்த் தன் குடிகட்குத் தன்னாலும், தன் பரிசனத்தாலும், கள்வராலும், பகைவராலும், பிறவுயிராலும் உண்டாகும் ஐவகை அச்சமும் அகற்றி, மநுநெறி வழுவாது உலகோம்பி வரும் நாளில், திருமகளும் கலைமகளும் ஒருங்கு இருந்து விளையாடும் சிறப்புற்றோங்கும் பாண்டியநாட்டில் உள்ள திருப்புகலூர் என்னும் பதியினில் ஒரு மறையவன் வாழ்ந்து வந்தான் [illegible] அவனுக்குப் பொற்பெனும் படையும் கற்பெனும் அ[illegible] இயைந்த அணங்கினை நிகர்த்த இல்லக்கிழத்தி[illegible]ந்தாள். அவர்களிருவரும் ஒரு நாள் பால் ம[illegible]ங்கள் குழந்தையையும் உடன் கொண்டு [illegible] மாமன் வீட்டை நோக்கி வந்துகொ[illegible]ம் வழியில் ஆதவன் கதிர் மிகுதியும்[illegible]மனையாட்டி நீர்வேட்கை யால் வ[illegible]கண்ட மறையவன் தன் மனைவி[illegible]ில் இருக்கச் செய்து கானகத்[illegible]ரக் கடுகிச் சென்றான்.

அவ்வேளை அவ்வரிவையும் அழல்வாய்ப்பட்ட அனிச்ச மென அலமந்து, ஆற்ருது அருந்துயில் அமர்ந்தாள். அப்போழ்து அம்மரத்தில் தற்செயலாகத் தைப்புண் டிருந்த அம்பு காற்ருல் அலைப்புண்டு 'இவ்வாலிலை விட்டோம்; இம்மாதினைக் கொன்ருேம்' என்பது போல அம்மாதின் கழுத்தில் தைத்து அவளைக் கொன்றது. அவ் வமயத்தில் கறுத்தமேனியான், சிவத்த குஞ்சியான், கல் போன்ற தோளினன், காற்றெனக் கடுகுவான், எரி போன்ற கண்ணினன், அம்பை யேற்றிய நாணையுடைய வில்லினன் ஆகிய மறவன் ஒருவன் அவ்வழியே வந்தான். இதற்கு முன் நீர் தேடிச் சென்ற அப்புண்ணியன் தெள்ளிய நீரினைக் கையிற்கொண்டு காற்றினுங் கடுகி வந்தான். வந்தும் என்? "இன்றைக்கிருப்பாரை நாளைக் கிருப்பாரென்றெண்ணவோ இடமில்லை." இவ்வுலகம் பொய் யென்பதற்கும், கூற்றுவன் இளமை, செல்வம், வனப்பு முதலியவற்றினைக் கருதான் என்பதற்கும் சான்ருக இம்மண்ணுலகு நீத்துப் பொன்னுலகு சென்ற பெண்ணரசைக் கண்ணுற்றனன். இக்காட்சியினைக் கண்ணுற்ற மறையவன் சற்றுநேரம் அசைவற்று நின்று பிறகு துக்கக்கடலில் மூழ்கியவனாய்ப் பலவிதமாக அரற்றினான். "இத்தீத்தொழிலைப் புரிந்தவன் யாவனோ?" என மனங்கவன்று நாற்றிசையும் நோக்கியபோது, அங்கு வில்லுங் கையுமாக நின்ற வேடனைக் கண்டு அவனே அத்தொழிலை இயற்றியவன் என்று கருதி "என்ன மதித்தாயோடா, வேடா! என் ஏழைத[ன்]னை வதைத்தாய் நீயே" என்று அவனை மடி பிடி[த்து] மன்னவனுனை, மன்னனவைக்கு வா" என்று [இ]ழுத்துச் சென்ருன். அந்தணன் இறந்த த[...]த் தன் முது கிலும், குழந்தையைத் [...] வேடனையும் இழுத்துச் சென்ருன்[...]னவைக் களம் சென்று, கோவெ[...]! இரவில் நீ துயிலும்பொழுதும் [...] உலகைக் காக்கும் என்பது என்[...] என்றழு தான். அதுகேட்ட ம[...]ரசு; யாம்

எத்தவறிழைத்தோமோ, இத்துன்புறுதற்கு?" என்று மனம் நொந்து, வேடனை "உற்றது உரைத்தி" என்றான்; அதற்கு அவன் "யான் இளைப்பாறும்பொருட்டு மரத்தடி யுற்றது உண்மையே; ஆண்டு இப்பார்ப்பனன் மனை யாள் கணையேறுண்டு இறந்ததும் உண்மை. ஆயினும் இக்கடுங்கொலை புரிந்தவன் யானல்லன்; புரிந்தவரையும் அறியேன்" என்றுரைத்தான். இதைச் செவியுட்கொண்ட அமைச்சர் முதலாயினோர் "தீங்கிழைத்தவன் உண்மை யுரையானாதலால், இவனைத் தண்டித்துக் கேட்டால் உண்மை புலப்படும்" என்றனர். மன்னனும் நெடுநேரஞ் சிந்தித்துத் தண்டமிறுப்பவரானே ஒறுத்துக் கேட்ட போதும் முற்கூறியதற்கு முரண்பாடின்றி மொழிந்தனன் வேடன். அரசனும் ஐயுற்றான். வேடனை உற்று நோக்கியபோதும் கொலைத்தொழில் புரிந்தான் குறியும் புலப்படவில்லை. ஆகவே யாது செய்வன் மன்னன்?

பாண்டியன் மிகவும் மனம் வருந்தியதைக் கண்ட சொக்கநாதக் கடவுள் அசரீரியாக மன்னனை விளித்து, "மதுரையில் ஒரு சார் வணிகர் வீதிக்கண் கலியாணம் நடைபெறும் மனையொன்றுள்ளது. அங்கு நீ வேதிய ரோடு செல்லின் உண்மை யறிவாய்" என்று அறைந்து அகன்றது.

பிறகு மன்னனும் வேதியனை உடன்கொண்டு, வணி கர் வீதிக்குட் செல்வுழி, ஆண்டு இருவர் கறுத்தமேனியர், கனத்த குரலினர், வளைந்தபல்லினர், பருத்த உடலினர், பாசக்கையினர் த[illegible]கள்முன் சென்றனர். அவர் தம்முள் ஒருவன் மற்றவ[illegible]ாக்கி, "நாம் இந்த வீதியில் நடக் கும் கலியாண[illegible]ணமகனின் உயிரைக் கவரும் பொருட்டு வ[illegible] அது எப்படி முடியும் என்று தெரியவில்[illegible]வன், "இதற்கேன் கவற்சி?
அன்று [illegible] படுத்திருந்த பார்ப்பன
மாதின் [illegible]ப்புண்டிருந்த அம்பினை
வீழ்த்தி [illegible] வர்ந்தோம். இப்பொழு
தும் ஏ[illegible]லிம்மணமகன் ஆவி
கவர்வே[illegible]தா இருக்கிறது. கலி

யாண வீட்டில் தொழுவத்தில் நிற்கும் பசுவினை வெருட்டி அம்மணமகன்மேற் பாய்வித்து உடனே அவன் ஆவியைக் கொள்வோம்" என்றான். இம்மொழியினை மன்னனும் மறையவனும் கேட்டுக் கூறியவாறு அம்மணமகன் இறந்தால் தங்கள் ஐயமும் தீரும் என்று அம்மனையிற் புகுந்து ஒருபுறமிருந்தனர். அப்போழ்து அங்குண்டான ஒலியால், கட்டுண்டிருந்த பசு வெருண்டு மணமகன் மேற் பாய்ந்து அவனைக் கொம்பினாற் குத்திக்கொன்றது. இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு மன்னனும் ஐயம் நீங்கிச் சென்றனன். மன்னன் வேடனுக்கு வேண்டியது ஈந்து அனுப்பினான்.

பண்டைய தமிழரசர்கள் நீதி செலுத்திய முறை இவ்வரலாறுகளால் ஒருவாறு விளங்கும்.

சொற்பொருள்:

வழுவாமல் - தவறாமல். சீர்த்தி - பெருமை. கோன் - அரசன். அரவம் - பாம்பு. வேப்பமாலை - இது பாண்டியர் அணிவது. துலங்க - விளங்க. கயற்கண்ணம்மை - மீனாட்சி. துறக்கம் - சுவர்க்கம். அரவம் - ஒலி. தரித்து - வெட்டி. ஓம்பி - காப்பாற்றி. பொற்பு - அழகு. அரண் - காப்பு. ஆதவன் - சூரியன். தீம்பழுமரம் - இனிமையான பழுத்த மரம். அழல் - தீ. அனிச்சம் - மென்மைத்தன்மையுடைய ஒருவகைப்பூ. அலமந்து - மனம் வருந்தி. ஆற்றாது - பொறாமல். குஞ்சி - தலை மயிர்க்கற்றை. எரி - நெருப்பு. கூற்றுவன் - யமன். அரற்றினான் - அழுதான். உற்றது - நிகழ்ந்தது. உரைத்தி - கூறுவாயாக. முரண்பாடின்றி - மாறுபடாமல். அறைந்து அகன்றது - சொல்லிப் போயிற்று. செல்வுழி - சென்றபோது. கவற்சி - வருத்தம்.

கேள்விகள்:

1. பண்டைக்காலத் தமிழ் மன்னர்கள் குடிகளுடைய கருத்துக்களை அறிதற்குக் கையாண்ட சூழ்[illegible]ர் யாவை?
2. காசிக்குச் சென்ற அந்தணனு[illegible] மனையாளை மன்னன் எவ்வாறு காப்பாற்றி வந்தான்[illegible]
3. பாண்டியன் தன் கையினை [illegible]தற்குக் காரணம் யாது?
4. அந்தணன் எங்ஙனம் ஐ[illegible]
5. பாண்டியனுக்குப் '[illegible] பெயருண்டாகக் காரணமெ[illegible]
6. மாமன் வீட்டிற்கு[illegible] மாதின் உயிர் எங்ஙனம் [illegible]
7. அந்தணன் வே[illegible]
8. மன்னனுக்கு உண[illegible]?

TB 031(8) N61
87959